

САНДРА БРАУН ЕДИНСТВЕНО ТИ

Превод от английски: Маргарита Дограмаджян, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Беше изнервена.

— Ставаш смешна — измърмори на себе си. — Престани — за жалост усещането, че подобна нервност е нелепа, не я отстрани като по чудо. А започне ли някой да си говори сам, нещата направо са за окайване.

Лепкавите ѝ ръце трепереха, докато заключваше колата и пъхаше чантата от змийска кожа под мишница. Прокара влажна разтреперана ръка през златистата си коса, навита в елегантен стегнат кок на тила. Ех, защо притеснението ѝ не можеше да се контролира със същата лекота като косите!

Поемайки дълбоко дъх за последен път, тя закрачи по тротоара към Елкс Лодж. От сградата гърмеше музика, популярна преди десетина години. Младата жена мина през вратата, нарочно оставена отворена, за да се избегне евентуално задръстване. Ритъмът на ударните инструменти ѝ подежда като лек тласък в гърдите. Ярката светлина, идваща от осветената с прожектори огледална топка, въртяща се на тавана, я заслепи. Смях и шумни разговори я заляха с почти осезаеми вълни. Сетивата ѝ се възбудиха от завладяващия ритъм на партито, но въпреки това тя продължаваше несигурно да стои на прага.

— Дани! О, небеса, та това е Дани! Дани Куин!

Жената, седнала зад масата, изпълняваща ролята на гише, скочи с широко разтворени ръце. Дани потъна в енергична прегръдка, притисната до гърди, още по-пухкави, отколкото преди десетина години. Навремето въпросните гърди изпълваха със завист всяко момиче в класа; всъщност в цялото училище.

Притежателната на предизвикващата завист гръд избута Дани назад и още веднъж я изгледа продължително от глава до пети. На одухотвореното ѝ лице се изписа отвращение.

— Кълна се в Бога, мразя те. Не си натрупала и грамче за десет години! Великолепна си. Великолепна!

Дани се засмя.

— Здравей, Спъд^[1]... Искам да кажа, Ребека.

— По дяволите, все още съм Спъд! — провикна се жената с дрезгав смях.

— Искаш да кажеш, че още си падаш по пържените картофи?

Спъд потупа бедрата си, които вече бяха достигнали размерите на гърдите и може би малко ги превишаваха.

— Не си ли личи?

Жените се засмяха и отново се прегърнаха.

— Никога няма да се промениш, Спъд. Толкова е хубаво да те види човек.

— И теб, макар че непрекъснато те гледаме в даласките вестници. Надявах се, че отблизо все ще забележа някакви признаци на възрастта или поне издайнически белези — внимателно разгледа овала на Дани. — Не си си правила пластична операция. Чисто и просто естествено красива и неостаряваща, да те вземат дяволите. Стой настрана от Джери — изръмжа тя.

— Ти и Джери още ли сте заедно?

— Да, по дяволите! Кой друг ще ме търпи?

Джери и Спъд бяха гаджета от десети клас в гимназията. Дани завиждаше на простичките им отношения.

— Деца?

— Четири. Същински диваци. Но тази вечер извиках жена да ги гледа и за няколко благословени часа съм ги забравила, смятам и да си пийна като хората — тя отиде до масата. — Ето ти табелката с името, макар че едва ли някой те е забравил. Най-красивото момиче в класа.

— Благодаря.

Спъд отлепи гръбчето на табелката и майчински я прикрепи към роклята от естествена коприна на Дани.

— Караш ни да се чувстваме като същински селянци, Дани. Какъв тоалет само! — тя спусна приятелски поглед по стройната фигура на Дани, спря се на широкия плетен колан с огромната му месингова тока и изрязаните обувки от змийска кожа, подхождащи на чантата. — Нойман-Маркълс? Всъщност ти винаги си ни карала да изглеждаме тъй, сякаш е най-добре да се приберем вкъщи и да започнем всичко отначало.

— Джинси ли трябваше да облека?

Спъд я потупа по ръката.

— Скъпа, класата няма нищо общо с дрехите. Ти ще изглеждаш по същия начин, облечена и в зебло — сниши глас и се наведе по-близко. — Видя ли го вече?

Дани навлажни устни и отклони очи.

— Кого?

— Ах, по дяволите, Дани! Знаеш кого. Логан.

Най-после. Свърши се. Сега вече нямаше да се бои от това.

В продължение на седмици, още откакто бе получила писмото на Спъд, уведомяващо я за честването на десетгодишнината от завършването на гимназията, тя се бе бояла как ще чуе името му, произнесено за първи път. Е, ето че бе оцеляла. Всичките ѝ жизненоважни органи се преобърнаха и трябваше да мине време, за да заемат старите си места, ала тя все още се крепеше на крака, все още дишаше. Е, вярно, че дишаше трудно, но все пак дишаше.

— Логан? Не, не съм го виждала от... чакай да видим... ами от десет години. Той ще дойде ли?

— Лидерът на класа? Най-добрият ученик? Разбира се, че ще дойде. Участва във всичко, което става в Хадуик. Неотменен стълб на малкото ни общество. Помогна ми да уведомя всички ви за честването.

Треперещите пръсти на Дани си проправиха път към златния медальон на шията ѝ.

— Как е той? — не си въобразяваше, че безразличният ѝ тон успя да заблуди Спъд.

— Искаш да кажеш как изглежда? — засмя се похотливо Спъд. — Ще ти отвърна по следния начин: предупредила съм Джери, че на света има трима мъже, заради които бих рискувала десет години щастлив брак, за да прекарам една нощ с тях. Робърт Редфорд и Ричард Гиър са първите двама.

— О-о.

— За жалост Логан винаги ме е смятал само за свое добро приятелче — Спъд сграбчи Дани за ръката и я избута към навалищата. — Защо ли те държа тук? Върви! Смеси се с тълпата, вземи си нещо за пиене. Толкова хора искат да те видят. Ще си наваксаме приказката по-късно.

Отначало стеснително, а после — щом разпозна голяма част от бившите си съученици — с повече ентусиазъм Дани се потопи в

партито. Разговаря с мнозина, запознаваха я с половинките си, изслуша историите на живота им през последните десет години. Ромеото на класа, който никога не се отказваше от маниера си и след три неуспешни брака и шест деца продължаваше да не се отказва, взе Дани под крилото си.

— Дани, сладурче, не си ли жадна? Каква отрова пиеш?

— Кола, ако обичаш.

Очите му се разшириха от очарована изненада.

— Нашата Дани най-после се е отървала от скрупулите си! Чувал съм, че на Грийнвил Авеню в Далас знаят как да живеят. Няма ли да научиш старите си приятели на някои нови номера?

— Кола като в кока-кола, Ал. С лед, ако обичаш.

— О-о! — съкрушено рече той. — Добре тогава, стой тук и не мърдай.

Смеейки се беззвучно, тя погледна към бюлетината, която някой бе пхнал в ръката ѝ. По-късно вечерта, след като всички вече щяха да са се видели, щяха да награждават с дребни подаръци най-плешивия, най-променения, онзи с най-много деца, онзи, който бе дошъл от най-далеч за честването, и други подобни.

— За кого ще гласуваш?

Бяха изминали десет години и все пак тя моментално разпозна гласа. Беше по-дълбок, по-гърлен. Но тъй като той бе две години по-голям от останалите в класа, когато се бяха дипломирали, гласът му вече бе съзрял до този нисък тембър. Беше до болка познат и като излязъл от сънищата ѝ.

Тя вдигна глава и го погледна. Вътрешностите ѝ изстинаха.

Беше по-красив и по-магнетичен, отколкото го помнеше. Подобно на листо във водовъртеж, тя бе пометена от вълшебната аура, която го обграждаше и правеше толкова очарователен и за мъже, и за жени.

Сякаш извадено от рекламен скандинавски туристически плакат, лицето му бе понесло добре последните десет години. Наистина бръчките бяха леко вдълбани около очите и от двете страни на устата, но само му придаваха допълнителен чар.

Коса с цвят на узряло жито, както винаги разрошена и отказваща да се подчини, падаше върху широко чело. Гъсти вежди, само един тон по-тъмни от косата, се надвесваха над очи, кристално сини като небето

на Тексас през лятото. Красивият му нос се разширяваше леко над уста, свидетелстваща едновременно за чувственост и сила. Отвесната трапчинка в брадичката му бе по-дълбока, отколкото я помнеше, но челюстта бе точно толкова квадратна и точно толкова решителна.

— И тъй — каза той, — за кого ще гласуваш?

Стомахът ѝ пламна, сетивата ѝ се замаяха, сякаш току-що бе изпила глътка от най-силното бренди. Периферното ѝ зрение бе обгърнато от стелеща се мъгла и всичко наоколо ѝ изсветля и се размаза. Само образът на Логан оставаше стряскащо ясен.

— Гласът ми? За коя категория?

— Изненадан съм да те видя тук — той не се усмихваше. Очите му напрегнато изучаваха всяка черта от лицето ѝ.

— Мислел си, че няма да дойда?

— Не знаех дали ще дойдеш.

— Защо си мислел, че няма да дойда?

— Защото мислех, че няма да ти стигне куражът.

Сега се усмихваше. А ленивата усмивка беше като шамар след онова, което бе казал. Дани бе наскърбена и обидена. Преди да успее да отговори, Ал ѝ буташе чаша кола в ръката с такова излишество от темперамент, че течността се разля наоколо.

— Опаа, съжалявам, Дани. Здравсти, Логан!

— Салфетка? — попита Дани, отмахвайки стичащата се по ръката ѝ кола.

— Салфетка? — глупаво повтори Ал. — О, не.

По някакъв начин Логан съумя да напъха ръка в задния джоб на джинсите си и извади снежнобяла кърпичка. Разгъвайки я, церемониално я подаде на Дани.

— Благодаря — сковано каза тя, искаше ѝ се да има куража да му я хвърли в лицето. Щом попи ръката си, върна му я обратно.

— Пак заповядай — очите му се задържаха върху нея, докато питаше: — Тази вечер коя от жените си си довел, Ал?

— Много смешно, Логан — Ал пренебрежително отпи от скоча си. Пламналото му лице говореше, че питието не е първото. — Господи, човече, ще ме изцедят като лимон. С тия издръжки ще се разоря. Децата непрекъснато се нуждаят от скоби за зъбите, от уроци по танци и един Бог знае от какво още.

Неискреността в съчувствието на Логан бе прозрачна.

— Ето как ти се отблагодаряват, че искаш да увеличиш населението на Източен Тексас.

— Е, да, ти май постъпваш най-правилно. Обичай ги и ги напускай — о, по дяволите, съжалявам, Дани.

В този момент ѝ се искаше да бъде където и да е на земята, само не и тук. Защо бе дошла? Щеше да е по-лошо, отколкото мислеше.

— Няма нищо, Ал — усмивката ѝ бе несигурна, имаше чувството, че лицето ѝ ще се спуска от напрежение.

— Добре правиш, че не се жениш — продължи Ал в пристъп на откровение. — Бракът е като трън в задника.

— Бракът или разводът? — попита Логан.

— В моя случай те са едно и също — дори Дани се присъедини към смеха на Логан, виждайки съкрушеното изражение на Ал.

— Скъпи, изгарям от жажда — някаква червенокоса дама се бе промъкнала до Логан и обвини греховна ръка около талията му. Другата си ръка постави галовно на гърдите му.

Дани внезапно се почувства засегната. Жената бе с бухнали червени къдрици, които обрамчваха предизвикателното ѝ лице и се спускаха на вълни до раменете. Белият ѝ атлазен гащеризон беше не на място за такова парти. Горнището ѝ с презрамки едва удържаше съблазнителните ѝ гърди. Зърната ѝ бяха розови, едри, ясно очертани под лъскавата материя — факт, който, изглежда, я очароваше, докато поглеждаше към мъжете с премерени очи. Излъчваше сексуални послания толкова загатнато, колкото пронизителната свирка на товарен влак. Дани се чудеше как съответните мускули съумяваха да удържат изхвъркналите очни ябълки на Ал в гнездата им.

Логан собственически обвини ръка около голите рамене на червенокосата.

— Лана, запознай се с Дани Куин. Познаваш Ал.

— Здравей! — каза тя нацупено, после извъртя широко отворени, примигващи очи към гаджето си. — Скъпи, умирам да пийна нещо.

— Окей — обръщайки я кръгом, Логан каза през рамо: — Ще се видим по-късно — двамата поеха към бара.

— По дяволите! Уебстър винаги е имал страхотен успех с жените — възропта Ал.

Дани наблюдаваше двойката, докато се скри сред тълпата. Погледът ѝ беше прикован в гърба на Логан. Той беше олицетворение

на мъжествеността. Широки рамене, опънали избелелия памук на каубойската риза. Торсът прибран в тясна талия. Докато го гледаше, нетърпеливата ръка на Лана се плъзна надолу по улея на гръбнака му и се пхна под колана. Дани не можеше да укори момичето. Самата тя копнееше да докосне плитката вдлъбнатина.

Логан имаше ленивата походка на неслизащ от седлото роден тексасец, предавана от поколение на поколение. Беше секси, без да полага и най-малкото усилие за това. Несъзнателното въртене на бедрата, лекото поклащане, присвитите колене, приведената стойка, измамната леност, в която имаше скрита агресивност — всичко това беше наситено със сексуалност. Джинсите, неизбежно носени от мъжете с „походка“, винаги бяха тесни, плътно прилепнали отпред и отзад, подчертаващи мъжествеността. Джинсите на Логан му стояха по-добре, отколкото на мнозина. Имаше какво повече да подчертаят. Извайваха стегнатото дупе и дългите стройни бедра по начин, който отнемаше дъха.

— Затуй така и не успях да си го обясня.

Озадаченият тон на Ал изтръгна Дани от трансa й.

— Да си обясниш какво?

— Защо те изпусна.

Прииска й се да захапе долната си устна, докато прокърви. Вместо това безгрижно каза:

— Просто не ни е било писано.

— Хмм — каза Ал, оглеждайки се наоколо. — Ще танцуваш ли с мен, Дани?

Защото беше на двацет и осем, а изглеждаше двацет години по-стар, защото бе жалък и защото тя знаеше, че единственият начин да преживее уикенда е да се прави на непукистка, Дани му се усмихна лъчезарно.

— Разбира се. Защо не.

Директорът на гимназията в Хардуик, ръководил училището преди десет години, когато този клас завършваше, беше на микрофона.

— Тази вечер сте късметлии — той бързо отстъпи назад, за да предотврати кънтящия звук, резултат от включването на високоговорителя. После отново изпробва микрофона, за неудоволствие на публиката, която смяташе, че е приключил. — Тази вечер сте късметлии, защото при вас са любимите ви съученици Логан

Уебстър и Дани Куин. Приключвайки с кратката си реч, бих искал да ги поканя да открият следващия танц. Вие бяхте клас, с който училището може да се гордее. Приятно прекарване и знайте, че винаги сте добре дошли в гимназията на Хардуик.

Чуха се несмели учтиви ръкопляскания, извисили се над подрънкването на чашите и нестихващите разговори. Половината хора в стаята наблюдаваха Логан; другата половина наблюдаваше Дани. Всички стояха в очакване.

Раздадените награди бяха посрещнати с шумно веселие. Бяха изпити значителни количества алкохол. Диетите се разбиваха на пух и прах пред бюфета. Разнищаха се стари клюки. Започваха се нови. Всички се забавляваха чудесно.

Но това бе първият драматичен момент за вечерта. Всички си спомняха времето, когато на всяко парти Логан и Дани танцуваха заедно.

На Дани ѝ се прииска да се изпари и да не ѝ се налага да изтърпи двете минути музика върху плочата, поставяна в момента в грамофона. Погледна през дансинга към Логан, който все още държеше нехайно ръка върху раменете на гаджето си. Пъхната между показалеца и останалите пръсти на другата му ръка, се полюшваше бутилка бира. С помощта на дланта си той я вдигна към устата, махна капачката и отпи, после с очи, изгарящи Дани, подаде бутилката на нацупената Лана.

С бавната премерена стъпка на хищник, готвещ се да погълне жертвата си, той прекоси дансинга и застана на сантиметри от нея.

— Ще танцуваме ли, Дани?

— Май нямам избор.

— Точно така. Нямаш избор. Всички гледат. Не можеш да се измъкнеш, дори и да искаш.

Това беше предизвикателство — подличко, недоизказано предизвикателство, на което не можеше да откаже. Повдигна енергично брадичка и в погледа ѝ блесна решителност. Логан наблюдаваше промяната ѝ и доволна усмивка изви ъгълчетата на устните му. Разтвори ръце и тя пристъпи към него. Съучениците им изръкопляскаха.

— Давай, Дани! Давай, Логан! — чу Дани мощния окуражаващ глас на Спъд.

Станаха обект на подвиквания, дюдюкания и подсвирквания, докато Логан я притегляше още по-близо и плътно обвиваше ръце около нея. Държеше я по стария начин — с двете ръце, здраво заключени около талията ѝ. Не ѝ оставаше да направи нищо друго с ръцете си, освен да ги постави на раменете му.

— Лана ни гледа.

— Интересува ли те?

— Нея я интересува. Прегърнал си ме много плътно.

— Това е бавен танц.

Усецаше дъха му в косите си. Усецаше всичко. Сякаш спали с години, сега сетивата ѝ се пробуждаха с неустоимия копнеж да опитат от всичко, което са пропуснали. Чувстваше се възхитително безразсъдна и знаеше, че погледът ѝ е предизвикателен, когато вдигна очи към него.

— Искаше ли да е бавен танц?

— Да.

— Защо?

— Тъп въпрос, Дани — не можеше да я прегърне по-силно, защото вече се допираха навсякъде. Но се притискаше към нея. — За да мога да те държа в обятията си. Да видя дали не си се променила.

— Би ли си спомнил?

— Бих.

— И?

— Има малка промяна на някои места.

— Къде по-точно? — тя се усмихна кокетливо.

— На някои места — докато изговаряше думите, погледът му я разсече от едната гърда до другата.

Свенливост стопи усмивката ѝ.

— О-о!

Гъргорещ смях изду гърдния му кош и премина през нейния.

— Притесних ли те?

— Никога не си ми говорил така преди.

— О, тогава бях момче с потящи се длани. Сега съм мъж и мога съвсем точно да се изразявам — той игриво я притисна. — Впечатлен съм от зрялата ти фигура.

— Никога няма да стигна Спъд.

Той се засмя.

— Горкият Джери! Целият му живот ще мине със съзнанието, че почти всяко момче в класа се е опитвало да опипа жена му.

— А ти?

— Какво?

— Опитвал ли си да я опипаш?

— Май се опитах, когато бяхме в осми клас. Тя ме цапардоса по главата. Цяла седмица виждах искри и повече не посмях да повтора.

На дансинга бяха излезли и други двойки и те вече не биеха на очи. Усмивнаха се един на друг, но усмивката на Логан се стопи, щом се взря в нея с пламнал поглед.

— Добре изглеждаш, Дани.

— Благодаря.

— Не казвай това — изсъска той гневно. — Не ти правя скучни комплименти. Знаеш, че си толкова хубава, колкото си била винаги. Дори по-хубава. И знаеш, че точно твоят тип красота ме възбужда неудържимо — сякаш за да ѝ покаже колко много, ръцете му я притиснаха още по-силно. Бедрата им се съединиха, коремите се притиснаха, гърдите ѝ се сплескаха върху твърдата му гърд.

Музиката спря.

Тя опита да се измъкне от прегръдката му, ала той не ѝ позволи.

— Логан, музиката — задъхано каза тя, избягвайки погледа му от страх да не я изпепели.

— Пак ще почне.

— Ами гаджето ти? — напомни му тя обезсилено, щом звуците на друга бавна балада изпълниха стаята.

— Тя ще почака.

— Сигурен ли си?

— Не. Просто не ми пука какво ще прави.

— Не се изразяваш много ласкаво за нея.

Той изсумтя презрително.

— Ако Лана смята, че ще прекара добре, няма пречки да си я наемеш за вечерта.

— Такива ли са взаимоотношенията ти с жените сега?

— Разбира се. Приятни и прости. Какво има да губя?

— Самоуважение.

Той дрезгаво се изсмя, но в очите, които я изгаряха, липсваше веселие.

— Отдавна загубих самоуважението си, Дани. Когато ти...

— Моля те, Логан, недей.

Изглежда, начинът, по който тя изговори името му, разсея гнева му. Това, заедно с начина, по който младата жена наведе глава и опря чело на гърдите му, напълно го обезоръжи. Гневът отстъпи място на желанието да я прегърне силно, да я вземе за себе си, да я защитава и обича, както винаги бе искал.

Продължаваше да я стиска здраво, но сега в прегръдката му имаше мекота. Погледна към лъскавата ѝ коса и закопня да целуне пътя ѝ. В косите ѝ все така се преплитаха лунна светлина и златист мед.

Тялото ѝ все тъй бе нежно и стегнато и в същото време съвършено женствено. Докато бавно се полюшваха под ритъма на музиката, той можеше да чуе тихото шумолене на дрехите ѝ. Закопня да ги отдели, пласт по пласт, да види мекотата и цвета на кожата ѝ, да я сравни със своята.

Парфюмът ѝ имаше сладостното упойващо ухание на гардения и едва доловим мирис на цитрусови цветове. Закопня да потърка нос в ухото ѝ, да докосне диамантената облица с устни, да усети вкуса на прасковения мъх с езика си. Искаше да я опита. Цялата.

Той вдигна едната си ръка и свали нейните от врата си. Ръцете им потънаха една в друга. Пръстите на Дани се отпуснаха и опънаха между неговите и се плъзнаха в дланта му, напипвайки мазолите там.

— Още трябва да се трудя без отдих за хляба си, Дани.

— На фермата на родителите ти?

— Не съвсем. Същата земя, но... Всъщност утре ще я видиш. Там ще е пикникът. В моя дом.

— Родителите ти с теб ли живеят?

Той поклати глава.

— Преместиха се в града. Вече са доста възрастни и живеят в малка къща.

— Знам, че си постигнал успех в живота. Четох за теб в „Тексас Мантли“.

— Как жабата се превърнала в принц, а?

— Никога не съм се съмнявала в това.

— Но другите се съмняваха. Твоите родители например — додаде той горчиво.

Тя сведе поглед и това го ядоса.

— Каж ми, Дани, какво ли щяха да си помислят, ако ни видеха сега да танцуваме заедно? Дали тези мръсни фермерски ръце нямаше да са все така прекалено мръсни, за да те докосват.

— Това беше отдавна, Логан.

— Не толкова отдавна, че да забравя. Достатъчно чист ли съм, достатъчно добър ли съм, достатъчно богат ли съм, за да те докосвам сега, Дани?

— Това никога не е имало значение за мен! — леко повиши глас тя.

— О, не, имаше — каза той свъсено, навеждайки се към нея. — Щом свалихме картите, оказа се, че ужасно те засяга!

— Пусни ме — тя го блъсна в гърдите и го принуди да разхлаби прегръдката си. Обръщайки се неவிждащо, налетя на Ал.

— Готова ли си за друг партньор, Дани? — попита той с пиянски глас.

— Не сега, Ал. Отивам в тоалетната.

Избяга от дансинга и намери тоалетната, където си беше открай време. Тя и останалите момичета се бяха тълпели тук да си разменят гребени, червило и клюки по време на всеки танц, който Дани можеше да си спомни. Сега тя потърси уединението на едно от отделенията, не желаше да вижда никого, докато не се успокои.

Логан я бе прегръщал и блаженото болезнено усещане бе същото. Не, не съвсем същото. Вече не бяха невинно влюбени деца. И двамата бяха загубили илюзиите си с цената на разбито сърце. Тя вече не беше момичето, откриващо романтика във всичко, смятащо, че краят на историята ще е толкова прекрасен, колкото финалните страници на някоя приказка.

Сега беше жена. Желанията ѝ бяха зрели и изчистени. Някога бе наивна по отношение на нуждата ѝ към Логан, някога копнежите на тялото ѝ бяха мистерия, непознато качество, но сега вече знаеше точно какво иска. Искаше го целия.

Ала проблемът си оставаше. Тя не можеше да го има. Сега дори бе по-невъзможно от преди.

Взимайки се в ръце, тя излезе от тоалетната и пое по безлюдния коридор към залата за танци. Подмина една врата от лявата си страна и

импулсивно я отвори. Беше килер и бе точно толкова уютен, колкото и преди.

— Стаичката за срещи.

Завъртайки се кръгом, тя се стресна, виждайки Логан да се надвесва над нея. Той властно я избута в малкото пространство и затвори вратата зад себе си.

— Какво каза? — задъхано попита тя.

— Така я наричаха момчетата. Стаичката за срещи. Редувахме се кой ще примами гаджето си тук по време на танците. Чудя се дали семейство Елкс знаят колко пословичен е килерът им.

Тя се усмихна. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите, гърлото ѝ бе пресъхнало, но се стараше да не показва състоянието си.

— Ние, момичетата, знаехме какво правите.

— А, наистина ли? И ние така си мислехме. Но това дори повече ни забавляваше — той направи още една стъпка напред. Стената зад нея блокира възможността ѝ за отстъпление.

Не искаше той да знае колко безпомощно впримчена се чувства.

— Приятно ми беше да те видя отново, Логан. Тъкмо си тръгнах и...

— Спомняш ли си последния път, когато бяхме тук с теб?

— Ами Лана?

— Какво Лана? — нетърпеливо попита той.

— Тя ще те търси.

— Не, няма. Прехвърлих я на Ал — приближи се още. — Забрави Лана, забрави за всичко — освен за последния път, когато бяхме в тази стаичка. Спомняш ли си?

— Не. Всъщност да. Не съм сигурна. Тръгвам си, Логан. Лека нощ.

Той сграбчи ръката ѝ, докато се опитваше да се промуши покрай него, и я притисна към стената.

— Спомняш си. И аз си спомням. Беше с розова рокля. Беше с едно открито рамо и тук имаше набор — ръката му описа изгарящ откос от едното рамо през гърдите до другата ѝ ръка. Тя тихичко простена. Всяка ерогенна клетка в тялото ѝ изпращаше тревожни сигнали. — Имаше миниатюрни перлички на ушите и едно герданче тук — пръстът му проследи основата на гърлото ѝ и се задържа там гальовно. — Косата ти беше прибрана, но имаше къдрици, които

докосваха бузите ти, ето тук — той нежно издърпа няколко кичура коса около лицето ѝ, докато те паднаха от елегантната ѝ прическа и загалиха бузите ѝ.

Споменът беше жив, но тя го отхвърляше.

— Не си спомням.

— Не, спомняш си — гласът му беше близо колкото тялото и бе също толкова властен и настойчив.

Тя се обърна с лице към стената, давайки му гръб. Ала той не се отказа. Пристъпи толкова близо, че тя усещаше дъха му във врата си, бедрата му до своите.

— Бяхме танцували толкова плътно и така се бяхме притискали, че още малко да се разтопим. Дойдохме тук и се целувахме и целувахме, докато устните ни се подуха. Ти беше вкусна и сладка и аз не можех да се наситя на устата ти. Когато те помолих да ме докоснеш, ти издърпа краищата на ризата ми от панталоните и постави ръце на гърдите ми.

— Престани, Логан!

— Точно това каза тогава. Когато докоснах гърдите ти, каза „не“. Но не искаше да спирам. Не и истински. Продължих да те докосвам, галих те, докато и двамата не се подлудихме от ласките. Ти ме желаше точно толкова силно, колкото и аз теб.

— Не прави това — умоляваше го тя хрипливо. Главата ѝ се отпусна напред, но това само му позволи да положи устни отзад на врата ѝ.

— Защо не? Искам да си спомниш. Искам да си спомниш колко влюбени бяхме.

— Помня.

— Нима? Тогава защо не каза на родителите си какво изпитваме един към друг?

Тя рязко се извъртя и го погледна в очите.

— Казах им!

— Явно не си била убедителна — изръмжа той. — Можеш ли да си представиш как се почувствах, когато ти избра тях вместо мен?

— Нямах избор.

— Беше на осемнайсет. Независима според закона. Имаше избор.

— Нямах! — изкрещя тя. За един дълъг безмълвен миг думите ѝ останаха да кънтят.

— Е, добре, но сега си избрала да се върнеш — каза той с бавна неумолимост. Наклони се към нея и телата им се допряха плътно — от гърдите до коленете. — Тогава ти си тръгна с тях, но сега си тук с мен.

Нагорещеният до бяло блясък в очите му я изплаши, но въпреки това направи отчаян опит да прояви кураж.

— Пусни ме, Логан. Вече не сме деца, които се гушкат в дрешника.

— Представа нямаш колко си права. Сега искам къде-къде повече от някакво си петминутно гушкане с теб.

Тя опита да се отскубне от него, но тялото му буквално я закова към стената.

— Не биваше да идваш отново, Дани. Не и ако не искаш да ми върнеш дълга си.

Гърлото ѝ бе задръстено от страх и страст.

— Какъв дълг? Какво искаш от мен?

— Май се шегуваш. Знаеш какво искам — той сниши лице над нейното, докато устните им се озоваха на сантиметри разстояние. — Дължиш ми една брачна нощ.

---

[1] Картоф (жаргон). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Тя остана да се взира в него повече от минута — парализирана, неспособна да помръдне, да мисли, да диша. След първоначалния шок значението на думите му постепенно проникна в съзнанието ѝ.

— Не искаше да кажеш това — прошепна тя.

— Точно това исках да кажа.

— Не и буквално.

— Съвсем буквално — тихо натърти той.

Тя облиза устни, молейки се той да се отдръпне. Все още се притискаше в нея толкова близо, че тя усещаше всяка интимна извивка на тялото му. Издутината между краката му се бе отпечатала върху копринената ѝ рокля. От тази допирна точка по тялото ѝ се разля топлина. Гърдите ѝ копнееха за докосването му. Жадуваше за ласките, които бе отказала да си спомни.

Но на подобни желаниа бе невъзможно да се даде израз. Как би могла да го вразуми, когато всяка негова частица ѝ казваше, че мъжът е дяволски сериозен? Разочарованието и безсилието бяха гноясвали в него в продължение на десет години.

— Логан, тогава бяхме деца — приплака тя.

— Бяхме млади, да. Но не и деца. Децата не знаят какво правят. Ние знаехме, Дани. Знаехме точно какво правим. Знаехме какво искаме. Всеки от нас искаше другия.

Тя се улови за последната сламка. Беше познат аргумент, който тя си изтъкваше вече десет години и винаги губеше. Как би могла да спечели срещу него?

— Признавам, че се желяехме физически, но не осъзнавахме...

— Ако това бе всичко, което исках, Дани, нямаше да се въздържавам през двете години, докато ходехме — болезнена самоиронична усмивка изкриви устните му. — Ходех с най-хубавото момиче в класа, за което всяко момче би дало мило и драго само за една среща. Но ти беше още и най-милото момиче, което никога не подвеждаше.

— Извинение ли очакваш?

— Не.

— И аз да не разбера каква огромна саможертва си правел — саркастично каза тя.

— Саможертва, да. Но не огромна. Исках да съм с теб независимо от начина.

— Тогава защо ми четеш морал сега?

Беше успяла да опъне нервите му до скъсване.

— Защото искам да разбереш, че не се ожених за теб само за да легна с теб. Обичах те, по дяволите! — той я сграбчи грубо за раменете. — Не мислех само за сватбената нощ, когато избягахме, за да намерим мирови съдия. Мислех за останалия ни живот заедно. Изпитвах към тази церемония наивно благоговение, за мен тя не бе само механично повторение на думи, които да узаконят сексуалните ни отношения. Означаваше много повече.

Мъжът дишаше тежко и пръстите му се впиваха в плътта над лакътя ѝ.

— Знаеш ли колко унижително бе да излезеш от канцеларията на мировия съдия младоженец и веднага да те арестуват? За Бога, Дани, постави се на моето място. Опитай се да си представиш как се чувствах.

Дотук бе слушала думите му съдържано. Сега, припомняйки си проблясващите червени и сини светлини, глъчката, неудобството, гнева върху лицата на родителите си, яростта върху лицето на Логан, тя безсилно се отпусна върху му.

— И аз се чувствах по същия начин. Щом си спомняш толкова добре, значи си спомняш и това, че докато те влачеха към колата на шерифа, аз пицях истерично. Умолявах ги да не ти причиняват нищо лошо.

— Всичко, което видях, бе как майка ти и баща ти те успокояваха, сякаш съм те отвлякъл или нещо от този род.

— Имаха право да се безпокоят. Неразумно беше от наша страна да избягаме.

— Значи оправдаваш баща ти, че накара да ме арестуват, задето уж бях откраднал колата ви?

— Не, не — отчаяно проплака тя. — Това беше отвратително. Но не знаеше как другояче да ни спре.

— Е, оказа се дяволски успешно. Получи се — ръцете му се плъзнаха по нейните. — Той се отказа от обвинението, но не и преди да прекарам няколко дни в затвора, а през това време те отмъкнаха скорострелно в Далас и анулираха брака ни.

Непоносимото страдание на онези дни изплува в съзнанието ѝ и я заля със задушаваци вълни. Бе плакала, умолявала, беше се пазарила, заплашвала да избяга, да се самоубие, ако не ѝ позволят да се види с Логан. Родителите ѝ бяха останали непреклонни. Той не беше за нея — така ѝ казваха. Щеше да я направи ужасно нещастна. Не би могъл да ѝ осигури стандарта на живот, който те искаха за нея, стандарта, на който тя бе свикнала. Не беше от техния „сой“. Когато цялата ѝ енергия се бе изчерпала, в продължение на месеци бе живяла като в мъгла.

— Дойдох в Далас и най-сетне успях да се видя с баща ти — каза Логан. — Но ти и майка ти вече бяхте заминали за Европа. Той ми каза, че съжаляваш за стореното и че не искаш повече да ме виждаш.

— Никога не съм казвала подобно нещо — отвърна тя със същата апатия, която бе изпитвала тогава. — Принудиха ме на това пътуване. Останахме шест месеца. Когато се върнахме, дадох си сметка, че вече е безнадеждно.

Той отново я сграбчи и леко я разтърси.

— Не беше безнадеждно. Не и преди да се признаеш за победена. Ех, защо не им се противопостави по-твърдо!

— Не можех. Те ми бяха родители.

— А аз ти бях съпруг — думите бяха изречени остро и с категоричност, която я накара да потрепери: дали от страх или в очакване на нещо — не би могла да каже. — Имах булка, Дани, но никога съпруга. Възнамерявам да си взема каквото ми се полага.

Младата жена опита да се освободи от ръцете му и изпита леко разочарование, когато ѝ се удаде.

— Това е невъзможно.

Той се засмя тихо и прокара показалец по долната ѝ устна.

— Съвсем не е невъзможно. И двамата сме здрави, зрели хора.

Тя отмахна ръката му.

— Нищо няма да излезе.

— Ще излезе — обяви той с увереност, която я вбеси. — Никога нямаше да дойда да тичам подире ти в Далас, ала сега ти си на моя

територия. А който се осмели да я пристъпи, вече е мой.

— Звучи ми като заплаха.

— Такава е. Или обещание — зависи как ще го погледнеш.

— Безсмислена заплаха, Логан. Довечера се връщам в Далас.

Мъжът посегна към медальона, висящ на шията ѝ, и я притегли напред, докато главата ѝ се наклони назад под неестествен ъгъл. Устните му бяха толкова близо до нейните, че тя можеше да усети движението им, преди да чуе изговорените със съскане думи:

— И още веднъж да ми покажеш каква страхливка си? Не мисля така, Дани — тя почти вкуси целувката, която така и не се материализира, и отново се почувства разочарована.

Той я пусна.

— До утре — направи няколко крачки назад, фиксирайки я с високомерна усмивка, после излезе от килера, затваряйки вратата след себе си.

— По дяволите!

Дани метна чантата си на леглото в мотелската стая и се хвърли до нея. Лягайки по гръб, изрита обувките си. Впери очи в тавана, сякаш виждаше там самодоволната усмивка на Логан, когато я остави. Заудря с юмруци по неудобния матрак.

— Нагъл, арогантен...

Ала на яростта ѝ липсваше убедителност и тя го знаеше. Претъркулвайки се на една страна, тя се сви на топка и положи буза върху ръката си. Беше арогантен и самоуверен, и мъничко самомнителен. Беше роден водач, блестящ златен бог, към когото хората автоматично гравитираха. Беше забавен, щедър и в повечето случаи — мил. Знаеше, че бе искал да я нарани по начина, по който самият той бе наранен. Но и чудесно разбираше, че никого не би обидил нарочно.

И знаеше, че поради всичките тези причини все още го обича.

— О, Господи, какво да правя?

Дали не извърши огромна грешка, като дойде пак в Хардуик? На няколко пъти почти бе успяла да убеди себе си да не идва за честването. Но нещо неумолимо я теглеше назад, мазохистично принуждавайки я да види как изглежда той, какъв е животът му сега. В

статията от списанието не се споменаваше за мисис Уебстър, нито за деца, но кой гарантираше на Дани, че няма да открие, че е щастливо задомен? Ако това бе станало, болката сигурно щеше да я убие.

Но дали нямаше да е по-добре от затруднението, в което се озова сега? Трябва да си тръгне. Тази вечер. Но ако го стори, щеше да подведе толкова много хора, които разчитаха на нея.

Всичко бе станало толкова невинно. Беше на събранието на един комитет и обсъждаха възможностите за благотворителен обяд.

— Този петък няма да съм в града — спомни си, че бе казала Дани. — Отивам в Хардуик, ще честваме десет години от завършване на гимназията.

— Хардуик? — ушите на председателката бяха щръкнали като на ослушващ се прегладнял вълк. — Това е в Източен Тексас, нали?

— На три часа път оттук — беше казала Дани. — Малко градче е. Баща ми имаше дъскорезница там.

Мисис Менефи бе отишла до бюрото си и бе затършувала из чекмеджетата, докато откри една карта. Разгледа я и възбудено възкликна:

— Така си и мислех. Дани, Хардуик е близо до стария скаутски лагер, който се опитваме да закупим.

— О-о?

— Да. А собственикът на цялата тази земя живее в Хардуик. Почти съм сигурна — тя прелисти бележника си. — Да! Мистър Логан Уебстър. Занимава се със скотовъдство, недвижими имоти, нефт не, но мисля — природен газ. Закупил е този лагер преди няколко години, но не е предприел нищо засега. Писахме му, с надеждата, че може да ни го продаде. Досега не ни е отговорил.

Дани беше една от основателките на „Приятели на децата“. Единствената цел на организацията беше да събира средства за деца с умствени и физически недъзи. Отдавна мечтаеше да осигури за тези деца летен лагер, където да почиват.

— Познаваш ли го? — беше я попитала мисис Менефи.

Когато проникателният поглед, който би могъл да изтръгне стодоларова банкнота и от най-силно свития юмрук, се впери в нея, Дани отклони очи.

— Да — прочисти гърлото си. — Поне съм чувала за него.

— Докато си там, защо не му се обадиш? Ако някой би могъл да го придума да продаде евтино земята за нашата кауза, това си ти.

Жената беше настоявала, бе преодоляла всички неубедителни аргументи на Дани и накрая бе изтръгнала от нея обещание да се види с мистър Уебстър, докато е в Хардуик.

— Добре, ще се видя с него — каза тя решително на образа си в огледалото в банята, когато започна да се разсъблича. — Но не мисля, че е в настроение да дава.

Искаше да взима, не да дава. А онова, което искаше да вземе...

Тя потръпна, докато навличаше нощницата. Отивайки към леглото, погледът ѝ случайно попадна върху куфара, поставен на масата. Приблужи и взе една от брошурите, които бе донесла със себе си.

От многобройните фотографии към нея гледаха деца и сърцето ѝ се обърна, както ставаше винаги. Работата ѝ беше толкова важна, далеч по-значима от личните ѝ проблеми. Когато човек сравнеше живота ѝ с трудностите и изпитанията, с които тези деца и родителите им се сблъскваха всеки ден, безпокойствата ѝ изглеждаха егоистични и дребнави.

Изключвайки осветлението, тя вече знаеше, че утре ще отиде в къщата на Логан, следвайки указанията върху картата, която ѝ бе дала Спъд.

Обещала беше да говори с Логан за тази земя. Дори нещо повече — обрекла се бе на каузата си от години. И нищо, дори заплахите на Логан, не можеше да я спре да изпълни поетия ангажимент.

— Как ми се иска да мога да те мразя! — Спъд бе захапала крайшник тортила^[1]. Дани седеше срещу нея до покрита със стъкло градинска маса. Ресните на слънчевия чадър се диплеха под топлия летен бриз.

Дани се засмя.

— Защо?

— Защо? Ами погледни се само. Ти не се потиш. Мисля, че е извънземно — каза Спъд на съпруга си с театрален шепот.

— Кой е извънземно? — Логан приблужи изотзад тъкмо навреме, за да чуе коментара ѝ.

— Дани. Не се поти. Косата ѝ никога не се роши. А пък плува! А аз, като плувам и после изляза от водата, изглеждам като космат воден бизон. Появява се от водата, сякаш е някаква русалка.

Логан сви коляно, за да надникне под чадъра към Дани. Докато се вираха един в друг, врявата на лудуващите плувци, виковете на запалените по волейбола играчи, глъчката наоколо им се разтвори в нищото.

— Изглежда толкова добре, че ти се иска да я схрускаш — тихо каза Логан.

Дани се изчерви под широкополата сламена шапка, а тъмните ѝ слънчеви очила не успяха да скрият сведените клепачи. Под плажната ѝ рокля с презрамки, облечена върху банския костюм, кожата ѝ буквално пламна от горещия поглед на Логан.

— Мога ли да заема тръстиково слабото ти тяло само за един следобед? — попита я Спъд.

Благодарна на намесата на Спъд, Дани шеговито попита:

— И какво ще правиш с него?

— Ще тичам гола по плажа.

Логан подсвирна и се наведе да прегърне Спъд. Похотливо прошепна в ухото ѝ:

— Защо ти трябва друго тяло, за да го направиш? Сигурен съм, че твоето собствено ще обере всички точки. Ще си купя място досами сцената.

Спъд широко отвори очи.

— Нима? Значи си забелязал? След всичките тези години изведнъж откривам, че Логан Уебстър се е интересувал от тялото ми и е копнял за него в сърцето си!

Логан ѝ отправи ослепителна усмивка.

— Безброй пъти.

— Джери, чу ли го какво каза? Не ревнуваш ли безумно? — Спъд се обърна настойчиво към съпруга си.

— Безумно? — той отегчено отпи от своята „маргарита“^[2]. Около тях вече се бе събрала тълпа и всички се смееха. Джери продължи с ироничен глас: — Не мога да обеса всяко момче, дете се е пулило в теб, Спъд. Искаха само да гледат, не да пипат. Аз се ожених за теб.

— Но... но ти винаги си твърдял, че моите... — тя посочи с ръце — ... моите, знаеш какво, нямат нищо общо с чувствата, които изпитваш към мен.

По добродушното лице на Джери се разля виновна усмивка.

— Лъгах те.

— Джери Пъркинс! Затова ли винаги искаше да сядаш до мен в автобуса? — глуповатото му ухилване го издаде. — Но аз — никога!

— Напротив — напомни ѝ Джери с похотливо намигване. — Много пъти.

— О-о! — изпъшка Спъд. После веселият ѝ нрав надделя и тя започна да се смее. — Значи го правех, а? Е, какво пък, по дяволите, приятно ми беше и все още е така. Подай ми още начо^[3].

Сред последвалия взрив от смях един от бившите спортисти на класа каза:

— Никога не сме се забавлявали толкова, колкото когато се връщахме с автобуса от някое състезание.

— Да бе, спомняте ли си? Я да видим... Джери и Спъд...

— Логан и Дани.

— Ама разбира се. Как успяваше винаги да седнеш на задната седалка, Уебстър?

— Винаги се гушкаха като влюбени гълъбчета.

Очите на Логан се впиха над масата в Дани.

— Помните ли състезанието по целуване, което направихме на връщане от Лампасас?

— Истинско целуване, иначе не се броеше — напомни им Спъд.

— Кой спечели?

— Кой мислите? Логан и Дани. Те продължиха, след като всички останали бяха спрели, за да си поемат дъх.

— Хей, ние изостанахме само с половин миля — раздразнено се обади Джери.

Всички се засмяха. Всички, с изключение на двама, които продължаваха да се гледат втренчено.

— Кой още участваше в това състезание? О, Джейни и Пи Джей.

— Къде е Джейни? Мислех, че е тук?

— Живее в Бимонт. Току-що е родила — трето дете, и не можа да дойде.

— Пи Джей е в Калифорния, правист, женен. Чух, че жена му също е адвокатка.

— Без майтап?

Приказката се завъртя около Дани и Логан. Те продължаваха да са погълнати един от друг.

— Помните ли Били Клайд, как му беше фамилията?

— Уинслоу?

— Да, Били Клайд Уинслоу. Записал се в армията. Отишъл в Камбоджа и се върнал куку. Нещо превъртял.

— Наркотици?

— Така изглежда.

Логан съзерцаваше устата на Дани. Тя усещаше погледа му. Не сваляше очи от устните ѝ и тя почувства как набъбват под изгарящия му взор. В отговор тя също изучаваше устата му, трапчинката в брадичката и си припомняше нощите в училищния автобус. Вечно духаше. Студеният есенен вятър просвирваше през раздрънканите прозорци, ала на нея ѝ беше толкова уютно. Двамата се гушеха под якето му. Не откъсваха устни, докато не останеха без дъх; ръцете му жадно опипваха тялото и възпламеняваха всичките ѝ сетива.

Разочаровани поглеждаха табелката на града, искаше им се да се возят в здрачния автобус до края на света, потънали в обятията си. Когато той я оставяше пред входната врата, тя се чувстваше отмаляла и възбудена, приятно уморена и в превъзходно настроение. Сърцето ѝ биеше в такт с лекото ѝ дишане. Между краката си усещаше възхитителна непозволена влага. Сега изпитваше същото само като го гледаше.

— Логан?

Мъркащият глас на Лана прекъсна мислите на Дани като взрив от барабанни удари.

— Ал иска да ми намаже гърба с плажното масло. Знаеш ли къде може да съм го оставила? — беше с плетени бикини, които едва прикриваха най-същественото. Точно над венериния ѝ хълм прелъстително се полюшваше тънка златна верижка, прихваната през средата така, че да имитира устни.

Логан я погледна, сякаш бе досадно дете. Официално тя бе гаджето му за уикенда. Искаше му се да я няма. През целия ден не преставаше да кокетничи с горкия Ал. Ако се надяваше да накара

Логан да ревнува, само си губеше времето. И все пак не обичаше да е груб.

— Не знам къде е, Лана. Виж в съблекалнята — когато се обърна, Дани се бе извинила и си проправяше път през тълпата към къщата.

Влезе в просторната кухня през една от многобройните врати откъм двора. Сваляйки шапката и слънчевите очила, тя ги остави встрани и притисна длани към парещите си бузи, надявайки се да ги охлади.

Огледа стаята. Беше страхотна — като останалата част от къщата, която я бе очаровала. Преди десет години имаше смътна представа къде се намира фермата на Логан, макар той никога да не я бе водил там. Пътят се бе променил оттогава и тя бе помислила, че е взела грешен завой, когато картата я отведе до трилентова алея, стигаща до огромна модерна сграда.

Построена от камък и кедър, тя бе чудо на архитектурата, с широки блестящи прозорци и сложни чупки. Басейнът и съблекалнята бяха заобиколени от субтропични растения и богати цветни лехи. Зад конюшнията и останалите пристройки се простираше безкрайно пасище, наподобяващо езеро, чиито зелени вълни се разбиваха в гъста борова гора. Спомняше си, че Логан ѝ бе казал, че семейната им ферма е само няколко оскъдни акра. Очевидно бе закупил още много земя, заобикаляща първоначалния парцел, бутнал бе старата къща и бе построил собствена империя.

Интериорът беше великолепен. Покрити с теракота подове, освежени с леки килимчета, свързваха внушителните по размери стаи. Модерни, но удобни мебели, тапицирани с естествени материи, караха стаите да изглеждат уютно въпреки сводестите тавани. Кухнята бе слънчева и модерна. Но сега бе покрита с боклуци. От партито бяха останали зашеметяващо количество отпадъци. Дани се зае да прибира остатъците в голяма найлонова торба.

— Това трябва да е новост при теб.

Поглеждайки през рамо, тя видя силуетът на Логан да запълва рамката на вратата.

— Защо?

— Да вършиш слугинска работа. Нямах ли си прислужница, която да прави тези неща вместо теб?

Тя прехапа устни, за да не му отвърне подобаващо. През целия ден не бяха оставали сами. А сега, когато бяха, той нарочно се заяждаше, но тя не биваше да му обръща внимание. Имаше мисия и дори това да я убиеше, възнамеряваше да предразположи Логан.

Обръщайки се отново към мивката, започна да плакне чашите и да ги поставя в миялната машина.

— Не, нямам прислужница. Живея сама в малък апартамент. Вкъщи няма достатъчно работа за мен самата, камо ли за прислужница.

— Без прислужница. Малък апартамент. Караш скромнен буик — приближавайки до нея, той опря гръб в плота, кръстоса ръце на гърдите си, метна крак върз крак и се наведе към нея. Добре прилепналите панталони очертаваха мъжествеността му по определено смуцаващ начин. — Съпругът ти не ти ли плаща издръжка?

Младата жена рязко вдигна глава и ръцете ѝ замръзнаха във въздуха. От чашата, която държеше, върху пода закапа сапунена пяна. Не мислеше, че той знае, че е била омъжена. Не беше негова работа как е уредила проклетия развод и смяташе да му го изтъкне.

Но предизвикателната му усмивка я накара да се откаже да отвърне на явната провокация. Наведе се да постави чашата в машината, прекрасно съзнавайки, че правейки това, бедрото ѝ ще се опре в крака на Логан.

— Не получавам издръжка. Не пожелах. Не исках нищо от него. Дори името му.

— Твоите бракове май не траят дълго. Поне успя ли да те вкара в леглото, преди да му духнеш под опашката?

Тя с трясък затвори вратата на миялната машина и рязко се обърна към него. Ръцете ѝ бяха свити в юмруци отстрани на бедрата, ноктите ѝ се впиваха в дланите. През побелели от гняв устни изрече:

— Моят брак...

— Кой точно?

— Истинският.

— Нашият беше истински.

— Добре, вторият, беше голяма грешка.

— Чух, че имал къща за пет милиона в Търтъл Крик, от стар даласки род, членства в най-добрите клубове и приходи от петрол,

които биха накарали дори някой шейх да му завиди. Звучи съвсем в твоя стил, Дани.

Думите му я нараниха. Такова ли беше мнението му за нея? Смръщи чело и устните ѝ болезнено се разтвориха.

— Извини ме — каза тихо и се обърна да си върви.

Той я улови за китката с издължените си пръсти, хватката му, макар и хлабава, бе непреодолима и тя рязко спря. Но продължи да стои с гръб към него, докато той нежно я теглеше за ръката.

— Съжалявам. Гадно беше от моя страна. Защо не ме удариш? — тя продължаваше да стои с гръб към него и пръстите му се плъзнаха над лакътя ѝ и гальовно обвиха чувствителната плът. — Дани, погледни ме — тя се обърна, в очите ѝ плуваха сълзи. — Съжалявам.

— Ужасно несправедлив си, Логан. С всички други се държиш мило. Защо искаш да ме нараниш?

— Би трябвало да знаеш — тихо отвърна той.

— Защото аз те нараних.

— Нещо такова.

— Не можем да променим миналото.

— Смятам да опитам.

Погледът на сините му очи бе толкова изгарящ, че тя трябваше да се извърне, за да не се разтопи. Тихият му смях я накара да вдигне глава.

— Не се страхувай толкова. Няма да упражня насила съпружеските си права над теб. Особено пред толкова многобройна публика — той кимна към двора, където останалите сякаш не забелязваха отсъствието им. — Хайде, ела. Знаем къде можем да поговорим — затегли я навън през няколко други врати, за да избегнат тълпата.

— Къде отиваме?

— Някъде, където никой няма да подслушва. А ако случайно чуят, няма да могат да го повторят.

— Къде ме водиш — в плевнята?

— Или в хангара.

— В обора. Искам да видя конете ти.

Обор едва ли беше подходящата дума за сградата, в която я заведе. Беше супермодерна и отлично поддържана. Логан отвори

огромната плъзгаща се врата и преди тя да усети намеренията му, я пое в обятията си и я понесе вътре.

— Какво правиш?

— Не си облечена подходящо за обор и не бих искал да стъпиш върху нещо неприятно — наведе глава към краката ѝ, обути само в сандали с тънки каишки, обвити около глезените.

— Вероятността за това е много малка. Мястото е по-чисто и от къща.

Но не опита да се освободи. Двамата се гледаха щастливо, докато се възприемаха по нов начин. Младата жена усещаше мускулестата му ръка на голия си гръб.

Чувстваше силата ѝ, чувстваше пухкавите косъмчета до кожата си. Той позна кадифената мекота на голите ѝ крака, провесени през другата му ръка. Собствените ѝ ръце бяха свободно обвити около врата му. Лицата им бяха близо едно до друго.

— Не ти ли тежа? — дрезгаво попита тя, гърдите ѝ бяха притиснати към твърдия му гръден кош. Усещането бе прекрасно.

— Никога не си ми тежала.

Той тръгна по централната пътека в обора, спирайки при всяко отделение, за да ѝ покаже коня вътре. Щом стигнаха в другия край, остави я върху един затворен варел и отстъпи назад.

— Какво ще кажеш? — гордостта му от животните беше очевидна.

— Мисля, че всички са красавци.

Господи, тя е красавицата, помисли той. През малкото прозорче се процеждаха слънчеви лъчи и падаха отгоре ѝ като разсеяната светлина на прожектор. Косата ѝ, все още влажна от плуването, беше прибрана в конска опашка. Улавяше всеки лъч светлина, преди да го отрази в очите му. Кожата ѝ блестеше, сякаш бе прозрачна. Във въздуха около нея танцуваха пращинки в екстаз от възможността да са близо до такава прелест. Изглеждаше тъй, сякаш бе изтъкана от слънце, със златната си коса и златистите очи, слънчев подарък в опаковката на красива жена.

На усмивките им играеше удоволствието от присъствието на другия. Но Дани забеляза как бръчката между веждите му става по-дълбока.

— Само допреди миг се усмихваше. Сега се мръщиш.

— Какво се случи с брака ти, Дани?

Въздъхвайки, тя изправи гръб върху капака на варела и залюля крака напред-назад.

— Беше точно това, което искаха родителите ми.

— Така си и мислех. А ти?

— Бях ужасно нещастна и затова уязвима. Готова да се уловя за сламка. Той беше очарователен и забавен и вечно организираше партита. Мислех си, че разнообразието, което предлага, ще излекува меланхолията ми.

— Не се ли получи?

— Не.

— Затова ли се разведе с него?

— Това и... още много неща — каза го по начин, който му даде да разбере, че темата е приключила.

— И оттогава живееш сама? — той се опита да прозвучи нехайно, ала не успя да я заблуди.

— Интересува те дали е имало други мъже в живота ми? Не. Можеш ли да кажеш същото за себе си?

Очите му проблеснаха гневно, после чувствително омекнаха и той извърна поглед.

— Аз съм мъж, Дани.

— И това извинява демонстрациите ти? Щом си мъж, значи са ти разрешени случайни връзки и секс за развлечение? — забелязала, че раменете му ядно се стягат, тя въздъхна. — Няма значение. Знам за сексуалните ти лудории. Съучениците ни ме информираха с подробности.

— Не вярвай на всички приказки. Повечето са измишльотини.

— Основаващи се на известна истина?

— Основаващи се на известна истина — неохотно призна той.

Тя се вгледа в него за миг.

— Харесва ти да си това, което си в момента, нали, Логан?

Мъжът обмисли думите ѝ, преди да отговори.

— Да, така е. Сигурно трябва да се извиня, че се гордея от това, което съм направил, или че съм стигнал толкова далеч, но проклет да съм, ако го сторя. Нищо не съм спечелил лесно.

Стоеше пред нея почти сърдит и определено предизвикателен.

— Знаеш, че бях две години по-голям от останалите в класа. И знаеш ли защо? Защото когато бях съвсем малък, трябваше да остана вкъщи и да помагам, понеже в противен случай нямаше да сме просто бедни. Щяхме да гладуваме. Не ходех редовно на училище и се наложи да загубя две години, за да се изравня с останалите. Трябваше да бъда добър спортист, добър ученик. Трябваше да спечеля всеобщото одобрение, защото бяхме бедни. Иначе щях да стана за посмешище. Докато ти ходеше по забави в университета, аз си съдирах задника от работа, за да си плащам таксите в Техническия и да пращам пари вкъщи. Отне ми пет години вместо четири да се сдобия с бакалавърска степен. Но накрая успях и когато се върнах тук, закле се бях в най-свидното си да постигна нещо.

— Не е трябвало да доказваш нищо на никого, Логан. Ти винаги си бил нещо.

Той упорито поклати глава.

— Но не нещо достатъчно добро. Не бях достатъчно добър, за да имам жената, която желях — тя се загледа в ръцете си, ала той мушна пръст под брадичката ѝ и грубо изправи главата ѝ. — Нали знаеш дъскорезницата, която баща ти продаде, когато се преместихте в Далас? Сега е моя. И оборотът ѝ е двойно по-голям, отколкото е бил неговият. Нали затова се бяхте преместили тук в десети клас, да може баща ти по-добре да ръководи бизнеса?

— Да. Но това е стара история. Радвам се за теб, Логан. Ала не съм изненадана. Знаех си, че от теб ще излезе добър бизнесмен.

— Но не и достатъчно добър съпруг за теб.

— Не смятах така. Родителите ми го мислеха.

— Но ти ги послуша! — изкрещя той.

— Да. Навремето — да. Бях изплашена, стресната от това, което бяхме сторили. Да, тогава ги послушах.

— Ох, Дани! — той дойде близо до нея и притегли главата ѝ към гърдите си. Неговата глава се сведе над нейната. Потърка голия ѝ гръб. — Как мога да те виня за това, което направи? Ти не знаеше нищо за живота. Не знаеше какво е да си беден. За теб беше естествено да следваш в университета и да получиш диплома по психология, която никога няма да използваш.

— Използвам я — промърмори тя в гърдите му, но, изглежда, мъжът не я чу.

— За теб бе естествено да се държиш точно както се държа — той вдигна главата ѝ, обхващайки с длани бузите ѝ. — Само че и ти ме разбери. Трябваше със зъби и нокти да се боря за всичко, което имам — целуна я бързо и леко по устата. — Все още се боря.

После устните му настойчиво се впиха в нейните.

---

[1] Тънка царевична питка. — Б.пр. ↑

[2] Коктейл от текила и лимонов сок. — Б.пр. ↑

[3] Тортила, залята със смес от фасул, говеждо, люти чушки, авокадо и запечена със сирене. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

О, Господи, усещането беше прекрасно! Тази целувка. Устата му. Топла и твърда — и все пак нежна, гальовно вкусваща нейната. Наболите по брадичката му косми леко се отъркваха о кожата ѝ. Одеколонът му с аромат на мускус се смеси с топлото ухание на сеното. Атмосферата бе заредена с живот, плодовитата природа в най-първичната ѝ форма. И те бяха част от нея. Тя се почувства малка и беззащитна, потънала в мускулестото му, силно, атлетично тяло. При допира с откровената му мъжественост същността ѝ на жена разцъфтя.

Той докосна с устни ъгълчето на устата ѝ и го замилва с ефирни движения на езика.

— Божичко, колко си сладка, Дани! Толкова отдавна не съм те вкусвал.

— Толкова отдавна.

— Нека те вкуся отново.

— Логан.

Увереният натиск на езика му разтвори устните ѝ. Езикът му потъна в медената сладост на устата ѝ, прониквайки все по-дълбоко и по-дълбоко — гальовен, опипващ, вкусващ. Вълни от екстаз се надигнаха от долната част на корема ѝ към стомаха и гърдите. Усещанията, които я заляха, бяха толкова възхитителни, че ѝ се стори, че ще полети.

Ръцете ѝ се вдигнаха нагоре и безцелно заскитаха по раменете на Логан, докато пръстите ѝ не потънаха в гъстата му руса коса на тила.

Той издаде гърлен животински звук. Премествайки ръцете си от гърба ѝ, я подхвана през кръста и я повдигна от варела. В мига, в който пръстите ѝ докоснаха пода, той я притегли към себе си и плътно се притисна в нея. Дланите на ръцете му се плъзнаха надолу по страните ѝ под вдигнатите ѝ ръце. Едната му ръка се спусна покрай талията ѝ и разтвори бедрата ѝ, за да усети твърдата му топлина.

Дъхът им излизаше накъсано през устните, когато се отделиха за миг. Той обсипа лицето ѝ с леки бързи целувки.

— Кажи ми, че ти е хубаво — дрезгаво прошепна той.

— Хубаво ми е.

Отново я целуна. Устните му се впиха в нейните с неотслабваща жар. Беше смел, освободен, предизвикателен и когато най-сетне вдигна глава, тя знаеше, че това бе повече от целувка. Устата му бе любила нейната.

— Преди десет години никога не си ме целувал така — прошепна тя до влажните му устни.

— Не бих посмял — с въртеливо движение притисна кръста си към нея и тя простена.

— Защо?

— Защото тогава не можех да се контролирам и да спра, ако стигна толкова далеч.

— А сега можеш ли?

— Не ти обещавам.

Мъжът отново наведе глава, за да я целуне, но опасните нотки в гласа му изпратиха предупредителни сигнали в мозъка ѝ. Тя извърна глава и той я целуна точно под ухото.

— По-добре да... се... ох, Логан... връщаме при другите. Ще се чудят...

— Не си тръгвай заедно с всички — прошепна той във врата ѝ с гореща настойчивост. — Остани при мен още малко.

— Не мога...

— Да, можеш.

— Аз...

Устните му възпряха протеста ѝ с продължителна целувка.

— Остани с мен, Дани. Само за малко. Това е всичко, за което те моля сега.

— Не знам. Ще си помисля.

— Кога ще знаеш?

А щеше ли? Щеше ли да започне нещо, което не може да бъде приключено? Не. Ако ѝ беше останала капчица разум, трябваше да се качи в колата си и да се върне в Далас и никога повече да не помисли за този мъж.

Но целувките и умелите му ласки я бяха лишили от разум. Искаше да остане. Освен това още не бе говорила с него за лагера.

Разсъждавай трезво, Дани, обвини се тя, когато ръцете му властно се плъзнаха по голия ѝ гръб и той нежно я прегърна. Лицето ѝ легна върху отвора на яката му. Пухкавите му златисти косъмчета гъделичкаха устните ѝ. Тя потри уста в меката пелена. Той ухаеше и имаше вкус на лято и здраве.

Тя имаше сериозна причина да остане. Беше обещала да говори с него за имота, който нейната организация искаше да купи. Това не беше ли достатъчно оправдание?

Може би. А може би не. Защо да търси оправдания? Тя искаше да остане. Беше съвсем просто.

Той се гушеше във врата ѝ, докосвайки с устни всеки сантиметър гола плът, който можеше да открие.

— Кога ще знаеш? — попита отново.

Младата жена се изви назад и го погледна в лицето. Върхът на пръста ѝ срамежливо проследи отвесната трапчинка в брадичката му.

— Ще остана... но само за малко.

— Е, как вървят нещата? — Спъд тежко се отпусна върху градинския стол до Дани.

— Кои неща?

Вниманието ѝ изцяло бе погълнато от Логан, който играеше волейбол в една изключително мъжка игра, много по-безпардонна, отколкото предишната, където бяха участвали и жени. Беше се преоблякъл в чифт къси кадифени панталони и бе свалил ризата си. Късното следобедно слънце огряваше лъсналата му от пот загоряла кожа. Червеникаво-златистата светлина блестеше в златистите косми на гърдите му и правеше от косата му искрящ шлем. Мъжът се движеше с грация — само мускули и сухожилия, които се опъваха и свиваха със свършена координация. Видът му отнемаше дъха ѝ и тя бе благодарна, че е с голяма шапка и слънчеви очила, които успяваха да прикрият възбудата ѝ.

— Кои неща! — изимитира я Спъд, втренчена в отнесената си приятелка. Навеждайки се към нея, тя щракна с пръсти пред лицето ѝ. — Как е либидото? Твоето и на Логан. Отново ли се сляха хармонично?

Дани се изчерви.

— Аз... ние...

— Няма значение — измърмори Спъд, люлеейки крака на шезлонга. — Ти не би споделила и грамче интимни подробности. Ако умра, преди да съм опознала целувката на Логан, дори и задочно, вината ще е твоя.

Дани се засмя и отново насочи вниманието си към играта. Логан я гледаше. Топката изсвири незабелязана покрай главата му. Съотборниците му го нахокаха и насила го върнаха в играта.

— Той така и не го забрави, знаеш ли — каза нехайно Спъд. Прекалено нехайно.

Дани рязко извърна глава.

— Кое?

— Онова, което се случи няколко дни след завършването ни.

Дани пребледня.

— Ти знаеш?

Спъд я потупа по ръката.

— Не се безпокой. Аз съм единствената, която знае за приставането ти и какво се е случило после. Е, и Джери, но смятай, че сме едно.

— Логан ли ви каза?

— Стана случайно. Беше дошъл вкъщи през една коледна ваканция, докато учеше в Техническия. Бяхме го поканили за вечеря. Съвсем невинно извадих изрезката от вестника за сватбата ти, която си бях запазила. Логан изглеждаше тъй, сякаш щеше да издрайфа вкусната ми лазаня, после така побесня, та помислих, че ще потроши мебелите ни, дето ги изплащахме на вноски. Точно тогава ни разказа — с гневни изблици и доста цветист език — какво се е случило онази нощ.

Тя взе ръката на Дани и я стисна.

— Познавам Логан Уебстър от основното училище. Никога не съм го виждала такъв преди или след това. Започна да пие още у дома и май цели три дни не спря. След като се дипломира и се върна в Хардуик, работеше нонстоп. Решен бе да натрупа пари, колкото може повече и по-бързо. Джери и аз смятахме, че сигурно ти си причината. Беше се променил. Вече не бе онова жизнерадостно момче, което всички познавахме. Беше целенасочен. Все още издържа по-малките си брат и сестра в колежа. Както и да е, ние вече се бояхме да

споменаваме името ти пред него. Докато не започнахме организирането на честването за десетгодишнината от завършването ни. Тогава той направо ме побърка с въпросите си дали съм се свързала с теб и дали ще дойдеш.

Смесени чувства душаха Дани за гърлото. Дали не бе разбила сърцето му? Не приличаше на мъж, който ще страда дълго заради загубата на една толкова леснодостъпна стока като жената. Тя го наблюдаваше да скача, извивайки се, за да удари топката с длан. Приземи се с уверената грациозност на пума. Беше ѝ познат, но го наблюдаваше с нови очи.

Тялото му я бе вълнувало и плашело, когато бе на шестнайсет и го наблюдаваше да тича по баскетболното игрище в шорти и потник. Все още се вълнуваше от сексуалната природа на тялото му, но вече не се плашеше и ѝ се искаше да опознае всеки сантиметър от него, да открие всяко сладостно местенце, да го докосне, да го опита. Никога не бе изпитвала подобно желание към друг мъж.

Но колко ли още жени бяха изпитвали същото към Логан? И колко ли много жени той бе пожелал? Погледна към басейна. Ал и Лана се бяха отказали от всякакви преструвки и се боричкаха на един шезлонг.

— Сигурна съм, че страданието му е било моментно — каза Дани на Спъд. — Реакцията му на брака ми е била краткотрайна и резултат от яд или може би наранена гордост, но не и несподелена любов. Колко много жени като Лана са лекували раните, които уж съм оставила върху егото му?

Спъд също бе забелязала Ал и Лана и издаде презрителен звук.

— Трудно е да ги изброиш — каза безизразно.

Дани бързо обърна глава към нея, изненадана, че Спъд признава фактите. Приятелката ѝ се усмихваше.

— Мислеше си, че ще смекча удара, а? — тя скръсти ръце зад главата си. — Няма. Имаше много жени точно като Лана. Но нито една — никога — с която да се захване сериозно. Нито една, за която да си помисли да се ожени. Движеше с някоя пищна особа като Лана за месец-два, после я захвърляше. Точно колкото да не си помислят хората, че е педи. Но ако питаш мен, а и Джери смята същото, в живота на Логан е имало само една любов. И това си ти, скъпа моя.

— Страхотно парти, Спъд — Ал се беше приближил към тях с Лана, овесена на ръката му като изсъхнала лоза. — Ние с Лана май ще се чупим.

— Крайно време е — безцеремонно отвърна Спъд. — Бяхте започнали да ставате недискретни.

Ал изглеждаше огорчен. Лана имаше самодоволен вид.

— Радвам се, че се видяхме, Дани — каза той. — Може да ти се обадя, ако дойда в Далас.

— Хайде, сладурче — изгука Лана, теглейки го за ръката. — Да вървим.

— Е, хайде, довиждане — каза Ал неловко.

— Покани ме на следващата си сватба. Или развод. Каквото е там — извика след него Спъд, смеейки се.

— Какво искаше да каже тя, сладурче?

— Хмм, нищо, Лана. Хайде, скъпа, колата ми е отсреща.

Точно тогава, тичайки, се появи Логан, триейки лицето и врата си с кърпа.

— Довиждане, Ал, Лана — не приличаше на позеленял от ревност мъж.

Спъд погледна към Дани, повдигайки вежда с подтекст: „Нали ти казах!“

Другите гости също започнаха да си тръгват, разменяйки си адреси и обещания да поддържат връзка до следващото честване. Една добила тен изморена група бавно се точеше към паркираните коли, ала всички бяха съгласни, че са прекарали великолепно.

— Няма нужда да правиш това, Спъд — каза Логан. Тя събираше върху една табла остатъците от храната и чиниите, за да ги отнесе в къщата.

— Ти ни предостави къщата си. Най-малкото, което мога да направя, е да ти помогна да разтребиш. Аз дадох идеята за тази гощавка и се чувствам виновна за последиците — хвърли яростен поглед към Джери, който нехайно отпиваше от изстудената маргарита. — Джери, размърдай си задника и ми помогни.

— Нали каза, че ти си дала идеята — подразни я той.

— Ти по-добре внимавай как се държиш, господинчо — Спъд войнствено изгледа съпруга си, с ръце на кръста. — Още съм бясна, че ме изложи така пред всички за онова, което сме правили в автобуса.

Джери се надигна от шезлонга и я прегърна любящо, опитвайки да си открадне целувка.

— По дяволите, Спъд! Ако наистина те беше грижа, нямаше да ги оставиш да пораснат толкова големи.

В следващия миг се озова по гръб в плувния басейн. Другите трима се заливаха в истеричен смях, гледайки смаяното му изражение, докато се измъкваше от водата.

— Ще ти го върна, Спъд — предупреди я той.

— Това обещание ли е? — подражни го тя.

Бързо се справиха с двора и кухнята. Когато тя и Джери си взимаха довиждане, Спъд прегърна Дани.

— Обаждай се.

— Ще се обаждам.

Спъд предизвикателно погледна към Логан.

— Накарай я да обещае.

— Ще се постарая.

След като двамата си тръгнаха, наоколо легна мъртва тишина. Дани не беше забелязала, че вече се е стъмнило. Лятната нощ бе спокойна и кристалночиста. Тя превърна в задача на живота си наместването на разхвърляните възглавници, които някой бе взел от дивана и подпрял на каменната стена на камината във всекидневната. Чу тихите стъпки на Логан, докато я приближаваше откъм гръба.

Взе ръката ѝ и я обърна към себе си.

— Гладна ли си?

Тя поклати глава.

— След всичките вкусотиини? Не.

— Жадна? — сам отговори на въпроса си, имитирайки я. — След всичките тези маргарити? — палецът му чертаеше еротични послания по китката ѝ. — Пияна ли си?

— Малко — призна тя с омекнала усмивка.

— Аз също — притегли я по-близо. — Но не от текилата.

Целуна я нежно с целомъдрени устни.

— Плува ли ти се?

— Мисля, че ще се справя — усмивката ѝ бе блажена. Гърдите ѝ бяха опрени в неговите. Тялото ѝ... Чувстваше се прекрасно навсякъде.

— Хайде, ела. Имам нещо още по-добро.

Теглейки я през къщата, той я поведе обратно на двора. Прекосиха охладената каменна настилка, отправяйки се към съблекалнята. Луната и брилянтните звезди, които не можеха да се видят в града, пръскаха сребриста светлина и къпеха всичко наоколо в мистични отблясъци.

Близо до гърба на съблекалнята се издигаше висока дървена ограда. Логан се протегна над нея и извади един ключ. Отключи вратата и я остави отворена. Намигайки на Дани, я поведе вътре.

— Гореща вана! — възкликна тя очарована. Водата бълбукаше и вдигаше пара във ваната от секвоя, която беше осветена отдолу. Приличаше на котел на удоволствието, проектиран от най-невъздържания хедонист.

А въпросният хедонист се хилеше доволно насреща ѝ.

— Харесва ли ти?

— Разбира се. Но защо не я предложи на гостите си?

— Няма начин. Това е само за специални случаи — той постави двете си ръце на раменете ѝ и нежно я целуна по врата. — Да ти помогна ли? — попита, играейки си с ципа на плажната ѝ рокля.

Не се нуждаеше от помощ, но отвърна „моля“ със замаян глас. Умелите му пръсти се забавиха прекалено дълго.

— Мечтал съм си за това милион пъти — да ти помагам да се обличаш и събличаш. Малките съпружески задължения, които така и не можах да изпълнявам.

Обикновено в отварянето на един цип нямаше нищо чувствено. Но начинът, по който го правеше Логан, я накара да усети как вътрешностите ѝ пламват и отмаляват. Щом ципът беше свален, той бавно смъкна презрамките от раменете ѝ и после ѝ помогна да изхлузи дрехата от бедрата си. Тя се свлече на купчинка около краката ѝ, оставяйки я само по електриковия ѝ бански костюм без презрамки.

Мъжът издърпа ластика от конската ѝ опашка и косата ѝ се разпиля в ръцете му. Беше точно каквато си я спомняше — копринено мека, гъста, права, спускаща се на път по средата на главата.

— Мислех, че може да си я отрязала.

Тя поклати глава и косата ѝ затрептя и заблестя между пръстите му.

— Не. Не успях да я прежаля.

Той зарови лице в копринената маса.

— Радвам се. Тя е твоята слава. Това не беше ли от Библията или нещо подобно?

— Така звучи.

Ръцете му се върнаха на талията ѝ и лекичко се задвижиха нагоре-надолу, извайвайки я наново с мазолестите си длани.

— Искаш ли да свалиш още нещо, преди да влезеш във ваната?

За миг тя се наклони към него и главата ѝ се отпусна на гърдите му. После младата жена изведнъж си спомни. Той я предизвикваше. Говорил беше за брачна нощ. Това ли означаваше всичко за него, изплащане на дълг? Нима тя нямаше повече гордост, ами щеше да се остави да я използват по този начин?

Отдели се внимателно от него.

— Да — извърна се и му се усмихна закачливо. — Обувките си.

Кривата му усмивка беше кисела.

— Нямах предвид точно обувките ти.

Сядайки на ръба на ваната, тя развърза кожените каишки, увити около глезените ѝ, и свали сандалите. После се потопи в бълбукащата гореща вода. Хладният вечерен въздух направи усещането великолепно.

— О, Логан, прекрасно е!

Той отиде до съоръжение в стената и намали светлината във ваната, докато тялото ѝ не започна да наподобява танцуващата сянка на водна фея. Натисна друг бутон и малкото помещение, чийто таван беше осеяното със звезди нощно небе, се изпълни с тиха музика.

— Петнайсет минути? — попита той, докато нагласяше брояча на тангентора.

Тя облегна глава назад и го погледна сънливо.

— Хмм. Поне толкова.

Впиха очи един в друг и кръвта ѝ се сгорещи и забълбука като милващата я вода. Очите му бяха по-сини и по-напрегнати, отколкото ги бе виждала някога. Изгаряха я под гъстите му вежди.

Наблюдаваше в хипнотично очарование как ръцете му се спуснаха към талията му и разкопчаха колана на гащетата. Те се разтвориха над космите, покриващи пъпа му. После нехайно смъкна ципа. Обзелата я отмала тутакси я напусна и сърцето ѝ заблъска в гърдите. Нямаше да го стори. Не би могъл.

Но той можеше и го стори. Гащетата му се смъкнаха надолу по мускулестите бедра и плъзгайки се над издутите прасци, паднаха на земята.

Мъжът беше гол. Прекрасно, великолепно, божествено гол.

— Не се срамувам от теб, Дани — каза тихо, забелязвайки нямото ѝ смайване. — Искам да ме гледаш, да ме опознаеш. Аз съм твой съпруг, нали помниш?

— Ти беше мой съпруг — смръщено каза тя.

— Чиста формалност.

Мазно като гласа му, тялото му се плъзна в развълнуваната вода. Водата игриво запъпли по тялото му, сантиметър по сантиметър, мокрейки златистото окосмяване, хлъзгайки се по бронзовата кожа. Завъртя се около бедрата му, загали слабините, покри корема. Дани бе като хипнотизирана. Беше красив. Тази красота импулсивно я накара да поиска да го докосне с ръце и да се разридае.

През разплискващата се вода той се приближи към нея като безмилостно океанско божество, канещо се да задоволи своя прищявка. Тя буквално се изстреля от водата. Също толкова автоматично ръцете му се протегнаха и я сграбчиха за лакътя, за да я задържат.

— Все още те смятам за своя жена, Дани — той я притегли към себе си и от лекия допир на телата им по кожата ѝ пробягаха безброй еротични послания.

— Аз не съм твоя жена, Логан. Беше толкова отдавна. Много неща се случиха и на двама ни.

— Възнамерявам да взема, каквото ми се полага.

Устните му се затвориха върху нейните, а ръцете му я обгърнаха във властна прегръдка. Изтегли напред колене, повличайки я обратно във ваната. Ръцете му загалиха гърба и ханша ѝ, замилваха бедрата ѝ отзад. Внимателно ги раздели и я повдигна към себе си. Подхвана я тъй, че краката ѝ се обвиха около кръста му и той удобно се намести между бедрата ѝ, твърд и нетърпелив.

Тя се давеше, но не в бълбукащата вода. Заляна беше от собствените си страсти. Знаеше, че не бива да се държи така, но беше безсилна срещу нуждите на собственото си тяло. За да запази равновесие, младата жена сграбчи с пълни шепи косата му, щом той наведе глава и изпепели врата ѝ с устни.

— Логан, моля те, почакай.

— Много дълго чаках.

Мъжът разкопча горницето на банския ѝ. Разпенената вода бързо го погълна. Логан нададе щастлив вик, неволно повторен от нея, докато освободените ѝ гърди се плъзнаха по водата към окосмената му гърд.

Пръстите ѝ се свиха още по-силно в косата му, щом ръката му намери гърдата ѝ, изпълни се с плътта ѝ и я загали. Потри устни напред-назад по зърното, докато набъбна. После устните му се затвориха около него. Засмука с такова сладостно удоволствие, че тя се почувства тъй, сякаш утробата ѝ ражда любов.

Но това не беше любов. Не и за него. И ако не го спреше сега, после вече никой не можеше да ѝ помогне.

— Логан...

— Желая те, Дани — ръцете му се плъзнаха към долницето на банския ѝ и притиснаха стегнатата плът на дупето ѝ.

— Не по този начин — простена тя. Но той не я чуваше. Тя болезнено задърпа косата му, докато той не вдигна глава. — Не, Логан — изрече на пресекулки.

Дъхът му беше учестен, гърдите му се издигаха и спускаха шумно, допрени в нейните.

— Защо, Дани?

— Защото не желая да съм утешителна награда за дълг, който мислиш, че трябва да платя.

— Ти също ме желаеш, Дани, не отричай. Знам го. Чувствам го — изтласквайки се леко нагоре, той я залюля в ръце.

Ноктите ѝ се забиха в раменете му, докато се бореше за равновесие.

— Става прекалено бързо. Не знаех, че ще се почувстваш така.

— Знаеше.

— След десет години? Не, не знаех.

— Добре. Сега вече знаеш. Защо са тия преструвки?

— Не са преструвки.

— Какво са тогава? Казах ти снощи, че искам брачна нощ. През целия ден ме караше да мисля, че си съгласна. Защо остана, ако не за това? Защо просто не си тръгна като всички други?

Улавяйки се за разумни доводи като за изплъзващи се нишки, тя избъбри:

— Трябваше да говоря с теб за закупуването на един недвижим имот.

Очевидно той не бе очаквал нещо толкова прозаично. Рязко изправи глава и бързо примигна, за да я фокусира. Ръцете му паднаха от бедрата ѝ, нейните крака се изхлузиха от неговите. Тя коленичи пред него, сега ръцете ѝ бяха скръстени срамежливо пред гърдите.

— Какво каза? — попита той, искрено объркан.

Дани нервно навлажни устни с език. Моментът не беше подходящ за подобен разговор и тя го знаеше, но нямаше алтернатива. Сега фитилът на гнева му бе съвсем къс и тя трябваше да побърза с обяснението.

— Аз... аз работя в един комитет „Приятели на децата“. Може да си чул за него — замълча, гледайки го с надежда, усмихвайки се колебливо, но желязната маска оставаше на лицето му.

— Продължавай.

— Събираме пари за деца с физически и умствени недъзи. Искаме да построим летен лагер само за тях. Твоята земя в Хенкок е чудесна за това. Шефката ни, мисис Менефи, ти е писала писмо в този смисъл преди няколко седмици. И понеже аз без туй щях да идвам, предложих да поговоря с теб — преглътна с усилие. — Ще ни продадеш ли тази земя? Евтино?

За един безкраен миг той остана съвсем неподвижен. Бълбукащата вода и голотата им сега изглеждаха като безвкусна шега. Романсът в нощта се бе превърнал в безсрамна пародия. После той започна да трепери. От гърдите му се надигна нисък тътнещ звук, сякаш всеки миг вътре щеше да изригне вулкан. Внезапно изрева и изскочи от ваната. Посягайки към нея, улови в юмрука си разпиляната ѝ коса и я изтегли нагоре. Побеснял, завря гневно лице в нейното. Гласът му бе изненадващо мек. Тя предпочиташе да ѝ бе изкрещял.

— Искаш да кажеш, че целия ден ми се сваляше, образно и буквално, само за да ми се подмажеш? Искала си да ме накараш да направя дарение с благотворителна цел?

— Не!

— По дяволите, не виждам никакво друго обяснение.

— Как можа да си помислиш такова нещо?

— Какво друго да си помисля? Мътните те взели!

Той zakрачи в пространството, ограничено от оградата, бълвайки проклетия и ругатни, които накараха ушите ѝ да пламнат. Дръпна рязко една хавлия от закачалките и я преметна около кръста си, нехайно подпъхвайки я отстриани. Обръщайки се към нея, тихо процеди през зъби:

— Защо ли съм толкова изненадан? Какво друго бих могъл да очаквам? Явно брачните клетви не значат нищо за теб. Какво изобщо има значение, Дани? Има ли за теб нещо съкровено и скъпо?

Да! — искаше ѝ се да изкрещи. — *Ангажимент, който ти никога няма да проумееш, мистър Уебстър.* Но не възнамеряваше да му обяснява, не и когато той мислеше, че е способна на подобна безчувственост. Идеше ѝ да се втурне към него и да разкъса на парчета възмутената му арогантност, но ѝ беше трудно да показва гнева си, когато от нея се стичаше вода и беше закрила гърдите си с треперещи ръце.

— Работата, която вършим, е много важна, Logan — каза тя равно, студено. Започнала беше да усеща хлад.

— Не се съмнявам, Дани. Да не мислиш, че ми се свиди летен лагер за тези нещастни деца? Но пощурявам, когато хайлайфни дамички като теб си въобразяват, че могат да манипулират хората.

— Не съм хайлайфна дамичка.

— Чета вестници, Дани. Виждам снимките ти на всички тези благотворителни балове и модни ревюта, и турнири по голф за знаменитости. Защо ми се струва, че ти не мислиш толкова за доброто дело, на което си се отдала, колкото за снимките си във вестниците?

— Ти си сноб, Logan. Извратен сноб. Да не мислиш, че бедните хора имат монопол върху щедростта?

Той продължи, сякаш тя не бе говорила:

— Какво правиш, връщаш се обратно в комитетчето и сравняваш чековете с приятелите си? Надпреварват ли се кой ще получи най-голямото дарение? Не събираш ли помощите подобно на скалпове, които да окачваш на коланите си от Гучи? Колко далеч можеш да стигнеш, за да получиш най-голямото дарение, Дани?

— Колкото ми се наложи — кипна тя.

— Май току-що ми даде доказателство — очите му многозначително се спуснаха към гърдите ѝ. — Какво те накара да

спреш? Изблик на съзнание? Да си отрежа ли кичур коса, за да го занесеш на приятелчетата си, та да знаят точно колко си убедителна?

— Забрави за това, Логан. Тръгвам си.

Опита да мине покрай него, но той я сграбчи и свали насила ръцете от гърдите ѝ.

— Искаш ли тази земя, Дани?

— Казах да забравиш за това.

— Зададох ти въпрос. Искаш ли тази земя?

— Да. Ще я продадеш ли?

— Не — унижена, задето е попитала отново, тя повторно опита да се освободи. Но така само се озова още по-близо до него. — Но ще ти я дам.

Тя замръзна и вдигна очи към него. На лунната светлина приличаха на студено синьо стъкло, твърди и неотстъпчиви като тялото му, като гърдите му, притиснати към нейните, като бедрата му, допрени до нейните.

— Ще м-ми я дадеш?

— Но на определена цена.

— Мислех, че каза...

— Не пари. Знаеш какво искам в замяна.

Внезапното просветление я накара тихо да ахне.

— Искаш да кажеш...

— Брачна нощ — довърши той. — Цяла една нощ в леглото. С теб. Достатъчно силно ли искаш тази земя, за да ми дадеш това?

О, господи! Той не знаеше какво я пита. През вътрешния ѝ взор преминаха стотици лица — лицата, които не можеше да наименува. Красиви лица, грозни лица, предизвикващи състрадание лица. Всички я гледаха с надежда. Бе се обрекла да им помага. Те разчитаха на нея. Но...

Да прекара една нощ с Логан. Една нощ. Щеше ли изобщо да може да го напусне след това? Трябваше. Нямаше да има избор. Една нощ. С Логан.

Тя го погледна. Той спокойно изчакваше отговора ѝ, без да показва чувства. За него това беше просто един дълг, нищо повече. Беше съзрял възможността да направи добра сделка, да вземе нещо, което той иска, в замяна на нещо, което тя искаше.

Ала за нея това щеше да е една любовна нощ. Най-сетне щеше да познае любовта на Логан, да познае силата и сигурността на обятията му. За една нощ в целия си живот искаше да се отдаде на ласките му. Да чуе любовните му слова, прошепнати в ушите ѝ. Да го почувства в себе си — като част от самата нея.

— Добре — каза тихо. — Споразумяхме се. Една нощ с мен в замяна на нотариален акт за земята.

Тя почувства как напрежението се отцежда от него, но не я пусна. Вместо това я притегли още по-близо и се наведе над нея. Дъхът му пареше лицето ѝ.

— Да го подпечатваме с целувка.

Той притисна уста към нейната и устните ѝ се разтвориха без всякаква съпротива. Езикът му започна мързеливо да я проучва. Търкаше се, галеше я и опипваше, докато сетивата ѝ се замаяха. Кърпата се плъзна незабелязана от талията му. Тя почувства сладостния натиск на окосмената му плът върху корема си.

Той я взе с лекота в обятията си и умело я понесе през двора към здрача на къщата. Прекоси фоайето и заизкачва стълбите. Не говореха, ала втренченият му поглед, толкова различен от този допреди минути, пареше, докато се спускаше по лицето, шията и гърдите ѝ, все още розовеещи от водата и собствената ѝ увеличаваща се възбуда.

Доби смътна представа за просторна спалня и широко легло, докато минаваха през прага. После той сви коляно и тя бе положена върху мека покривка за легло. Той я последва и я целуна страстно, докато се наместваше над нея.

Свали долницето на банския ѝ, издърпвайки го надолу по стройните ѝ бедра, и тя остана съвършено гола под него. Зацелува гърдите ѝ с устни, с език, с уста. Дланите му се плъзнаха нагоре по прасците ѝ, по бедрата ѝ. Приближаваше все повече и повече, толкова близо до мястото, което копнееше да бъде погалено. Простенвайки, тя изви гръб в дъга и се притисна към обещанието, което ѝ даваше възпламеняващата му мъжественост.

Отстранявайки ръцете ѝ от врата си, внезапно Логан се отдръпна от нея. Наподобяваше гъвкава сянка, докато се движеше към вратата.

— Лека нощ, Дани.

Като кукла, сгъната на две през кръста, тя рязко излезе от унеса си и седна в леглото.

— Какво искаш да кажеш с това „лека нощ“?

— Точно каквото казах.

— Но аз мислех... брачната нощ...

— О, не се отказвам от сделката. Но не тази вечер. Не сме определили срок в договора си. И докато не реша да я консумирам...
— той се усмихна — ... най-точната дума при тези обстоятелства... ти ще останеш тук с мен.

— Какво! Да остана? Колко дълго?

Той вдигна рамене и преди да затвори вратата, каза:

— Докато ми дойде настроение.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Беше бясна, започна да го къльне наум, няколко пъти кръстоса стаята... и накрая заспа.

Твърде горда беше да си тръгне. Както беше и прекалено горда да иска от Логан да я освободи от нелепата „делка“, която бе измислил. Приела я бе с широко отворени очи и не можеше да обвинява никого, освен себе си.

Като си помислиш само: за първи път продаваше тялото си, а купувачът не го искаше! Толкова беше уничително. И тъй, след няколко часа скърцане със зъби накрая тя се възползва от удобната стая за гости, пъхна се между ухаещите на свежест чаршафи и потъна в отвратително дълбок и спокоен сън.

Когато се събуди, слънцето вече бе доста високо. След като се ориентира къде се намира, припомняйки си изминалата нощ, отметна завивките и тръгна да търси нещо за обличане. В момента разполагаше само с долнището на банския си. Не би желала да се появи пред Логан, увита само с оскъдна препаска.

В обзаведената в ретро стил баня до спалнята намери дебел хавлиен халат, висящ на порцеланова закачалка от вътрешната страна на вратата. Навлече го, но не се почувства по-защитена, отколкото ако носеше само долнището на банския. Объркващо беше да мисли за среща с Логан другояче, освен напълно облечена.

Отмятайки назад коса и вдигайки войнствено брадичка, тя отвори вратата и излезе в коридора. Сутрешни аромати, упойващите аромати на току-що приготвена закуска подразниха обонянието ѝ и тя ги последва надолу по стълбите към огрялата от слънце кухня.

Логан седеше до кръглата кухненска маса. Подлистници от вестника, съставляващи съботното сутрешно издание на далаския всекидневник, бяха разпилени около стола му на покрития с теракота под. Разсеяно отпиваше от кафето, голите му крака бяха вдигнати на срещния стол.

Късите му панталони бяха разнищени и избелели. Тениската му навярно бе виждала и по-добри дни. Брадичката му бе потъмняла от поникналата през нощта брада. Косата му не беше сресана. Изглеждаше прекрасно.

Като чу стъпките на босите ѝ крака, той наведе крайчеца на вестника. Тя очакваше подигравка, самодоволна усмивка, злорадо ухилване. Не очакваше мъжът внезапно да изпусне вестника — спортната рубрика при това — да стане, да я приближи и да обвие ръце около нея в нежна прегръдка.

— Добро утро, любов моя.

Ръцете му се вдигнаха и обхванаха лицето ѝ, а устата му се наведе към нейната за нещо, което тя очакваше да бъде лека целувка за добро утро, със затворена уста. Отново бе изненадана. Устата му легна плътно върху нейната. Устните му се разтвориха и принудиха нейните да сторят същото. После езикът му потъна дълбоко в устата ѝ.

Страшно я бе яд на него, ала не можеше да се откъсне от продължителната целувка. Той я бе замаял. Ако не спокойната целувка за добро утро, тя би могла да очаква целувка на победител — груба, доминираща целувка, която щеше да я подпечата като трофей на победата от състезание за налагане на собствената воля. Ала това бе целувка на любовник — нежна, сладостна, сексуална.

Когато той най-после се отдели от нея, обсипа устните ѝ с няколко леки целувки, преди да попита:

— Добре ли спа?

Деловата му — „ние правим това всяка сутрин“ — интонация разсея унеса ѝ и тя се дръпна от него, затягайки още повече колана на халата около талията си.

— Не, не спях добре — извика ядно. — Логан, тази твоя игра нещо издиша. Не можеш да ме държиш тук...

— Странно, когато влязох да видя как си, спеше като бебе — пренебрегвайки наострената ѝ поза, той я притегли към себе си и завря нос в ухото ѝ. — Хъркаше.

— Не хъркам! — разбира се, тя не знаеше така ли е или не. Бяха изминали години, откак бе спала с някого. — Но не ми се говори за хъркане. Искам да поговорим за...

— Всъщност не е болка за умиране. Харесва ми как хъркаш. Сигурен съм, че вече си огладняла. Седни. Оставил съм закуската да е

топла във фурната. Кафе или чай?

Понеже не удостои с внимание раздражението ѝ и се обърна да извади от шкафа още една чаша, на нея не ѝ оставаше друго, освен да се вторачи в него с нямо безсилие.

— Кафе или чай? — повтори той, поглеждайки я през рамо. Усмивката му бе ослепителна, обезоръжаваща и разбиваща всеки аргумент, който тя методично подреждаше в ума си. Чарът му ги простреля един по един, като мишени на стрелбище.

— Кафе — каза тя бодро. — Без захар. Със сметана.

— Не е ли странно — заговори той, докато бъркаше кафето, — женени сме от десет години, а аз дори не знам как пиеш кафето си. Това е само едно от нещата, които искам да науча за теб — отново даваше обещания, този път с глас, който галеше сетивата ѝ като ръкавица от кожа на норка. — Седни — каза, слагайки кафето ѝ на масата.

— Не искам да сядам, Логан. Искам да поговорим.

— Не можеш ли да говориш седнала?

— Не се прави на умник — сопна се тя. — Не мога да седя срещу теб на масата и да си бърбим, сякаш нищо не се е случило.

— Нищо не се е случило — наблегна той с влудяваща логика. — Повярвай ми, тялото ми е до болка сигурно, че нищо не се е случило.

Тя не обърна внимание на червенината, която заля бузите ѝ и ги накара да запламтят.

— Чувствам се ужасно неудобно.

— Защо ще се чувстваш неудобно?

— Първо, защото съм почти гола. Мисля, че това ме поставя в крайно неизгодно положение.

— Ами ако това е всичко — той посегна към ципа на разнищените си панталони. — Аз също ще си сваля дрехите и тогава няма да се чувстваш в толкова неиз...

— Не! — възпиращо протегна ръка напред. Внезапната ѝ реакция изви веждите му в съвършени дъги, докато я гледаше, и лека усмивка повдигна ъгълчетата на устните му. — Би ли донесъл багажа ми от колата? Искам да се облека.

— Багажът ти вече е внесен. Ще имаш предостатъчно време да се облечеш след закуска. Сега седни — това бе нежно изречена команда, на която тя не можеше да не се подчини. Той се пресегна за

ръката ѝ, дръпна я напред и леко я побутна към стола до неговия. — Гладна ли си?

Умираще от глад.

— Не — красивото му лице потъмня осезаемо и тя побърза да каже: — Но ти хапни. Аз не си падам много по закуските.

Той отвори фурната и извади две чинии бекон и вдигащи пара бъркани яйца. Щом ги постави пред нея на масата, устата ѝ се напълни със слюнка.

— Обичаш ли кифлички с боровинки? — попита той, поставяйки ги до другата храна.

Тя пренебрегна въпроса му и зададе свой:

— Ти ли приготви всичко?

— Яйцата и беконата — да. Икономката ми направи кифличките и ги замрази. Много ме бива да взимам неща от фризера и да ги слагам в микровълновата.

— Икономка? — тя го погледна, повдигайки вежди. — Доколкото си спомням, беше против прислужничките и други такива.

— Аз съм мъж, който живее сам. Понеже нямам жена — той направи пауза, за да подчертае последната дума, — която да живее с мен, трябва да наема някой, който да полага за мен нежни любящи грижи.

— Мислех, че нежните любящи грижи са периметър на Лана.

Надяваше се, че той ще отрече, но вместо това, ѝ бе отправена бавна многозначителна усмивка.

— Ревнуваш ли?

— Разбира се, че не!

Той се засмя.

— Да, ревнуваш — хвана с шепка от хавлиената материя, покриваща гърдите ѝ, вдигна я от стола и я сложи в скута си, целувайки я шумно. Премести чинията ѝ до своята и ѝ подаде вилица. — Повече ми харесваш така. Сега яж.

— Ами твоята икономка? — попита тя, захапвайки лакомо кифличката. — Няма ли да се почувстваш неудобно, ако влезе и ни завари така?

— Дадох ѝ няколко дни отпуск.

— Кога?

— Обадох ѝ се тази сутрин.

— Значи твърдо си решил да остана?

— Ти също искаш да останеш, нали?

— Не е въпрос на *желание*. Ти постави условията на сделката.

— *Ти* можеше да откажеш. Но не го стори.

Не ѝ се искаше да изглежда прекалено сговорчива.

— Може и да размисля.

— Но няма да го направиш. Прекалено много искаш тази земя.

— Замислял ли си се, че случайно може да имам и други... задължения?

— Някой чака ли те да се върнеш в Далас?

Тя избегна погледа му. Можеше да излъже и да каже „да“, но каква полза от това? Той така или иначе нямаше да я пусне.

— Не.

— Никой?

— Не.

Това, изглежда, му достави огромно удоволствие, но не опита да се възползва.

— За някой, който не е гладен и не си пада много по закуските, успя да ометеш всичко от чинията — развеселен, той кимна към празния съд.

— Май имам по-голям апетит, отколкото предполагам — призна тя разкаяно.

— Аз имам огромен апетит — каза той дрезгаво.

Желанието в очите му я накара да потръпне, преди още лекичко да е докоснал устните ѝ.

— Изпитвала ли си някога глад към мен, Дани? През последните десет години мислила ли си за целувките ни и как ни караха да се чувстваме?

Нежните целувки, с които той обсипваше ъгълчето на устата ѝ, правеха почти невъзможно мисленето, но тя успя да прошепне:

— Няколко пъти.

— Аз мисля за тях през цялото време. Дори не те целунах на първите ни няколко срещи. Боях се да не те изплаша. После, когато събрах кураж, не посмях да отворя устни. Но си спомням първия път, когато използвах езика си и те вкусих истински.

Тя издаде задавени звуци, с които го умоляваше да престане. Устните му я дразнеха, подготвяйки я за нежното нахлуване. Когато то

последва, тя му се подчини и обви ръце около врата на Логан. Целуна го в отговор, присъединявайки се към опиянението на преоткриването.

Най-сетне устата му я освободи и се спусна надолу по шията ѝ.

— Възбуждах се само като си мислех за целувките ти — глухо измърмори той.

— Логан!

— Не се преструвай на шокирана. Сигурно си знаела.

— Добрите момичета не мислят за такива неща.

— Лъжкия.

Тя не издържа и прихна, припомняйки си всички онези следобеди, когато, вместо да учи, си мислеше за тялото на Логан, мечтаеше за него.

Той пъхна лице между гънките на халата и езикът му запърха по ключиците ѝ, а наболата му брада, отъркваща се о кожата ѝ, я накара блажено да притвори очи.

— Дани?

— Хмм?

— Правила ли си някога любов в плетен стол до кухненската маса?

— Не — отвърна тя с разсеян, дрезгав глас.

— Е, ще ти се случи, ако продължаваш да въртиш малкото си сладко задниче върху скута ми.

— О! — възкликна тя, скачайки на крака, с попарени от гняв и срам бузи. — Аз не... аз...

— Хей! — той стана и притисна протестиращото ѝ тяло към своето. — Аз не се оплаквах. Просто си мислех, че съм длъжен да те предупредя.

— Е, вече го стори — отдръпна се от него и опита да заеме стойката и изражението на жена, напълно овладяла себе си и ситуацията. — Искаш ли да ти помогна с чиниите?

Устните му потрепваха, потискайки смеха, но той прие предложението ѝ толкова сериозно, колкото бе направено.

— Много мило от твоя страна. Благодаря ти.

Когато чиниите бяха измити, той я поведе нагоре по стълбите към спалнята срещу онази, в която бе спала.

— Това е голямата спалня — каза той, махвайки с ръка. Беше огромна, с легло с вдъхващи страхопочитание размери, опряно в

едната стена, и плетеница от етажерки, с видео оборудване, стереоуредби и книги на другата. Два фотьойла оформяха кът за сядане пред облицована с месинг камина, уютно разположена в единия ъгъл. Стена от прозорци разкриваше изглед към просторното пасище и източно тексаската борова гора. От нейното място до вратата можеше да види и банята. Ваната в нея правеше онази в стаята за гости да изглежда като детско басейнче до плувен басейн с олимпийски размери. — Какво ще кажеш?

Кожената покривка за легло задържа погледа ѝ. Беше богата, дебела, еротична. Но тя реши, че заедно с останалите мъжки елементи в стаята допълва атмосферата идеално.

— Много е... хубаво.

Той се ухили добродушно.

— Колебание ли забелязвам?

— Не, не, наистина ми харесва. Просто е толкова — тя направи жест с ръце — голяма.

— Направена е за двама души.

— Разбирам — тихо каза тя.

От начина, по който той се приближи, почти надвесвайки се над нея, тя почувства, че само желязо би му попречило да продължи разговора. Вместо това мъжът каза:

— Ето багажа ти — вдигна двата ѝ куфара. — Използвах ключа от чантата ти, за да отворя колата, но го върнах обратно.

— Благодаря — изглежда, това бе единственото нещо, което можеше да каже, докато взимаше чантата си, за да го последва. Той премести багажа ѝ в стаята за гости. Не знаеше дали е облекчена или разочарована, че не го беше оставил в голямата спалня.

— Мисля, че банята е добре заредена, ала ако откриеш, че се нуждаеш от нещо, просто го поискай.

— Добре.

Той постави ръка на бузата ѝ. С лек натиск повдигна лицето ѝ към своето за размекваща костите целувка по устата. Устните му докоснаха бузата, ухото ѝ. После, без да каже дума, той си тръгна, затваряйки тихо вратата след себе си.

Голите ѝ крака потънаха в ласките на дебелия няколко сантиметра килим. Гърдите ѝ бяха набъбнали и я боляха, сякаш в тях

имаше мляко. Зърната ѝ пламтяха. Между бедрата ѝ пулсираше топлина. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите. Цялата трепереше.

А той я беше оставил сама.

— Да го вземат дяволите, него и глупавите му играчки! — каза тя на четирите стени, докато гневно крачеше из банята. Веднага щом си вземе душ и облече нещо, ще му каже точно какво да прави със сделката, която беше измъдрил. После ще си замине за Далас.

Но щом влезе в банята, забеляза букет рози, който сънливите ѝ очи бяха пропуснали по-рано сутринта. Вазата от оловен кристал бе пълна със свършени жълти пъпки, току-що разцъфващи и смесени с бял чувен, деликатен като името си^[1]. Имаше и картичка. На нея пишеше:

„В спящото ти тяло има невероятно нежни места.“

Пламна цяла. Беше спала гола. Беше го сънувала, беше сънувала целувките, ласките му. Възможно ли бе тези фантазии да не бяха сън, а действителност?

Коленете ѝ омекнаха и изстинаха, освежителният душ не бе в състояние да я оправи. Осъзна, че трябва да се облече и да си тръгне, докато още можеше. Но взирайки се в цветята и картичката, въздъхна, знаейки, че дори да се проклена след това, щеше да остане. Поне още известно време.

По сутиен и бикини седна на тапицираната табуретка пред тоалетката. Огледалото бе оброчено от малки лампички, които го правеха идеално за полагане на грим. Дани се почуди колко ли жени се бяха взирали пред това огледало, все още топли и мъркащи от удоволствие, след като бяха споделили леглото на Логан.

Мисълта ѝ причини болка и на лицето ѝ се изписа намръщена гримаса, която бързо бе сменена от смаяно ахване, щом вратата зад нея се отвори. Логан влезе в стаята, не носеше нищо друго, освен слип и една широка усмивка. По всичко личеше, че и той току-що си е взел душ. Кожата и косата му бяха влажни.

— Трябваше да почукаш — тя инстинктивно разпери ръка върху гърдите, които преливаха от ниско изрязания фин дантелен сутиен.

Вместо да ги прикрива, той сякаш ги бе повдигнал на полица, откъдето да се виждат още по-добре.

— Извинявай — разкажанието в усмивката му бе най-малкото от чувствата, които го вълнуваха. — Толкова пъти съм си представял това как женени двамата се обличаме заедно. Изглеждаше ми естествено да вляза така. В никоя от фантазиите ми обаче ти не се опитваше да се прикриеш. Глупаво е. Нали вече съм те виждал?

Раздразнена от спокойния безразличен начин, по който се бе облегал на рамката на вратата, тя свали ръка от гърдите си и взе един молив за вежди, решена да изглежда също толкова нехайна, колкото и той.

— Мисля, че дълбоко в теб е залегнал някакъв психологически проблем. Имаш истинска склонност да сваляш дрехите си и да се разхождаш наоколо съвсем гол.

— Дълбоко залегналият ми психологически проблем, както го нарече, се корени в обстоятелството, че съм израснал в къща от четири стаи заедно с родителите си, една сестра и един брат. У дома нямаше много място за скромност.

Прииска й се да прехапе язвителния си език. Взря се разкажано в мъжа пред огледалото. Знаеше, че няма да желае да обсъжда бедното си детство, затова каза:

— Цветята са красиви.

— Такава беше и ти, докато спеше.

Тя с мъка преглътна.

— Значи ти си... ъъ...

— Да.

— И... ъъ...

— И това също. Галех те с неподобно безсрамие — той се отдели от вратата и падна на колене зад нея. Опря вече избръснатата си брадичка на рамото ѝ, прилепи буза до нейната и я погледна в огледалото. Очите му се бяха замъглили от желание. — Наистина ли голотата ми те обижда?

— Наистина? — попита тя с тих смях. — Не.

Той също се усмихна с облекчение.

— Е, за твоята съм категоричен, че не ме обижда — ръцете му с гальовни движения се плъзнаха надолу по раменете ѝ към нежната заобленост на гърдите. Прехласнати, и двамата наблюдаваха как

силните му загорели ръце я покриваха. — Господи, Дани... толкова ми е хубаво.

Докосването му беше уверено, настойчиво, топло. Дантелената материя на сутиена ѝ не беше пречка. От ласките му гърдите ѝ наедряха. Изпълваха дланите му. Преливаха от тях. През все по-замъгляващи се от страст очи Дани наблюдаваше как палците му я гаят. Бавно. Бързо. Напред-назад. В кръгове. Докато тя бе напълно, красиво разбудена. Той продължаваше да я милва.

Ръцете ѝ се отпуснаха, тя се свлече назад към гърдите му, очите ѝ се притвориха и устните ѝ потръпнаха, освобождавайки учестения ѝ дъх. Моливът за вежди се изтърколи от разхлабените ѝ пръсти и безшумно падна на килима.

— Харесва ли ти така?

— Да.

— По-нежно? По-грубо?

— Не... не... точно... точно така.

— Така ли?

— Хммм.

Той ѝ шепнеше скандални неща за цвета на кожата и формите ѝ:

— Деликатни и секси и едновременно майчински. Би могла да плениш някой любовник в един момент, а в следващия да храниш бебе.

Побутвайки я нежно с нос, той успя да я накара да обърне лице към неговото. Запечатата устните им със сладостно всмукване, прониквайки дълбоко с езика си. Плъзгаше го в устата ѝ и го вадеше, докато пръстите му продължаваха нежно да я подръпват, палците му да я милват, дланите му да я притискат.

Простенвайки, той отпусна ръце и я завъртя с лице към него. Прегръщайки я силно, зарови лице във врата ѝ.

— Ти си моя жена, Дани. Моя жена. Чуваш ли? Моя жена — задържа я така безкрайно дълго, сякаш никога нямаше да я пусне.

Когато най-после го стори, и двамата бяха смутени от бурните си чувства. Замаяна, тя отново се обърна към огледалото и оправи бельото си. Той стоеше зад нея, полагайки усилия да се успокои. Усмивайки се нежно, притисна тила ѝ към корема си и загали овала на лицето ѝ, докато тя се осмели да срещне очите му в огледалото.

— Увлякох се — тихо каза той. — Сега ще те оставя да се облечеш, за да не закъснеем.

- Да закъснеем? Разписание ли имаме?
- Ако не побързаш, няма да стигнем там в единайсет часа.
- Отиваме ли някъде?
- Днес е неделя. Отиваме на църква.

— Не можехме ли да седнем на балкона? — тя говореше с полуотворена уста, но се усмихваше, за да прикрие неудобството си.

Логан я бе повел по централната пътека към третия ред в църквата.

— Това е постоянното ми място — той кимна за поздрав на минаващата разпоредителка, която сърдечно се здрависа с него и му подаде текста на службата.

— Често ли идваш тук?

— Всяка неделя — рече той набожно. — Ти не ходиш ли на църква? Или си твърде заета да вършиш добри дела?

Беше прекалил с подигравката. Осъзна го веднага щом на лицето ѝ се изписа кисело изражение и тялото ѝ се напрегна.

— Не се подигравай с работата, която върша, Логан. С всичко друго, само не и с това.

— Съжалявам. Не исках да те обидя.

Говореше с такава искреност, че тя моментално му прости. Дори успя да се усмихне колебливо.

— В отговор на въпроса ти — да, редовно ходя на църква.

Устните му се изкривиха, потискайки усмивка.

— Радвам се, че си толкова благочестива.

— Ти си лицемер — прошепна тя, заета да придърпа полата си върху коленете.

— Защо така?

— Чудя се какво ли биха си помислили тези добри граждани за условията на сделката ни.

— Сигурно ще си помислят, че съм изключително умен човек.

— А какво ще си помислят за твоята набожност, ако разберат, че съм прекарала нощта под твоя покрив? Или са толкова свикнали да приютяваш млади дами, та никой няма да се изненада?

Очите му палаво играеха.

— Шшт, службата започва.

Раздразнена от престорено набожното му изражение, тя мушна ръка между тях и го ощипа по кръста. Той изохка, но побърза да се престори, че се прозява.

Като наказание сграбчи ръката ѝ и я държа през цялата служба. Не беше най-лошото наказание, което ѝ бе налагано досега. Всъщност имаше нещо въодушевяващо да седи до него, да пее с него и да чува плътния му баритон.

Гордееше се, че седи до него. Беше толкова привлекателен в тъмносиния си костюм, чиято кройка не оставяше съмнение, че е шит по поръчка. Бялата му риза бе идеално колосана, а вратовръзката — дискретна и подбрана с вкус. Френските му ръкавели с техните обли златни копчета изглеждаха невероятно бели на фона на ръцете му и проблясващото златисто окосмяване. Той ухаеше на сапун и одеколон и паста за зъби с ментов аромат.

Когато наведоха глави в молитва, тя се почувства извисена, както никога досега. Всяка нощ, откак бе наблюдавала как го вкарват в колата на шерифа и изкарват от живота ѝ, тя се бе молила Бог да го благослови. Дори и да не прекараше повече нито ден с него, щеше да е вечно благодарна на този момент сега, когато той стоеше до нея толкова висок, изправен и силен.

Тя се присламчи към него, за да усети успокоителното допиране на ръкава му до голата ѝ ръка. Той вдигна своята и я прегърна през раменете. Лекичко стисна рамото ѝ и тя знаеше, че и неговите молитви се носят към небето като нейните.

След службата бе запозната с хора, които не познаваше, и се видя с други, които бе познавала преди. Не беше трудно да се разбере, че Логан е високоуважавана от съгражданите си личност. Държеше се приятелски с всички. Хората, които се спираха да го заговорят, се наслаждаваха на лъчезарната му усмивка.

Докато си проправяха път към колата му, бяха буквално заклещени от три палави деца, които ентузиазирано се спуснаха към Логан. Той шумно ги поздрави. Спъд се появи забързана след потомството си, бебето беше се вкопчило в рамото ѝ. Джери с добродушната си усмивка подтичваше след нея като послушно кученце.

След като си размениха поздрави и Дани се запозна с децата, Спъд лукаво попита:

— Ей, какво сте намислили вие двамата? Дали пък не се досещам?

Дани пребледня. Логан се усмихна. Джери се възмути.

— Спъд, още сме в района на църквата. И децата слушат — прошепна той.

— Е, исках да знам — отбранително рече тя. Очите ѝ с любопитство се местеха от Логан към Дани, сякаш търсеха издайнически знаци на преситеност. — Смяташ ли да поостанеш, Дани?

— Тъъ...

— За малко — каза Логан нехайно, отново прегръщайки я собственически през раменете.

— Къде точно си отседнала? В мотела?

— Чао, Джери, Спъд — Логан дръпна Дани да си вървят.

— Но... но, почакайте! Нищо не ми казахте.

— Довиждане, Спъд! — извика Логан през рамо.

Дани се смееше, опряла глава на гърдите му.

Докато те приближаваха колата, Джери се опитваше да вкара внушителното си семейство в комбито. Спъд все още протестираше, бебето пицеше, а хлапетата приличаха на бърборещи механични кукли, излезли сякаш от кошмара на някоя домакиня.

Логан и Дани се засмяха едновременно, докато той палеше мотора.

— Какво да бъде? Обяд в местния клуб или сандвичи с риба тон край басейна?

— Кой басейн?

— Моят басейн.

— Сандвичи с риба тон.

— Трябва да ми помогнеш да ги направим — предупреди я той.

— Не ми звучи толкова страшно.

Едва се сдържаше да не се усмихне. Усмивките идваха толкова лесно. Така беше през целия следобед. Не си спомняше по-слънчев, по-прекрасен ден. Нейната салата от риба тон бе по-различна от тази на икономката му, но той заяви, че харесва нейната повече. След лекия обяд плуваха и се излежаваха на слънце. Тя задряма на един шезлонг, но бе разбудена от намазаните му с масло ръце, които мажеха бедрата ѝ отзад.

— Да не изгориш — каза той, щом тя вдигна глава да го погледне.

— Благодаря.

— Удоволствието е мое.

Удоволствието беше и нейно. Намаслените му ръце се плъзгаха по тялото ѝ с премерен натиск, който превръщаше ласката в еротична. Докосваше тайни, чувствителни точки, които тя не подозираше, че има, докато цялото ѝ тяло не пламна от възбуда. Но Логан бе този, който измърмори цветиста ругатня и се гмурна в басейна да се охлади. Знаеше, че собствената му игра на изчакване вече танцува по нервите му. Почувства облекчение при вида на страданието му, защото самата тя се чувстваше тъй, сякаш се бе потопила в океан от поглъщащ огън.

На здрачаване, когато слезе долу след един душ, той беше запалил дървените въглища в градинския грил.

— Шиш кебап? — попита.

Той също си бе взел душ. Косата му бе небрежно подсушена с хавлия. Косъмчетата по краката му все още бяха накъдрени от водата. Носеше къси панталони и тънка прозрачна риза, закопчана само до средата. Можеше да види разрошените косми по гърдите и тъмните очертания на зърната му.

Облиза устни, макар в момента да не можеше да се закълне, че е от мисълта за шиш кебапа.

— Звучи вкусно.

— Ти си вкусна — каза той с нисък, треперлив глас.

Беше облечена в свободно скроен пенъoar в прасковен цвят. Дълъг беше до земята, но имаше дълбоко триъгълно деколте и през проблясващата материя Логан можеше да види ясните очертания на стройната ѝ фигура. Ушите ѝ бяха украсени с големи златни обици, които му напомняха езическа жрица, но косата ѝ беше като на ангел, падаща до средата на гърба в меки тежки дипли.

— Аз ще приготвя месото и зеленчуците, ако ти се погрижиш за ориза.

— Звучи справедливо.

Тя направи още и салатата и разбърка собствен сос от подправките, които откри в добре заредения му килер. Потопи пръст в купата и го опита.

Логан я приближи и с пресипнал глас каза:

— Дай да опитам.

Останала безмълвна от изгарящия пламък в очите му, тя отново потопа пръст в купата и го вдигна към устните му. Езикът му първо облиза сместа от оцет и олио.

— Великолепно е — измърмори. Но я улови за ръката, за да задържи пръста ѝ. Езикът му отново и отново къпеше върха му, докато накрая мъжът можеше да вкухва единствено нежното ухание на кожата ѝ.

Дани следеше всяко негово движение и все пак не бе подготвена за онова, което направи после. Дръпна пръста ѝ между устните си и го засмука. Името му се изтърколи от устните ѝ като въздишка, докато влажната топлина на устата му плътно обгръщаше пръста ѝ.

Когато най-сетне го пусна, я притегли близо до себе си и слагайки устни на ухото ѝ, прошепна:

— Ето така ще се чувствам, когато съм вътре в теб, Дани.

---

[1] На английски белият чувен се нарича „бебешки дъх“. — Б.пр.

↑

ПЕТА ГЛАВА

Цели пет минути ѝ се струваше, че не може да диша. В гърдите ѝ нямаше достатъчно място за всички чувства, които се надигаха в нея. Мъчеше се да изглежда хладна, безлична, по светски опитна, непоколебима, равнодушна. Всъщност шокиращите му думи бяха превърнали костите ѝ в желе, а мускулите ѝ омекнаха. Всеки път, щом го погледнеше, знаеше, че усилията ѝ да изглежда безучастна са напразни и че желанието ѝ е прозрачно. Неговото със сигурност бе.

Разговорът им по време на вечеря беше съвсем обикновен. Макар и двамата да правеха усилия да се държат нормално, често потъваха в мълчание, наситено с вътрешно напрежение. Ниският му дълбок глас изтъняваше по средата на изречението. Очите му, наситеносини под светлината на свещите върху масата, жадно я поглъщаха. На слепоочието му пулсираше вена — в синхрон с ритъма на собственото ѝ сърце. Знаеше, че е сторещен и отмалял точно колкото нея.

— Свърши ли? — попита той, сочейки чинията ѝ. Поглеждайки надолу, тя с изненада установи, че е изяла почти цялата си порция, макар че не си спомняше да е хапнала и залък.

— Да. Много беше вкусно.

— Още вино? — без да дочака отговора ѝ, той наведе изстудената бутилка към чашата ѝ и я допълни. — Хайде да излезем на двора.

Изправяйки се, издърпа стола си и заобиколи масата, за да ѝ помогне с нейния. Понесли чашите с вино и уловени за ръце, те излязоха от къщата.

— Логан, прекрасно е! — извика тя, щом се озоваха навън. По повърхността на басейна плаваха десетки запалени свещи.

— Харесва ли ти?

— О, толкова е... красиво. Вълшебно е — малките потрепващи пламъчета приличаха на светулки, танцуващи по огледална повърхност.

Двамата приближиха басейна и той свали чехлите си. Седна на ръба на басейна, притегли я към себе си и пусна крака във водата. Освобождавайки се от сандалите си, тя стори същото. Наблюдаваха игривите светлосенки, а водата полираше кожата им.

Извъръщайки се да я погледне, мъжът вдигна чашата си.

— За медения месец, който дойде десет години по-късно — усмихвайки се, тя се чукна с него и отпиха от божественото вино.

— Защо го каза?

Със свободната си ръка той си играеше с обичата ѝ.

— За отложения меден месец?

— Да.

— Съмнявам се, че преди десет години щеше да си толкова освободена булка. Тогава си мислех, че ще са ми необходими няколко особено бурни нощи, за да те накарам да харесаш „брачното ложе“.

Тя беше шокирана.

— Така ли си мислел?

— А нямаше ли да е така?

— Изобщо нямаше да е така — сега беше негов ред да се изненада и да се вторачи в нея. Тя срамежливо сведе очи. — Искам да кажа, бях малко уплашена, но не от теб. Само от непознатото, от изгубването на девствеността ми. Но изгарях от желание да... да се любя с теб, Логан.

— Явно не колкото мен.

Тя се загледа в красивите отблясъци по повърхността на басейна.

— Мисля, че ако продължим на тази тема, ще започнем да спорим. А не искам да споря с теб. Не и тази вечер. Денят беше толкова приятен.

— Права си. Да говорим за нещо друго — потънаха в продължително мълчание, докато не изпиха виното си.

С празната чаша в ръка мъжът се обърна към нея и се завзира в профила ѝ, докато и тя не го погледна.

— Не мога да измисля за какво друго да говорим. Какво ще кажеш да се гушкаме? — тържествено попита той.

Тя прихна, развеселена от прямотата му, но направи сериозна физиономия в тон с неговата.

— Не съм такъв тип момиче.

— О, по дяволите! — той изглеждаше искрено съкрушен. —
Още ли?

Тя спусна поглед към устата му и очите ѝ лъстиво заблестяха.

— Не се предавай толкова лесно.

Поощрението в гласа ѝ бе всичко, от което се нуждаеше. Стана бързо и я притегли към себе си. Поведе я към тапицираната люлка, отпусна се на нея и за втори път този ден я дръпна върху скута си. С лек натиск върху рамото ѝ я притисна към възглавниците в ъгъла, докато тя не полегна върху гърдите му, с дупе, удобно разположено в скута му, и бедра, обвити около неговите. Той се наведе над нея.

— Добре ли ти е така?

Тя обхвана тила му с галювна ръка. Пръстите ѝ се заровиха в косата му, после се плъзнаха по лицето му, опипвайки високите скули, мъжествените очертания на челюстта, дължината на носа, трапчинката на брадичката му. Щом докосна устните му, дъхът му изсвистя тихо между пръстите ѝ.

Настойчиво и в същото време умолително устата му легна върху нейната. Целувката му накара устните ѝ да се разтворят, но щом се озова вътре, езикът му се потопи в сладката пещера с нежно опипване. Ръката му се плъзна изучаващо по тялото ѝ и бе възнаградена. Той въздъхна от удоволствие от онова, което бе открил.

— Без сутиен тази вечер?

— Без.

— Защо не го махаше, когато ходехме?

— Спомням си няколкото пъти, когато успя да го преодолееш —
тя срамежливо сгуши лице във врата му.

— Господи, и аз — простена той. — Но без всичките тези закопчалки е толкова по-лесно. Мисля, че са ги измислили само за да ме обезкуражават.

Тихият ѝ смях бе уловен от устата му. Целуваше я пак и пак, докато ръката му я милваше през тънката тъкан на пеньоара. Вратът и гърлото ѝ бяха покрити с влажни целувки. Пръстите му запърхаха по зърната ѝ, докато ги втвърдиха.

— Толкова си сладка — навеждайки глава, той покри зърното ѝ с уста. Загали пламналата плът с език, нежно я захапа.

У Дани сякаш се вдигнаха миниатюрни шлюзове, освобождавайки натрупаната страст, която потече през нея като мед.

Пръстите ѝ се заровиха в косата му.

— Логан, Логан, караш ме да изгарям.

— Къде, любов моя?

— Цялата. Навсякъде. Гърдите ми.

— И още къде?

Ръката му се плъзна под подгъва на пенъоара и загали атлазената мекота на бедрата ѝ. Задавеният звук дълбоко в гърлото ѝ издаваше едновременно благодарност и копнеж. Той започна да масажира корема ѝ, очертавайки бавни кръгове по плътта ѝ с разтворена длан. Пръстите му на няколко пъти пресякоха триъгълника на бикините ѝ, карайки я да затаява дъх.

— Тук? — прошепна той.

— Да, да.

За да запази здравия си разум, той притисна чело към нейното и укроти ръката си. Тя легна върху бедрото ѝ, а палецът му записва леки дъги.

— Имаш най-хубавата кожа на света.

— Наистина ли си бил при мен снощи, докато спях?

— Да, но не те галих колкото ми се искаше.

— Усетих те.

— Така ли?

— Мислех, че сънувам.

— Аз също.

Те се целунаха с неконтролируема страст, с гладни устни, впити една в друга. Когато най-сетне той се отдръпна от нея, попита:

— Искаш ли да се качим горе?

Тя кимна и той я вдигна от скута си и я изправи на крака. Тя се олюля към него и той обвини ръка около талията ѝ. Не говореха дори когато стигнаха вратата на стаята за гости. Ръцете му собственически я обгърнаха и я целуна пламенно.

Тя прилепи тяло към неговото, извивайки се към възбудената му мъжественост, приемайки я между тръпнещите си от копнеж бедра. Мускулите на ръцете му се издуха, докато я прегръщаше още по-силно. Когато се отдръпна от нея, за да я погледне в лицето, очите ѝ горяха насреща му.

— По-добре да поспиш. Лека нощ.

Не можеше да го повярва! Той наистина свали ръце от нея и се обърна, отправяйки се към стълбищната площадка.

— Къде отиваш? — попита го с унизителна липса на гордост.

— Да измия чиниите.

— Чиниите! Искаш да кажеш, че няма да... да...

— Няма какво?

Ноктите ѝ се впиха болезнено в дланите. Ярост скова гръбнака ѝ и брадичката ѝ се вдигна няколко сантиметра. Не можеше да му каже какво продължение бе очаквала от любовната им игра, без да изглежда като глупачка. Той го знаеше и тя бе уверена, че е така.

— Нищо — каза остро. — Лека нощ.

Тръшна вратата на стаята за гости след него.

— Да върви по дяволите! Не може да постъпва така с мен. Няма да му позволя. Какво си въобразява, че съм — механична кукла, която може да включва и изключва, когато му скимне? — кръстосваше стаята, смъквайки припряно дрехите си. Дори дебелият килим не бе в състояние да заглуши стъпките ѝ. — Отивам си.

Втурна се към банята и започна да събира всичко свое и да го тъпче в куфара. Но изведнъж ѝ просветна, че ако си отидеше сега, в пристъп на ярост, той щеше да разбере колко много я е засегнал, отказвайки да легне с нея. Престана да прибира нещата си и се отпусна тежко върху малката табуретка пред тоалетната масичка, омаломощена от гневния изблик.

Сключила беше сделка и трябваше да спазва условията ѝ. Както той открито ѝ бе заявил, тя бе на негова територия и важаха неговите правила. Ако си тръгнеш сега, щеше да жертва не само жалките си остатъци от гордост, но и лагера, който означаваше толкова много за толкова деца.

С въздишка нахлузи нощницата си и легна. Сама между чаршафите, в непрогледния мрак, отново започна да го проклина, задето бе запалил този пожар в тялото ѝ, който не показваше признаци да се уталожва.

Логан, наведен леко напред, с глава, клюмнала между раменете, се бе облегал на кухненския плот. Нервното му дишане шумно повдигаше гръдния му кош.

— Глупав вироглав идиот — измърмори на себе си.

Затвори плътно очи, да избяга от болката. Колко време щеше да мине, преди огънят в слабините му и пулсиращото напрежение да затихнат?

Глухото отекване на гневните ѝ стъпки на горния етаж стигаше до него. Беше бясна и не я винеше. Сигурно мислеше, че той играе някаква сатанинска игра. Дали мислеше, че я дразни, изпробва, връща ѝ за страданието през онези нощи в затвора, които вместо това трябваше да прекара с нея?

Не, Дани, не — простена сърцето му, — не това е причината да не съм с теб сега. Кой нормален мъж би се подложил на подобно мъчение, каквато и да е причината? Тогава защо, по дяволите, го направи? Какво чакаше? Обяснения в любов? Обещания?

Окей, да. Но...

Дани беше в къщата му. В неговото легло. Дани. Неговата Дани. Топеше се от желание. Беше се притискала в него толкова подканящо, че само един глупак не би откликнал. Устата ѝ открито копнееше за целувките му. Ръцете ѝ, гърдите ѝ, нейната мекота...

Той сграбчи косите си с две ръце. „Защо просто не продължи?“ — запита се на глас.

Защото тогава сделката им щеше да е приключила. Не можеше да рискува тя да си тръгне, щом вземе нотариалния акт за земята. Господи, искаше я в леглото си! Но искаше и повече. И докато не беше сигурен, че може да има всичко, просто трябваше да се пържи в собствения си ад.

Дани се опитваше да пропъди онуй, което дразнеше ухото ѝ.

— Меко е като листенце на роза.

Тя с мъка отвори очи. През тънките завеси на прозореца срещу леглото ѝ струеше слънчева светлина. Топлото присъствие до нея бе толкова приятно и успокояващо. Сгушвайки се по-близо до него, тя се прозя и отново затвори очи.

После почувства влажния палав език около ухото си и галтовните устни върху шията си. Претъркулвайки се, тя решително се отърси от последните остатъци сладък сън.

— Какво търсиш тук?

— Живея тук — на лицето му цъфна лъчезарна усмивка. Беше облечен. Но полегнал до нея, подпрян на лакът, той приличаше на мързелив паша, който, поради липса на друго занимание, се бе заиграл с една от наложниците си.

— Гостите ти нямат ли право на усамотение?

Той завъртя в ръце розата, с която я бе галил по ухото, и я помириса, преди да допре листенцата ѝ до бузата ѝ и да я плъзне надолу към деколтето на нощницата ѝ.

— Още си ядосана.

— Не съм ядосана! — тонът противоречеше на думите ѝ.

— Много ли се разсърди, че снощи не спах с теб?

— Разбира се, че не — искаше ѝ се той да се махне от леглото. От тежестта му матракът се накланяше на една страна и тя се плъзгаше към него пряко волята си. С всяко докосване до него ѝ ставаше все по-трудно да намери сили да се отдръпне.

Той улови с шепа косата ѝ и се загледа в кичура, втривайки го между пръстите си.

— Дани, толкова ли искаш да изпълниш условията на сделката и да си отидеш?

Младата жена престана с опитите си да се отдръпне от него. И без туй беше напразно, защото той беше хвърлил розата настрана и сега ръката му лежеше тежко върху бедрото ѝ. Дори през завивките можеше да усети топлината ѝ.

Упорито отказваше да отговори на въпроса му. Не, това не беше нейната причина да иска той да я люби. Искаше го със или без сделка. Не го ли разбираше той? Щом не го вижда, тя не възнамеряваше да го осветлява. Беше ѝ останала някаква гордост все пак.

Той докосна бузата ѝ. Палецът му се заплъзга напред-назад по долната ѝ устна.

— Не съм си легнал с теб още, защото исках да те съблазня. Исках да е нещо повече от консумирането на една бизнес сделка. Исках да дойдеш доброволно, защото го желаш.

Ако снощи го бе желала повече, сигурно щеше да се е разтопила в локва върху скъпия му килим. Можеше ли да му повярва, че се въздържа по благородни причини, или дори и сега си играеше с нея заради собствените си перверзни мотиви?

— Не се ли чувстваш добре тук с мен? — пръстите му закачливо подръпваха мекичкото на ухото ѝ.

— Да — неохотно призна тя.

— Днес съм планирал още един страхотен ден. Облечи нещо по-обикновено. Може би джинси?

— Нося си един чифт.

— Чудесно. Сега ще те оставя да се приготвиш.

— Къде ще ходим?

Логан стана от леглото и спря до вратата.

— Помислих си, че може да искаш да видиш имота, за който отдаваш тялото си.

Тя не можеше да се обиди. Изглеждаше толкова неустойимо чаровен, когато се усмихнеше. Намигна ѝ дяволито, докато излизаше.

Тя се изтърколи от леглото и припряно се заоблича. Половин час по-късно слезе при него в кухнята, облечена, както я бе посъветвал, с джинси и свободна памучна риза, с широки ръкави, навити до лактите. Беше завързала пешовете ѝ на възел на кръста. Косата ѝ бе прибрана в конска опашка.

— Е, одобряваш ли ме? — попита го след продължителния оглед, на който я подложи.

Беше се смръщил.

— Ще свърши работа.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя любопитно, поставяйки ръце на бедрата.

— Искам да кажа, че дори облечена най-обикновено, пак изглеждаш като излязла от каталог на Валентино.

Изпита огромно удоволствие от искрения комплимент и прие чашата кафе, която ѝ поднесе, целувайки го нежно по бузата.

— Това пък за какво е?

Усмивката ѝ бе слънчева като утринта.

— Защото ме намираш красива дори облечена обикновено.

— Не си облечена обикновено. *Това* е обикновено.

Той отстъпи назад и разтвори широко ръце. Тя се загледа в меката памучна каубойска риза, тесните — възбуждащо тесни — избелели джинси с разнищените им подгъви и олющените каубойски ботуши, опръскани с кал и още нещо, което тя предпочиташе да не уточнява. Изглеждаше прекрасно и блесналите ѝ очи му го казваха.

— Господи, като ме погледнеш така, започвам да губя разсъдък — сграбчвайки я, той я дръпна напред и страстно я целуна. Стегнатото му тяло се наклони към нейното, копнеещо да докосва, да прониква. Тя се притисна в него.

Той я пусна със стон и отстъпи назад.

— Ако продължаваме така, никога няма да излезем оттук. Ще можеш ли да се справиш с няколко от кифличките с боровинки?

— Само с няколко ли? — попита тя със слюнки в устата.

— Това е всичко, което ще получиш за закуска — обърна се да напълни чинията ѝ и тя тайничко се усмихна. Добре се преструваше на безразличен, но отвътре тялото му гореше. Знаейки колко неспокойна бе снощи, преди най-сетне да потъне в сън, тя се чудеше какво ли пък бе струвало въздържанието на Логан. — Готова ли си? — попита я няколко минути по-късно.

Кимайки, тя попи с пръст последните трохи от кифличките и ги облиза. Наблюдавайки я, той се засмя и шумно я плесна по дупето, докато минаваше покрай него, за да излезе от задния вход.

Бяха отишли на църква в елегантен сребрист севил. Днес щяха да се возят в пикап в синьо и бяло, който бе видял доста трудни дни.

— Каретата ви очаква, принцесо. Това ще е преживяване, за което ще можеш да разправяш на разглезените си даласки приятелчета.

— Сега е много модерно да се возиш в пикап — каза тя престорено надменно.

Бяха в настроение да се шегуват и се засмяха едновременно, докато той подкарваше пикапа надолу по алеята към пътя. Тя имаше бегла представа за посоката, по която трябваше да поемат за имота в Хенкок, но той тръгна по заобиколен маршрут, показвайки ѝ с гордост разнообразните си бизнес занимания. Минаха покрай дъскорезницата, някога притежавана от компанията на баща ѝ, а сега принадлежаща на Логан. Показа ѝ търговските сгради в центъра на града, които даваше под наем. Минаха покрай гъсти гори — негова собственост, и просторно пасище, с внушително стадо херефордски говеда.

Най-сетне той зави по черен път, който постепенно премина в тесен коловоз.

— Разбра ли защо ни трябваше пикапът? — каза Логан, щом спряха пред ръждясала телена ограда.

Дани скочи от колата да я отвори и Логан вкара пикапа вътре. След още половин миля стигнаха до изоставения скаутски лагер.

— Логан, страхотно е! — възкликна тя, за втори път изскачайки от кабината на пикапа.

Той я погледна невярващо. За него в порутените сгради нямаше нищо страхотно.

— Мястото изглежда ужасно — беше коментарът му.

— О, но толкова много може да се направи. Да, да — каза тя въодушевено, като го хвана за ръката и го затегли напред. — В стария параклис ще разположим залата за забавления и трудово обучение. Отсрещната сграда сигурно е трапезарията. Хайде да видим спалните помещения.

Следващият един час прекараха в разглеждане на сградите, които от години не бяха имали двуноги обитатели, но бяха приютили различни четирикраки създания. В плувния басейн бяха намерили благодатна среда всякакви видове микроорганизми. Игрищата бяха покрити с високи до кръста плевели. Дани беше ентузиазизирана. Логан скептичен.

— Какво щеше да правиш с парцела? — любопитства тя, изненадана от липсата му на въображение. Нямаше да му позволи да попари доброто ѝ настроение.

— Нищо особено. Цената си е в него. Можех да го продам изключително изгодно преди няколко години, без дори да си мръдна пръста. Мислиш ли, че може да излезе нещо от това място?

— С дарения за строителния материал — да. О, Логан, прекрасно е!

Тя го прегърна, после изприпка напред, за да продължи огледа.

— Нямам търпение да започнем. Трябва да е готово до другото лято, за да може да стартира програмата.

Той продължително се взря в нея.

— Това означава много за теб, нали?

— Много — каза с дълбока искреност. — Толкова ли те изненадва, Логан? Как можеш да твърдиш, че някога си ме обичал и в същото време да смяташ, че съм прекалено лекомислена, за да се грижа за тези нещастни и често социално слаби деца без някакъв заден умисъл?

— Не че мисля, че си неспособна на съчувствие...

— Не е съчувствие. Гледам на работата си практично, не емоционално. Това е нещо, което трябва да се върши и аз го върша.

— Трудно ми е да асимилирам факта, че момиче с твоето възпитание, принадлежащо на привилегированите кръгове, може да се занимава с бедни и онеправдани от природата деца. Особено в степента, в която се ангажираш ти. Да напишеш чек — да. Но не и да се заемаш с проект от такъв мащаб и всъщност да си цапаш ръцете.

— Някои от тях не са бедни. Някои идват от много богати семейства. Спина бифида^[1] и синдромът на Даун^[2] не признават социални различия.

— Да не би това да е тънък намек, че аз го правя?

— Ако те стяга чепикът...

— Съжалявам, Дани — усмивката му бе самоукорителна и извинителна. — Май си права. Аз съм извратен сноб.

— Харесваш ми и такъв — тя се пресегна да го погали по косата. Навеждайки се напред, той я целуна по крайчеца на устата.

— Гладен съм като вълк — тя издаде гърлен, разбиращ звук. — Какво ще кажеш да обядваме?

— Обяд! — престори се на обидена и го избута от себе си.

— Не можеш да очакваш да съм романтично настроен на празен стомах, нали?

— Това ще означава да искам прекалено много от такова голямо, ящно момче като теб. А какво предлагаш за десерт?

— С удоволствие ще го обсъдим по-късно — каза той, поглеждайки към златния си ръчен часовник. — Ако не побързаем, ще закъснеем.

Логан я откара до друг изоставен парцел.

— Къде сме? — попита Дани, докато той ѝ помагаше да слезе от пикала. — Мислех, че сме... Това кон ли е?

Логан одобрително поклати глава при вида на чистокръвното животно, завързано за ниските клони на едно дърво.

— Според мен определено е кон. Но само според мен, нали разбираш?

— Ах, ти! — тя размаха ръка под носа му, после тръгна към коня. Имаше юзда, но не беше оседлан. — Как се е озовал толкова удобно завързан тук, на такова отдалечено място? При това с кошница с провизии при краката?

— Подбирам си добре работниците.

Тя се огледа наоколо, без да вижда следа от друго човешко същество.

— Не видях никакви хора.

— Затова са толкова добри — отвърна ѝ, усмихвайки се самодоволно. — От тях се очаква да са невидими. Искан да бъде също като във филмите. Нали знаеш, където кошниците с храна за пикника се появяват сякаш отникъде и от небето се носи музика на цигулки. Нещо от този сорт.

Дани захапа долната си устна да не се засмее на глас. Следвайки намерението му, тя бе напълно очарована.

— Само че тези вълшебни работници са забравили нещо. Има само един кон.

— Точно обратното, такива бяха инструкциите. Ти ще яздиш с мен.

— Разбирам — погледна към коня. Скръствайки ръце на гърдите, дяволито попита: — Как ще се задържа без седло?

Усмивката му бе самата похотливост.

— По начина, по който ще те държа, едва ли ще можеш да паднеш.

— А кошницата с храна?

— Твоя грижа е. Така ръцете ти ще са заети, докато моите...

— Ще ме държат да не падна — продължи тя вместо него.

Той безсрамно вдигна рамене.

— Нещо подобно.

Няколко минути по-късно те вече яздеха през залятата от слънце гора към неопределено местонахождение. Не я интересуваше къде отиват. Както ѝ бе обещал, Логан направляваше животното със съвсем лек натиск на коленете, докато ръцете му скитаха на воля. Тя се съпротивляваше на дръзките му ласки, но не достатъчно, че да го накара да спре.

Стигнаха до обрасло с трева сечище, заобиколено от величествени борове. В центъра му се извисяваше огромен орех, хвърлящ гъста сянка. Помагайки ѝ да слезе от коня, Логан първо постла одеялото, което беше опаковано в кошницата. После започна да вади храната.

Не беше обикновен, банален пикник. Ядоха сандвичи от пилешки гърди в поръсени със сусам кифлички, салатата от картофи, маслини и туршия, и рохко сварени яйца. За десерт хапнаха маслени бисквити с орехови ядки. Поляха всичко с бяло вино, което „феята“ на Логан бе оставила да се охлажда под ореховото дърво.

— Грещиш — въздъхна доволно Дани, облягайки се на дървото.
— По-хубаво е, отколкото във филмите.

— Така ли?

— Много по-хубаво. Във филмите никога не си хапват толкова доволно.

Тя пхна една последна маслинка в устата си и мързеливо я задъвка, докато се взираше в излегналия се на одеялото Логан. Мозъкът ѝ бе замаян, но сетивата ѝ бяха изненадващо трезви. Подозираше, че се дължи на алкохола, слънцето и Логан. Не опита да се съпротивлява на сексуалната отмала, която я обзе. Чувството бе великолепно.

— Ако се храниш толкова добре през цялото време, защо не си се ошишкар?

Той потупа плоския си корем.

— Намираш, че съм в добра форма?

Тя се присламчи до него и закачливо задърпа пешовете на ризата му, докато не ги измъкна от колана. После ги повдигна и надзърна отдолу.

— Добре изглеждаш — каза шеговито.

Но когато погледът ѝ тръгна нагоре и срещна неговия, дъхът ѝ секна. В очите на Логан липсваше закачливото пламъче, вместо него там имаше изгарящ огън.

— Погали ме, Дани — ръцете му бяха скръстени под главата, но пресипналият му глас бе по-убедителен от физическа принуда.

Това я изплаши, защото и собственото ѝ желание да го погали бе голямо. Поклати отрицателно глава, но очите ѝ останаха впити в неговите. Малко по-рано, по негова молба, тя бе разпуснала косата си. Сега слънчевите лъчи си играеха в нея. Усецаше топлината им по гърба си. А може би собствената ѝ повишена телесна топлина я сгорещяваше толкова?

— Погали ме — повтори дрезгаво той. — Колко далеч ще стигнеш, Дани? — беше предизвикателство, на което не можеше да

откаже.

Вътрешностите ѝ пламтяха, но се успокои и постави ръце на гърдите му. Движейки ги нагоре-надолу, няколко пъти потърка стегнатия му гръден кош. После, впервайки очи в неговите, започна да разкопчава копчетата на ризата му опипом.

Пръстите ѝ се наелектризираха от допира до гъсто окосмената му кожа. Беше толкова топъл, толкова жив. Дори лежейки съвършено неподвижен, излъчваше мъжественост, която бе осезаема. Проникваше през пръстите ѝ, изпълваше кръвта ѝ и откриваше охотни мишени в чувствените точки на тялото ѝ. Зърната ѝ се втвърдиха. Плътта между бедрата ѝ болезнено запулсира.

Когато всички копчета бяха разкопчани, тя разтвори ризата. Въпреки престореното ѝ безразличие, от устните ѝ се изплъзна одобрително възклицание. Меката къдрава окосменост я мамеше, но едва след като видя ръцете ѝ да се движат по него и почувства нежната кадифена ласка под дланите си, осъзна, че не е устояла на изкушението да го погали.

Прокара жадни пръсти през пухкавите валма, проследи стегнатата извивка на гърдите и погълна топлината от кожата му и ударите на сърцето му с притискащи длани.

Зърната му бяха тъмни и плоски, но щом пръстите ѝ се плъзнаха по тях, те щръкнаха и се втвърдиха в моментален отклик. Той простена и когато тя го погледна, видя, че челюстта му е стегната, а очите затворени.

— Искаш ли да спра? — прошепна тя.

— Господи, не. Продължавай да ме възбуждаш, Дани. Искам да го правиш. Накарай ме да се побъркам от желание по теб.

Добре, щеше да го направи. Реши, че той трябва да завърши този възхитителен ден, любейки се с нея. Освобождавайки се и от последните си задръжки, тя наведе глава. Най-напред го докосна косата ѝ. Подобно на копринен шал тя затрептя по кожата му. Той улови с шепи от нея и простена, сякаш в агония.

Устните ѝ отначало плахо вкусиха тялото му. Танцуваха по гърлото и гърдите, обсипваха ги с леки, феерични целувки — повече дъх, отколкото докосване. Спряха се на зърното му. Тя се поколеба. Да го опита ли с връхчето на езика, както копнееше да го стори? Събра смелост.

— О, Боже! — задъха се той.

— Това добре ли е или зле?

По всяко друго време треперливо зададеният въпрос щеше да го накара да застане нащрек, но в момента не разсъждаваше. Само сграбчи по-здраво косата ѝ.

— Ох, добре е, Дани. Дяволски добре.

Тя постави буза на корема му. Главата ѝ се повдигаше в синхрон със задъханото му дишане. Устните ѝ се плъзнаха по омайващата ивица златистокафеникави косми, пресичаща средата на тялото му, погъста и накъдрена около пъпа. Дъхът ѝ се понесе над него като лека омара миг преди тя нежно да докосне ямката с език. Насърчена, продължи да го дразни с ефирни стрелвания на езика. Опияняващата ласка я възбуждаше толкова силно, колкото възбуждаше и него.

Тя плътно притвори очи. Винаги бе искала да го погали, но не ѝ достигаше смелост. Онази негова част, която съдържаше мъжествеността му, винаги я бе вълнувала, но си оставаше мистерия. Сега искаше да открие същността на онова, което го превръщаше в мъж, да опознае източника на неговата сила и виталност.

Ръката ѝ се плъзна под токата на колана му, към ципа на джинсите. Дъхът му изведнъж секна. Тя храбро задържа ръката си върху твърдото очертание. Минаха напрегнати мигове. Сетне тя събра целия си кураж и бавно уви пръсти около него. В същото време допря горещи, влажни устни точно над колана.

Дрезгавите му думи бяха или проклятие, или молба. Ръката му се спусна надолу и покри нейната. Той потри дланта ѝ.

— Успя, Дани — после напрегна тяло и седна. Обхващайки лицето ѝ с ръце, с пресипнал глас каза: — Доведе ме до ръба. Не мога да чакам повече. Хайде да си вървим вкъщи.

---

[1] Вродена аномалия на гръбначния стълб. — Б.пр. ↑

[2] Вродена болест, характеризираща се с физически и умствени увреждания. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Пътуваха към къщата му в мълчание. Логан всеки момент можеше да експлодира. Дани не смееше да го докосва или да каже нещо, което би могло да подпали фитила. Мъчителното му въздържание бе очевидно. Беше толкова напрегнат, толкова издут, сякаш изпитваше способността на дрехите си да го удържат.

— Ще вечеряме по-късно — той отключи входната врата и я пропусна пред себе си.

Тя се извърна. Очите му бяха леко замъглени.

— Чудесно. И без това не съм гладна.

— Аз ще... имам да свърша някои неща, преди... Защо не се качиш горе, ще дойда след малко.

— Добре, чудесно.

Той я докосна по бузата.

— Няма да се бавя.

Докато се качваше нагоре по стълбите, внезапно осъзна, че ще си тръгне. Сега. Преди да се е случило нещо. Затвори вратата на стаята за гости и се облегна на нея, чудейки се откъде да вземе силата отново да го остави. Мисълта я изпълваше с болка. Притисна юмруци към слепоочията си.

Ох, божичко, искаше да остане. Искаше да легне с Логан и да сподели с него не само тялото си, но и цялата любов, която бе съдържала в продължение на десет години.

Сърцето и душата ѝ можеха да му принадлежат, ако го пожелаеше. Това нямаше да е временен каприз, падаща звезда, която проблясва ярко за миг, преди да изгори. Щом опознаеше прелестта да обича Логан, никога нямаше да иска да се откаже от него. А щеше да ѝ се наложи. Животът на Логан бе тук. А нейният — в Далас.

Не можеше да жертва това дори и заради Логан. Но как щеше да понесе да го остави, да остави страстната му любов, нежността, топлотата и грижовността му? И щеше ли да продължава да бъде нежен, сърдечен и мил и след като страстта му е задоволена?

Дали не беше ужасно наивна? Сигурно Логан не гледаше толкова идеалистично на любовта им. Вече не бе неопитният Ромео, трескаво и горещо влюбен в своята Жулиета. Не беше повече младоженецът, очакващ брачната нощ, през която да направи своята девствена булка своя жена.

Познал беше безброй жени. Беше ги обладал и отритвал, щом му омръзнаха. За него това нямаше да е акт на любов, а само изплащане на дълг, което отдавна очакваше. Ако наистина я обичаше, защо вече не беше спал с нея? Какъв беше смисълът да не дава воля на страстта си? Освен ако не искаше да си поиграе злорадо с нея, да я угои и после да я заколи, както правеше с обичните си херефордски говеда?

Е, тя не беше тъпо животно, което можеха да поведат в блажено неведение на заколение. Дани почувства как болката в сърцето ѝ отстъпва на гнева и го прие с радост. Гневът щеше да ѝ даде стимула, от който се нуждаеше, за да направи каквото трябва. Докато събираше нещата си и ги натъпкваше в куфарите, горчивината зареждаше действията ѝ.

Не вярваше Логан да се пазари за добруването на нещастните деца. Сигурно накрая щеше да види колко е глупава сделката им. Щеше да му даде време да се поохлади, преди да се свърже с него. Ако не се съгласи да ѝ продаде имота, имот, който дори не използва, то тогава значи изобщо не го е познавала.

Дани не желаше скандали. Дори в момента можеше да промени решението си, ако го видеше. Щом свърши с прибирането на багажа, тя предпазливо отвори вратата и се послуша. Не чу нищо. Промъквайки се безшумно през къщата, тя не обръщаше внимание на раздиращата болка в сърцето. Не мислеше за мъжа, когото напуска. Беше се съсредоточила да избяга тъй, че това да не предизвика сцена.

Какво носи джентълменът в будоара на една дама късно следобед? — чудеше се Логан. Беше отишъл до съблекалнята край басейна, предпочитайки да си вземе душ там, отколкото в голямата спалня на втория етаж. Страхуваше се, че ако отново се приближи толкова близо до Дани, няма да може да се овладее и щеше да развали романтичната интерлюдия, която планира.

Усмихна се вътрешно, издърпвайки чифт памучни бански гащета от шкафа си в съблекалнята. Сигурно и Дани се чудеше какво да облече. Дали щеше да предпочете неглижето? Най-обикновена нощница? Или щеше да го чака между чаршафите свършено гола?

От тази мисъл по тялото му, току-що излязло от душа, избиха малки капчици пот. За да се охлади, той обля с одеколон лицето, гърлото и гърдите си. Припомни си как устните ѝ се бяха движели по кожата му и ръката му затрепери, докато нетърпеливо прокараваше четката през влажната си коса.

Беше ли ѝ дал достатъчно време? Дали не бе изпаднала в паника, че ще влезе при нея, преди да е готова? А може би бе изчакал прекалено дълго? Дали тя вече не се чудеше какво, по дяволите, го задържа? Искаше всичко да е свършено. Още не бе чувал за младоженец, който е трябвало да чака десет години за брачната си нощ.

Отиде до хладилника, обикновено зареден с бира и безалкохолни напитки за гостите, ползващи басейна. Сега бе пълен с рози, които бе поръчал да му доставят предишната сутрин. Извади една свършена пъпка от вазата, после взе бутилка шампанско от етажерките на вратата. Огледа я и доволен посегна към друга. *Нощта може да е дълга, а аз смятам да я накарам наистина да ожаднее* — прошепна той.

Ръцете му бяха станали толкова хлъзгави от превъзбудата, че за малко да изпусне тежките бутилки, докато излизаше от съблекалнята и прекосяваше двора.

Чувстваше се глупаво. Държеше се като дете, като невинен младоженец, запътил се да поиска невинната си булка. Наистина се бе вживял в очарователната си роля. Но глупостта му бе извинима, защото бе влюбен. А влюбените хора обикновено действат малко...

Мъжът замръзна на място. Дори не усещаше как нажежените от слънцето плочки изгарят ходилата му. Изумлението го бе лишило от сетива. Видя Дани да приближава забързано колата си, понесла куфарите и чантата си. Дори забързана, в походката ѝ се усещаше предпазливост. Той я наблюдаваше, докато отключи колата, небрежно метна куфарите вътре и ги последва с резки, припрени движения. Моторът на колата забоботи. Чакълът изхрущя под завъртелите се колела. Наблюдаваше я как заминава, оставяйки облак прах подире си.

Не извика след нея. Не направи и най-малкия опит да я спре. Изобщо не помръдна. Сякаш всичко в него бе умъртвено. Бутилките шампанско се покриха с кондензирана пара. Розата започна да клюма под изгарящата топлина на западното слънце. Той продължаваше да стои, наблюдавайки как прахът се уталожва.

Хората бяха виждали очите на Логан Уебстър да блестят с хладен гняв, да искрят с добродушен хумор и да се замъгляват от страст. Но никой не ги беше виждал каквито бяха сега, плувнали в сълзи.

Без да сваля студения компрес от очите си, Дани посегна към звънящия телефон. Напипа слушалката, превъртя я в ръката си и накрая успя да я допре до ухото си.

— Ало? — освен ако не бе Логан, обаждайки се да ѝ декларира неумиращата си любов, не желаше да разговаря с никой друг.

Не беше Логан. Беше мисис Менефи от Далас.

— Скъпа, безпокоях се за теб. Очаквах да се върнеш преди няколко дни.

— Съжалявам. Трябваше да се обадя.

— Нищо лошо, надявам се. Проблеми с колата?

Господи, главата я цепеше. Сякаш всеки косъм проникваше в мозъка ѝ като игличка. Очите ѝ горяха. Сърцето я болеше. Съпротивляваше се на всеки удар, сякаш му бе противно да полага усилия.

— Не, нищо лошо. Просто реших да остана още малко.

— От няколко дни звъня в стаята ти — в резкия ѝ глас се прокрадна едва загатнат упрек. По всяко друго време Дани щеше да настръхне от това неделикатно нахлуване в личния ѝ живот. Но сега бе твърде апатична, за да реагира.

— Отседнах при приятели — каза неясно. — Едва тази вечер реших да се върна в мотела.

— Всички изгаряме от нетърпение да научим. Срещна ли се с мистър Уебстър?

Логан, играещ волейбол. Логан в топлата вана, с вода, плискаща се по кожата му. Логан на масата в трапезарията, със светлината от свещите, отразена в очите му. Логан, изпънат на одеялото под дървото, с процеждащите се слънчеви лъчи, проблясващи в златистата му коса.

— Да, срещнах се — каза глухо.

И понеже не продължи, другата жена не издържа и даде воля на раздражението си:

— Е, и?

— Споменах за имота.

— Хайде, Дани, какво каза той? Или искаш да те моля да продължиш?

— Съжалявам. Ужасно ме боли главата. Бях задрямала, когато позвъни, затова прощавай, ако съм малко замаяна — излъга вяло, ала в ума ѝ бе бъркотия. Какво щеше да каже на мисис Менефи? Как да смекчи истината, че се е провалила толкова жалко?

— О, съжалявам, скъпа. Ако не ми беше наложително да ти се обадя, щях да изчакам да се върнеш и тогава да разговаряме.

— Защо е наложително?

— Утре „Приятели на децата“ ще апелира към местните индустриалци за дарение. Искаме да използваме най-добрите си козове. Ако спомена имената на няколко важни личности, които вече са помогнали на каузата ни, това може да ги направи по-щедри.

— О, разбирам — по дяволите! Трябваше да съобщи на мисис Менефи лошата новина. А когато я попита защо Логан Уебстър е бил толкова неотзивчив, какво щеше да ѝ каже?

— Между впрочем, Дани, днес бях в центъра за следучилищни занимания — нямаше и година, откак Дани бе организирала центъра, за да помага на семейства с изостанали деца. Сега децата разполагаха с добре поддържано уютно място, където да отиват след специалните часове, а майките им можеха да работят, за да допълват семейния бюджет. — Щом споменах идеята ти за летния лагер, всички изпаднаха в екстаз — и родители, и учители.

— О, не биваше да го правиш! Още е рано да се разгласява. Не искам хората да се разочароват, ако нищо не излезе — прииска ѝ се да увие телефонната жица около двойната брадичка на мисис Менефи и да я удуши.

— О, Дани, скъпа, това е още една причина, поради която толкова те обичаме и ценим. Работиш всеотдайно, но не искаш никакво признание. Прекалено си скромна. Знам, че ще се справиш. Да накараш мистър Уебстър да се съгласи да ни продаде земята е само първата стъпка. Какво каза той?

За един кратък миг ѝ се прииска всичките ѝ други проекти да не бяха толкова успешни. Толкова хора разчитаха на нея отново да се наложи. Може би просто ще трябва да потърси друга алтернатива. Би могла да придума баща си да им отстъпи някой от неразработените си парцели.

— Хей, Дани? Да не заспа? Какво каза той?

— Той... той не каза точно „не“ — уклончиво отвърна тя.

— Чудесно. Знаех си, че можем да разчитаме на теб. Сега трябва да вървя. Довиждане.

Дани уморено постави слушалката на вилката. Не беше излъгала, но не бе казала и истината. Смяташе да се върне в Далас утре. Още щом пристигне, ще уреди нещата. Ще измисли някаква история за Логан и ще им изложи алтернативен план, който ще удовлетвори комитета и няма да разочарова децата и техните семейства.

Щом стана, за да си облече нощницата, почувства раменете си натезали от отговорност. Но никоя нейна част не ѝ тежеше колкото сърцето. Щом отново се пъкна в леглото, започна да се пита дали нямаше да е по-добре изобщо да не бе идвала в Хардуик. Беше се отнесла надменно със съдбата, като се върна да види Логан отново. Получи суров урок, но вече знаеше. По-добре да оставиш някои неща каквито са си.

Веригата на вратата ѝ издрънча и тя отвори очи. Беше утро. Светлината надничаше от пролуките на неизменно износените мотелски завеси. Дани се обърна на една страна, наблюдавайки как вратата се отваря. Но веригата ѝ попречи да се откrehне повече от няколко сантиметра.

— От персонала ли сте? — попита все още замаяно. — По-късно, моля.

И точно тогава веригата се откъсна под ритника на обут в ботуш крак. Пантите на вратата се изтръгнаха от мекото дърво на касата, оставяйки я да виси безпомощно.

Логан нахълта в стаята.

— Не, не е персоналът. А колкото до „по-късно“, това, за което съм дошъл, не търпи и минута отлагане.

Дани седна стреснато в леглото и се накани да скочи оттам.

— Не си прави труда — стоманеният глас я парализира. — Намираш се точно където ми трябваш.

Той тръсна разбитата врата и влезе в стаята. Нямахше нужда да се пита какво е настроението му. Беше бесен, буквално треперещ от ярост. Мускулите на лицето, врата и ръцете му бяха опънати от потиснат гняв. От очите му излизаха искри. Приличаше на някой пълководец-викинг, решен да изпълни дълга си.

Дани придърпа завивките до брадичката си, смътно осъзнавайки, че дори да бяха направени от желязо, пак нямаше да могат да я защитят от него.

— Какво искаш да кажеш с това? Не можеш да влизаш...

— Мога и го направих.

Не можеше да оспорва думите му. Беше застанал в края на леглото, изгаряйки я с поглед, карайки я да се чувства малка и беззащитна.

— Настоявам за обяснение, Логан. Веднага — опитваше се да изглежда самото хладнокръвие, но вътрешно трепереше. Никога не го бе виждала, никога не бе виждала никой в такова ужасяващо настроение. И защо я гледа тъй, сякаш я мрази? Защото си беше тръгнала от него? Ако е така, защо не я бе последвал миналата нощ?

— Нямах нужда от обяснение — изръмжа той. — Но го прочети за собствено удовлетворение, а после ще си взема онова, което ми дължиш от толкова време.

Той измъкна парче вестник от задния си джоб и го хвърли към нея. Като го гледаше неразбиращо, тя разгърна изрезката. Откъсвайки най-сетне взор от Логан, видя, че държи част от тазсутрешното издание на далаския ежедневник. Светската рубрика. Видя обичайната си снимка, прочете заглавието и първите няколко реда от статията и почувства, че ѝ се повдига.

— Не съм им казвала това — прошепна тя, очите ѝ бързо препускаха през статията. Всеки ред възхваляваше благотворителната ѝ дейност, макар че при сегашните обстоятелства това ѝ звучеше като упрек. Според вестника последното ѝ постижение бе придобивката на някакъв имот от мистър Логан Уебстър от Хардуик, предназначен за летен лагер.

Тя най-сетне остави вестника и умолително се втренчи в обвинителя си.

— Не съм им дала подобна информация. Не съм.

— Да не очакваш да повярвам, че са ясновидци? — ревна мъжът.

— Тя... тя се обади тук снощи.

— Коя?

— Председателката на комитета — мисис Менефи. Тя беше тази, която ме помоли да говоря с теб. Искаше да знае дали си се съгласил да ни продадеш земята.

— И ти й казала, осигурявайки си по този начин хвалебствия в тазсутрешния вестник?

— Не — тя поклати глава, косата ѝ се разлюля. Главоболието от предната вечер не бе изчезнало със съня. Главата ѝ туптеше, а може би бе сърцето? — Не се чувствах добре. Не желяех да се впускам в пространни обяснения. За да спечеля време, само ѝ споменах, че не си казал точно „не“ — тя облиза устни. — Както... както и беше.

Погледна мрачното му изражение. Не ѝ вярваше.

— Кълна се, Логан. Нямах представа, че веднага ще дотърчи в редакцията на вестника!

— Не ми се вярва това да те е разстроило особено. Виж каква героиня те е изкарала.

— Ами ти? Превърнала те е в потенциален генерал на Армията на спасението!

— Нещо, което и двамата знаем, че не заслужавам.

— Страшно си прав. Да не би да ми се сърдиш, защото сега ще трябва да се разделиш с един акър от скъпоценната си земя? Нещо, за което непрекъснато напомняш на всички — колко трудно е било да придобиеш.

— Караш ме да изляза от кожата си, Дани — каза той с неочаквано тих, но много по-заплашителен глас.

— Защо тогава нахълтваш в стаята ми?

— Защото — каза с кадифен глас — сключихме сделка, която няма нищо общо с „Приятели на децата“ или този имот, или каквото и да било друго, с изключение на нас двамата — мъжът бавно започна да разкопчава ризата си.

— Какво правиш? — попита тя, едва поемайки си дъх.

— Ще ти дам възможност да си изплатиш дълга — ризата му вече бе разкопчана и пешовете ѝ висяха свободно около бедрата му. — Ти получи каквото искаше, Дани. Сега аз съм принуден да ти дам тази

земя, независимо искам или не. Време е и ти да поемеш своята част от сделката — той рязко издърпа колана от гайките и дръпна ципа на панталоните.

— Не — прошепна Дани, отстъпвайки колкото може по-назад към таблата на леглото. — Логан, ти не разсъждаваш трезво. Ядосан си. Разбирам те. Съжалявам за случилото се.

— И аз. Не ми се искаше да стане по този начин.

— Правиш го, защото гордостта ти е наранена. Аз си тръгнах от теб.

— Щях да го преживея. Онова, което не мога да простя, е, че си тръгна и после ми сви този гаден номер — той махна с ръка към вестника. — Казах ти още в началото, че не можеш да ме манипулираш. Е, ти го направи. Но кълна се в Бога, няма да те оставя да се измъкнеш просто така.

— Искаш да кажеш, че ще ме насилиш?

— Опитах всички начини да те накарам да ме заобичаш отново.

Той си припомни чувството на пълно отчаяние, докато я гледаше как бяга. Колко ли смешно бе изглеждал с шампанското и розата, истински мухльо, оглупял от любов. Споменът само засили гнева му и той заобиколи ръба на леглото.

— Не прави това, Логан — тя понечи да се отдръпне, но той улови края на нощницата ѝ.

— И аз крещях същото в нощта, когато ми пристана: „Не им позволявай да направят това, Дани.“ Но ти просто стоеше там, докато ме натикваха в проклетата шерифска кола. Остави ги да ни разделят, макар че аз те умолявах да ги спреш.

— Бях в шок.

— И аз, щом прочетох вестника тази сутрин.

— Това се случи преди десет години. Бях дете. Не можеш да ме държиш отговорна.

— Същото се отнася и за мен.

Первайки я с юмрук, той я просна на леглото.

— Не е така — извика, изпадайки в паника. — Ще се намразиш за това, Логан.

— Вече се мразя. Задето съм бил такъв глупак през последните десет години. Задето си въобразявах, че си нещо повече от една куха дамичка, която си играе с живота на хората. Сигурно ще съжалявам за

това, но поне всичко ще приключи. След това вече ще мога да те забравя.

— И това ли е последното нещо, което искаш да си спомняш? Така ли искаш да свърши? С изнасилване?

— Така ли го наричаш?

— Да, защото няма да ти се оставя. Ще се съпротивлявам.

— Както обичаш.

— Ще викам.

— Не, няма. Не би искала да се разчуе.

— Нито пък ти. Помисли. Всички в града ще разберат.

— Не ми пука. За нищо не ми пука, освен да те имам.

После той се надвеси над нея, прихващайки я през талията, и заедно с нея падна на разхвърляното легло. Бедрата му яхнаха нейните и я приковаха. Дани изпъшка шокирано и невярващо и яростно замята тяло, щом той сграбчи с две ръце нощницата ѝ и я разкъса.

— Логан, престани. Господи, не е възможно това да се случва.

Той не чуваше, не разсъждаваше. Устата му грубо легна върху нейната. Със смазваща сила улови китките ѝ и ги вдигна над главата ѝ. Ръката, която бе обездвижила челюстта ѝ, по нищо не приличаше на онази, която я бе галила и милвала, обичала с изключителна нежност, възбуждала я с игрива ласка.

Мъжът задълба коляно между нейните и я принуди да разтвори бедра. Тялото му се вклини между тях с яростна агресивност. Ръката му замачка гърдите ѝ. Безпощадните му пръсти накараха зърната ѝ да щръкнат болезнено и тя бе отвратена от предателството на собственото си тяло.

Освободи я от грубата си, отнемаща дъха целувка и наведе глава към гърдите ѝ. Езикът му се заигра със зърното ѝ. Тялото му се притискаше плътно в нейното, безсилно, защото дрехите все още ги разделяха. Той ги заопипва, за да се отърве от тях.

— Логан.

В името му се бе просмукало толкова отчаяние и безсилие, че шепотът ѝ проникна през стената от освирепяlost, обгърнала мозъка му, както не биха го сторили никакви писъци или викове. Устните му престанаха да нараняват нейните. Повече нямаше нужда ръката му да държи китките ѝ; тялото ѝ се бе отпуснало. Тя вече не се

съпротивляваше. Бедрата ѝ останаха разтворени и апатични, без да се опитват повече да предпазят мекотата ѝ от него.

Дишането му бе тежко и неравно, когато вдигна глава и я погледна. Очите ѝ бяха затворени, но под миглите се отцеждаха сълзи. Той спусна поглед по тялото ѝ, видя я — беззащитна и победена, видя себе си — нараняващ и брутален, и осъзна низостта, която за малко не извърши.

Вина и съжаление го задушиха като в стоманена мантия и той се наведе към нея по различен начин, защитавайки я от себе си. Ръцете му обхванаха главата ѝ. Прокара пръсти през косата ѝ, докато заравяше лице в ямката на шията ѝ.

— Дани, Дани — дрезгавите, пропити с болка думи мъчително се отрониха от дълбините на душата му. — Господи, какво направих? Какво направих?

Останаха да лежат така в продължение на дълги минути. Единствените движения идваха от пръстите му, потриващи нежно, извинително тила ѝ. Щом дишането му горе-долу се нормализира, той се отмести от нея и седна отстрани на леглото. Поглеждайки към смазаната ѝ поза, почувства толкова силен срам, че му се доповръща. Презираше се. Пресегна се към нея да придърпа нежно скъсаната нощница върху гърдите ѝ. При докосването му тя потрепна и той усети как сърцето му се разцепва на две.

Стана от леглото. Подпирайки се с ръка на стената, притисна глава в стиснатия си юмрук. Едното му коляно бе леко прегънато, докато се облягаше на стената. Панталоните му се бяха свлекли по бедрата. Ризата му висеше отпуснато от едното рамо като бойното знаме на армия, претърпяла унизително поражение, лишена от последните остатъци чест и доблест.

Усети я, когато седна в леглото. Събрал най-сетне достатъчно кураж да я погледне, той извърна глава. Тя се бе втренчила в него. Златистите ѝ очи бяха широко отворени и уморени, устните ѝ — подути от целувките му. Забеляза как по бузата ѝ се отърколи горчива сълза.

— Знам, че сигурно ме мразиш, Дани. Но те уверявам — не повече, отколкото аз се мразя.

Тя не проговори, но тялото ѝ реагира на думите му, потрепервайки. Вдишаният въздух се заблъска в гърлото ѝ, преди тя

отново да се успокои.

— Съжалявам. Аз... — той се втренчи в стената за миг, преди да отпусне ръце и да се обърне към нея. — Господи, нищо повече не мога да кажа.

— Предпочитам да не казваш нищо — тя хвана скъсаните краища на нощницата и я уви около тялото си.

— Боли ли те някъде? Сигурно съм...

— Не, не — каза тя, поклащайки глава.

— Не бях на себе си от яд, Дани. Кълна се, не знаех какво правя. Искам да кажа, знаех, но... — той потърси отговора в тавана. Накрая широко разтвори ръце.

— Никога не бих повярвал, че може да съм толкова груб, че може да те нараня. Теб. Боготворя всеки сантиметър от тялото ти — гласът му се прекърши. — Как можах да...

— Логан, моля те, недей. Това няма да помогне на никого от двама ни. Мисля, че ще е най-добре да си вземем сбогом и да ме оставиш на мира засега.

— Това е най-отвратителното, Дани — искреното разкаяние в гласа му я накара да вдигне глава и да го погледне. — Точно сега не мога да те оставя на мира.

СЕДМА ГЛАВА

Тя инстинктивно предусети лоши новини. Не искаше да чуе какво ще ѝ каже.

— Не съм единственият, който е прочел вестника тази сутрин. На входната ми врата гъмжеше от репортери само половин час преди да дойда тук. Изглежда, радиото и телевизията са подели историята и са я разнесли по целия щат. Тук са от няколко окръга — един е летял от Хюстън, двама от Далас, един от Остин.

Гръбнакът ѝ сякаш се скърши на две и тя се отпусна отчаяно в леглото.

— Искат от теб да потвърдиш историята?

— От мен... и от теб. Искат да ни интервюират и двамата.

Очите ѝ се притвориха за миг.

— Значи всички ще разберат, че съм отседнала при теб. И, разбира се, ще помислят, че уреждам даренията в леглото — представи си ясно как години упорита работа са очернени, а името ѝ е окаляно от пресата.

— Не и ако мога да попреча — каза Логан.

— И ти си помисли същото за мен в началото. Спомняш си, нали?

Той ѝ разреши нападката. Чувстваше, че я заслужава.

— Казах им, че грешат, че ти изобщо не си гостувала в къщата ми. Вметнах между другото името на Спъд.

— Мислиш ли, че са повярвали?

Мрачното му изражение отговори вместо него.

— Нали не беше там, не могат да напишат, че си била.

— Спъд?

— Ако смята, че това искаш от нея, няма да се поколебае да се закълне върху дузина библии, че те е приютила под покрива си и не те е изпускала от очи от мига, в който си се появила — той се опитваше да я накара да се усмихне, но искаше прекалено много от нея в момента.

— И си си помислил, че информацията е изтекла от мен — с презрение каза тя. — Кой би искал да си навлече подобна лоша популярност?

Целият излъчваше разкаяние.

— Не разсъждавах. Само реагирах — тя не отговори. — Защо не се облечеш? — предложи ѝ колебливо.

Тя отново доби неприятното усещане, че нещата още не са приключили.

— Защо?

— Единственият начин да задържа журналистите на разстояние бе да им обещае пресконференция веднага щом те открия.

— О, Господи! — тя стана от леглото и гневно закри из стаята. — Какво толкова се е случило? Не сме открили електричеството, нали?

— Ти си известна в твоите кръгове, Дани.

Тя рязко се обърна към него.

— Не ми стоварвай цялата вина. Напоследък ти също си под прожекторите. И ако не беше тази твоя скапана непочтена сделка, нищо толкова нямаше да се случи.

Беше отбелязала още една точка в своя полза. Той знаеше, че казва истината и не можеше да предложи умно опровержение. Обърна се и започна да закопчава ризата си, после я напъха в колана. Щом приведе облеклото си в порядък, отиде до вратата. Дани отново седеше на ръба на леглото и изглеждаше ужасно самотна и объркана.

— Репортерите са в офиса ми в центъра на града. Нали си спомняш сградата, която ти показах вчера?

— Да.

— След половин час.

— А ако не дойда?

— Ще си помислят, че имаме нещо, от което да се срамуваме.

— А нямаме ли? — попита тя заядливо, изправяйки глава. Очите ѝ го изгаряха.

— Аз — да. Ти — не — пристъпи към нея. — Дани, аз съм... Каквото и да кажа, не мога да се оправдая за... — изруга тихо. Тя изглеждаше толкова измъчена — и всичко заради него. Как да я остави в това състояние? — Няма да те видя сама отново след пресконференцията, нали?

— Не. Веднага си заминавам.

— Съжالياваш ли, че се върна? — в гласа му имаше болка.

Тя се опита да спре сълзите, напирасци в очите ѝ, докато гледаше към него.

— Как можеш да ми задаваш този въпрос сега?

Той направи нетърпелив жест с ръка.

— Преди тази сутрин радваше ли се, че се върна?

— Винаги съм знаела, че трябва да те видя още един път. Както ти сам каза, между нас имаше нещо недовършено. Сега вече всеки може да върви по пътя си.

Мъжът дълбоко въздъхна.

— Да, май е така.

Главата му клюмна обезсърчено. Тя мълчеше. Когато отново вдигна поглед, той си беше отишъл.

Знаейки, че ще закъснее, но без да я е грижа, Дани остана дълго под душа и изми косата си с шампоан. Внимателно положи грима си, за да скрие моравите сенки от умора под очите. После се спря на копринената рокля с цвят на мед, която обикновено правеше чудеса с кожата ѝ. Днес трябваше да добави малко повече руж, за да възвърне прасковения си тен. Роклята бе със семпла кройка по тялото, със седем облечени копчета от талията до триъгълното деколте. Запълни деколтето с няколко реда перлена огърлица. Избра същите обувки от змийска кожа, които носеше вечерта на честването. Косата ѝ бе още влажна, когато я изтегли назад в прибран кок.

Опакова багажа си, натовари го в колата, отписа се от мотела и подкара през познатите улици към административната сграда, която Логан ѝ бе показал предния ден. Над въртящата се врата върху медна табела с улегнали букви бе изписано „Уебстър Индъстрис“.

В суматохата във фоайето обаче нямаше нищо улегнало. Репортери и местни жители, привлечени от събитието, кръжаха наоколо, разговаряйки шумно. За момента обичайният работен ден бе прекъснат. Градът им бе станал център на внимание и жителите му възнамеряваха да се възползват от случая и да се позабавляват.

В мига, когато бе разпозната, Дани бе заобиколена от безброй репортери, изстрелващи към нея въпросите си. „Вие и Логан Уебстър сте били съученици в гимназията, нали, мис Куин?“ „Приятно ли прекарахте на честването по случай десетгодишнината от

завършването?“ „Защо сте взели благотворителността толкова присърце?“

— Мис Куин ще отговори на въпросите ви, както и аз, ако сте така любезни да ни оставите да стигнем до подиума. Надявам се, че има достатъчно столове за всички.

Логан си бе пробил път до нея и я прегърна успокоително през талията. Тя с благодарност прие силната топла защита, която предлагаше тялото му.

— Добре ли си? — попита я, когато можеше да го чува. Поведе я към внушителен подиум, където бе поставена маса с наредени около нея сгъваеми столове.

— Да, чудесно. Благодаря ти, че ме спаси — тя му се усмихна, но само след миг и двамата си припомниха какво се бе случило тази сутрин и отместиха очи.

— Успя ли да хапнеш нещо?

— Не, нищо.

— Даже кафе? — тя поклати глава. — Ще кажа на секретарката си да ти донесе една чаша.

Мъжът я настани зад масата. Тя се усмихна неуверено към морето от лица. Разпозна репортерите от светските рубрики на даласките вестници и им отправи поздрав с усмивка, надявайки се той да не изглежда крехък и фалшив, както го усещаше на лицето си.

Логан ѝ даде време да отпие няколко глътки от кафето, появило се като по чудо, и използвайки портативен микрофон, приведе хаоса в някакво подобие на ред.

— Наистина имам много малко общо с това — каза той. Сред последвалия взрив от протести вдигна ръце за тишина. — Мис Куин, бивша моя съученичка, е единствената виновница да празнуваме тази сутрин. Тя ме убеждаваше толкова настойчиво, представи ми плановете за летния лагер по толкова интригуващ, завладяващ начин, че аз с най-голямо удоволствие реших да предоставя земята си за един тъй необходим проект.

Дани го гледаше със страхопочитание. Мъжът трябваше да се кандидатира за президент. Дори нея накара да му повярва. Никога не му беше казвала защо е толкова отдадена на каузата. Идеите ѝ бяха само смъртно нахвърлени, докато обикаляха заедно изоставените сгради на лагера. Той обаче я изкара същинска светица.

— За да не злоупотребявам повече с вниманието ви, което е нейно по право, нека тя да ви обясни всичко с подробности.

Той се обърна към Дани и ѝ подаде микрофона.

Тя го взе, но очите ѝ останаха вперени в неговите, устните ѝ — леко откряхнати в почуда. Той я подкани с кимване на главата и седна на мястото си.

Дани отвръщаше ловко на въпросите, но спестяваше доста от истинската информация, споделяйки само колкото да могат да напишат статиите си. Остави ги да си мислят, че предпочита да запази нещата в тайна. Всъщност тя не знаеше колко деца ще могат да поберат или какъв вид програма щяха да им предложат. Колкото до таксите, транспорта и преподавателското тяло, нямаше и най-малката представа.

— Въпросите ви са прибързани — съпротивляваше се с безпомощен смях. — Не забравяйте, че току-що придобихме имуществото — те се засмяха с нея. — За тези неща са нужни месеци внимателно планиране, а аз дори още не съм започнала.

Един репортер от последния ред стана и вдигна ръка. Когато му кимна да говори, той попита:

— Нетактично ли ще е да ви запитам колко плати „Приатели на децата“ на мистър Уебстър, за да се сдобие с нотариалния акт на земята?

О, Божичко! Колко щяха да платят на мистър Уебстър за нотариалния акт? Единствената цена, която двамата с Логан бяха обсъждали, бе — о, Господи!

Тя усети как започва да заеква:

— Не мисля, че...

— У мен е документът от продажбата — каза Логан, изправяйки се. Тя го погледна изненадано. Размахваше парче хартия с вид на официален документ. — На него е отбелязано „изцяло изплатено“.

— Н-но ние не сме ти платили нищо! — тя, без да иска, заговори право в микрофона, който още държеше близо до устата си.

— Точно така, мис Куин — Логан ѝ подаде документа за продажбата заедно с нотариалния акт на името на „Приатели на децата“. — И това е всичко, което искам за земята.

В залата спонтанно избухнаха ръкопляскания. Нямаше какво повече да се добави след този кулминационен момент. Дани се

заоглежда как по-бързо и по-незабелязано да се измъкне, за да може да остане насаме и да обмисли ситуацията.

Тъкмо тълпата бе започнала да оредява, когато една сивокоса жена се втурна към Логан и пхна със хартия в ръката му.

— Не мога да повярвам — каза тя, притискайки и двете си ръце към гърдите. Логан набързо представи жената на Дани като своята секретарка. — Отначало помислих, че е шега, но после той наистина се обади.

— Кой? — попита Логан обърканата жена.

— Губернаторът — тя гордо засия. — Прочетете бележката.

Логан разгърна хартията и прочете краткото съобщение. Вдигайки очи към Дани, я загледа извинително.

— Поканени сме на вечеря при губернатора Хят и съпругата му в тяхното ранчо. Тази вечер — добави тихо.

Сред репортерите, които бяха чули, премина вълна от заинтригуван шепот, а онези, които не бяха, скоростно се сдобиха с информацията. Цялата зала отново закипя от възбуда, сякаш поканата бе от кралска особа. За хората от Хардуик тя бе равностепенна на това.

— Изглежда, тази седмица новините се разпространяват много бавно — сухо рече Логан. — Как искаш да му отговоря, Дани?

— Не знам — глухо отвърна тя. — Колко е далеч?

Логан притвори едното си око и изчисли:

— Два часа със самолет.

— А с кола?

— Много е далеч. Ще трябва да пилотирам.

— О! — тя щеше да е с Логан. В самолет. Малък самолет. Никой друг, само двамата.

Притесненото колебание, изписано на лицето ѝ, му причини болка. Боеше ли се от него? *Какво очакваш, негодник такъв? Та ти за малко не я изнасили.*

— Губернатор Хят ми е приятел, Дани. Няма да се обиди, ако се обадя и му кажа, че едва ли ще успеем. Вече сме ангажирани другаде, нещо от този род.

Мисис Менефи щеше да иска главата ѝ, набучена на кол, ако откажеше покана от губернатора. Освен това Дани бе сигурна, че отказът ѝ щеше да е надлежно отразен в тазвечерните издания на

вестниците. Всички я гледаха, нетърпеливо очакващи отговора ѝ. Нямахме избор.

— Много любезно от семейство Хят да ни поканят. С удоволствие ще отида.

За един пронизващ сърцето и спиращ пулса миг Логан се взря изпитателно в очите ѝ със синята настойчивост на своите. Сетне се обърна и каза по микрофона:

— Сигурен съм, че ще ни извините — отпрати им лъчезарна усмивка. — Благодаря ви, че дойдохте.

Преди Дани да е съвсем сигурна как се случи всичко, Логан енергично я поведе през тълпата към асансьора. Спряха на четвъртия етаж. Тръгнаха към края на коридора и като се пресегна през нея, той отвори вратата на офиса си.

— О, ето ви и вас — каза секретарката. — Надявах се да се измъкнете, преди кафето да е изстинало. Нали това имахте предвид, мистър Уебстър?

Тя се дръпна встрани. На малка масичка им бе подредила закуска. Имаше плодова салата от манго, пъпеш, сочни ягоди и кокосов орех. Имаше сандвичи с яйчена салата върху препечен ръжен хляб, понички, залети с шоколад, кафе и портокалов сок.

— Наложих се да импровизирам, но мистър Уебстър каза, че сигурно сте гладна, щом не сте закусвали. Пъпешът е съвсем пресен, а яйчената салата е на Мей. Работи на щанда за безалкохолни напитки в „Уигли’с Дръг“. И аз си хапвам, когато я прави тя.

Дани възнагради секретарката с топла усмивка — явно жената изгаряше от желание да се хареса на своя шеф и на неговата... приятелка.

— Всичко изглежда прекрасно. Не знам как сте успели да го пригответе толкова бързо. Наистина умирам от глад.

Секретарката ѝ подаде чиния.

— Напълнете я догоре, мила.

Само час по-рано Дани можеше да се закълне, че никога вече няма да е в състояние да хапне нещо. Но установи, че е гладна и бързо изгълта храната в чинията си.

— Няма да отговарям на телефона — каза Логан с едра ягода в устата, когато телефонът иззвъня. Секретарката му вдигна слушалката. — Извини ме, Дани. Трябва да се преоблека — на пресконференцията

тя бе забелязала, че той си е сложил сако и връзка. Предположи, че сигурно са били в колата му, когато беше дошъл при нея в мотела.

— Какво ще си сложиш? Аз трябва ли да се преобличам?

— Ако се чувстваш удобно, остани както си. Аз ще си сложа джинси. Сигурен съм, че щом ме кани вкъщи, Чарли ще носи джинси, а аз трудно ще управлявам самолет с костюм. Пък и те няма да ме забележат, щом видят теб — той одобрително я изглежда. — Днес си много красива.

Тя стеснително отмести поглед.

— Благодаря.

За нейна изненада той коленичи пред нея и мълчаливо ѝ нареди да срещне очите му.

— Сигурна ли си, че си добре, Дани? Ако съм те наранил... — в гласа му звучеше болка и отвращение от онова, което бе направил. — Още можем да го отложим. Само кажи.

Гледаше я с такова състрадание и чувство за вина, че тя закопня да постави ръка на бузата му. Но не го стори. Вместо това поклати глава и насили треперещите си устни да се усмихнат.

— Нищо ми няма, Логан, честна дума.

Той внимателно се взря в нея за миг, погледът му се впи в лицето. Сетне я потупа по ръката и се изправи.

— Добре тогава. Веднага се връщам — след десетина минути излезе от вътрешния офис, изглеждащ по-обикновено, но в никакъв случай по-малко привлекателно в джинсите си, спортна риза, спортно яке и ботуши. — Искаш ли да закараш колата си вкъщи? Там ще е на по-безопасно място, отколкото, паркирана на улицата.

— Да, така сигурно ще е най-добре.

— Последвай ме.

Стигнаха до къщата му за рекордно време. Карайки покрай сградата и конюшните, той я поведе към хангара на малкия самолет. Тясна асфалтирана писта спретнато пресичаше пасището.

— Какво ще стане, ако на лентата има крава, когато искаш да се приземиш? — попита го тя, докато ѝ помагаше да излезе от колата си.

— Виждаш ли някакви крави на това пасище?

— Глупав въпрос? — смирено попита тя.

С ръка на рамото ѝ, той я извърна и посочи:

— Виждаш ли онази ограда? Тя е, за да предотврати подобна катастрофа — усмихнаха се един на друг и отново това продължи до мига, в който си припомниха сутринта. Ръката му се свлече от рамото ѝ.

Дани чакаше в хангара, докато Логан направи предполетна проверка на самолета си. Съобщава на най-близкото летище маршрута си и скоро след това закопчаваше колана ѝ.

Щом излетяха, тя попита:

— Къде си се научил да пилотираш?

— През втората година в Техническия. Поне тогава започнах. Отидохме с един приятел късно една вечер. Бях си „подложил“ доста бирички, той също, но какъвто си бях млад и глупав, успя да ме придума. Хареса ми и си помислих, че щом тоя тип може да пилотира полупиян, защо пък аз да не се справя, трезв като монахиня. Уроците бяха скъпи, затова се разбрахме с един от инструкторите да му върша черната работа, а той в замяна да ме обучава.

— Винаги си бил трудолюбив. Спомням си как работеше след тренировките по футбол.

Мъжът се изсмя късо.

— Да не ти казвам колко галона бензин напълних в бензиностанцията на Грейди. Но дядката ми продаваше маслото и бензина с отстъпка, тъй че можех да те извеждам през уикендите.

Той ѝ се усмихна, после изражението му стана сериозно.

— Искан да ти купувам подаръци, да ти правя приятни изненади. Завиждах на момчетата, които можеха да водят гаджетата си на най-хубавите места — не че са кой знае колко много в Хардуик — но мразех обстоятелството, че всичко, което можех да си позволя да ти купя, бе един жалък хамбургер.

— Логан... — преди още да се усети, ръката ѝ легна върху неговата. Тя смаяно погледна надолу. Пръстите ѝ се увиваха около китката му доверчиво и без страх. Когато отново го погледна, очите му се разтопиха в нейните.

— Какво искаше да кажеш?

Чувството в гласа му и напрегнатите му черти я принудиха да отговори:

— Искан да кажа, че ми беше все едно къде отивахме по време на срещите ни. Достатъчно ми беше, че съм с теб.

Той улови ръката ѝ и я поднесе към устата си. Целуна я нежно и я задържа, докато говореше:

— Прощаваш ли ми за тази сутрин, Дани? Не мога да го обясня, нито да го извиня. Просто искам да знаеш колко много съжалявам. Бих дал десет години от живота си да върна обратно онези десет минути — очите му се впиха в нейните. — Желаех те. Бях отчаян, когато ме остави вчера. Щом прочетох написаното във вестника, реших, че това е начинът ти да ми се подиграеш. Не бях на себе си от яд. Това е единственото обяснение, което мога да предложа.

Тя извърна глава от него и се загледа през прозореца. Денят беше безоблачен. Под тях пейзажът се сменяше като в калейдоскоп.

— Никога не бих се подиграла на нищо, случило се между нас, Логан.

— Сега вече го знам. Вината е изцяло моя. Кажи, че ми прощаваш.

— Трябва да ти простя — тихо каза тя. — Ако се е случило, защото се желаем един друг, тогава и аз съм виновна колкото теб — тя събра кураж да го погледне в очите. — Ако имах твоите мускули, сигурно през последните няколко дни щях много пъти да опитам да те насиля.

Този път, взимайки ръката ѝ, той я стисна и я задържа в своята, докато крайната им цел не се показа на хоризонта. Пусна я само колкото да се съсредоточи върху приземяването на самолета.

Лично губернатор Чарлс Хят ги чакаше в семейното комби. С него изминаха няколкото мили до ранчото му.

— Маргарет и децата с нетърпение очакват пак да те видят, Логан. И, разбира се, да се запознаят с вас, мис Куин.

— И на мен ще ми е приятно да се запозная с тях. Моля ви, наричайте ме Дани.

— А него наричай Чарли — каза Логан, кимайки към домакина им. — Разбрах, че това е единственият начин да се справиш с него.

— Как така сте на малки имена с нашия губернатор? — попита тя кокетно вирвайки глава на една страна.

— Поканих го да работи в комисията ни по енергетика — отговори губернаторът вместо Логан. — И преди да се усетя, той я

завладя.

— Звучи в негов стил.

— Благодаря — каза Логан безгрижно, преструвайки се, че приема закачката ѝ като комплимент.

— Не се впечатлявай много от титлата ми, Дани — каза Чарли. — Преди да вляза в политиката, бях само каубой. И честно казано, сравнено с работата ми с тексаските законодатели, говедовъдството е направо детска игра.

Семейството на губернатора бе непринудено и приятелски настроено, колкото самия него. Дани веднага хареса мисис Хят. Закръглена, сърдечна, тя притежаваше проницателно собствено мнение по няколко въпроса, смяташе, че всичко, което казва съпругът ѝ, е остроумно или блестящо и беше отлична майка и щедра и изискана домакиня.

— Бог ни е благословил с три здрави момчета и аз всеки ден съм му благодарна за това — каза тя на Дани. — Работата, която ти вършиш за тези деца, е прекрасна наистина. Щом прочетох тази сутрин статията за лагера, който започвате, казах на Чарли, че искам и двамата да дойдете тук на вечеря, за да мога лично да ви поздравя и да ви предложа помощта ни. Чарли младши, махни си лактите от масата, ако обичаш.

— Приятно ли прекара? — Логан попита Дани по-късно, докато насочваше самолета на изток, оставяйки великолепия залез зад гърба им.

— Да, много. Представях си нещо съвсем различно.

— И по-точно?

— Нещо по-официално, сковано, тържествена вечеря. Наслаждавах се на семейната атмосфера, на децата — той забеляза замисленото ѝ изражение.

— Искала ли си някога да имаш деца, Дани?

Въпросът като че ли я притесни. Размърда се неудобно на седалката си.

— Да — отвърна глухо. — Разбира се, че съм мислила за това.

— Колкото повече остарявам, толкова повече мисля за това — каза Логан вгълбено. — Помниш ли, когато на някои от срещите си

паркирахме край езерото? Повечето пъти си говорехме, че ще се оженим. И за бъдещите ни деца. Помниш ли?

Очите ѝ срещнаха неговите в полутъмната кабина, после се отместиха. Обгръщаше ги дълбок индиговосин здрач, мек, топъл и уютен като онези летни нощи преди толкова време.

— Разбира се, че помня.

— Чудехме се колко много ще имаме, как ще ги наречем. Спомняш ли си всичко това? — неспособна да говори заради появилата се в гърлото ѝ буца, тя кимна. — Ако през тези десет години си бяхме останали женени, какви ли деца щяхме да имаме сега? На колко години щяха да са? Как щяха да изглеждат? Бяхме решили, че сигурно ще са руси, помниш ли?

— Логан, моля те — прошепна тя. Преглътна напирещото ридание, защото не искаше той да я чуе. В отчаян опит да разведри настроението каза: — Сигурна съм, че искаш да имаш деца толкова, колкото и да ги правиш.

— Признавам се за виновен — каза той със закачлива усмивка. Тя бързо се стопи и на лицето му се изписа силен копнеж. — Още е така.

Потъгна в сговорчива тишина. Приспивното бръмчене на мотора на самолета скоро накара Дани да заключома. Понеже предната нощ почти не бе спала, потъна в толкова дълбок сън, че дори приземяването не я разбуди.

Когато най-сетне отвори очи, Логан леко разтърсваше рамото ѝ.

— У дома сме, Дани — прошепна той.

— Вече?

— Ами да, само след два часа — подкачи я той.

— Съжалявам — каза тя засрамено и се изправи в седалката. — Не исках да...

— Всичко е наред. Внимавай къде стъпваш — мъжът ѝ помогна да слезе, после се зае да застопорява самолета.

— Логан? — тя сковано се облегна на стената на хангара.

— Хмм?

— Има ли... ъъ... тоалетна наблизо?

Усмивката му грейна на лунната светлина, докато я улавяше за ръката, повеждайки я към колите им.

— Най-близката е в конюшната. Ще издържиш ли дотогава?

Тя изприпка до колата си, запали мотора и беше на половината път, преди той да е успял да се обърне. Чакаше я, когато излезе от малката тоалетна в конюшнията.

— По-добре ли си?

— Много — тя въздъхна, сетне рязко извърна глава. — Какво беше това?

— Какво?

— Стори ми се, че чух шум — посочи към отделенията.

— Ще ида да проверя.

Той свали от куката на стената фенер с батерии и го включи. Тръгвайки по централната пътека на обора, опипваше със светлината всяко отделение. Дани го следваше по петите.

— Ще си развалиш скъпите обувки от Нойман-Маркъс.

— Не ме е грижа. Ако изскочи някой призрак, не искам да съм сама.

Той се изсмя и продължи да проверява отделенията.

— Всичките са живи и здрави. Понитата спят — обърна се. Беше толкова близо, че се блъсна в нея. Хвана я над лактите, за да не падне. Мускулите ѝ се напрегнаха под ръцете му. — Дани — разкаяно попита той — още ли се боиш от мен?

Тя чу как отчаянието раздира гърлото му и побърза да го разубеди.

— Не, Логан, не. Не си го мисли. Не е така.

Мъжът я помести към стената, за да може лунната светлина, проникваща през прозореца, да огрее лицето ѝ и той да се увери в думите ѝ.

— Щом те докосна, настръхваш. Защо, Дани?

— Не настръхвам — тя бе очарована от сребристия блясък на луната в косата му. Пръстите ѝ не устояха на импулса да се вдигнат към нея. — Твоето докосване винаги ме кара да треперя.

ОСМА ГЛАВА

Ръцете му се плъзнаха нагоре-надолу по нейните от раменете до китките. Не се осмеляваше да се надява, но тялото му безразсъдно го изпреварваше, пренебрегвайки предупрежденията да не чете нищо в думите ѝ.

— Какво искаш да кажеш, Дани?

— Че откакто мога да си спомня, твоето тяло, дори само мисълта за него е карала моето да реагира.

— Дани — лицето му се сви в спазъм на облекчение, толкова силен, че наподобяваше болка.

Стояха близо един до друг, но скръстените ѝ ръце, облежнати на гърдите му, ги държаха на необходимото разстояние.

— Ти никога нямаше да завършиш онова, което започна сутринта — каза тя тихо. Погледът ѝ се вдигна към неговия. Очите му блестяха, тъмни на лунната светлина. — В себе си носиш прекалено много добро, за да нараниш някого, особено човек, на когото си държал.

— Може би не заслужавам оправданието ти.

Тя поклати глава:

— Не. Гневът ти беше справедлив. Търсеше отдушник на яростта си. Естествено беше да я насочиш към мен. Но ти никога не би ме наранил, Логан. Знам, че не би го направил.

— Благодаря ти за доверието в характера ми. Но грешиш за другото.

— Какво друго?

— Че си някой, на когото съм държал преди. Държа на теб сега, Дани. И това няма нищо общо с нас отпреди десет години. Ако не бях те срещнал преди три дни, никога нямаше да знам, че си единствената жена, която бих могъл да обичам някога.

Той улови ръцете ѝ в своите и ги задържа до гърдите си.

— Защо си тръгна вчера, Дани?

Главата ѝ се наклони напред и се опря в сключените им юмруци.

— Не исках любовенето ни да е просто кулминацията на някаква игра. Исках да е нещо повече.

Той пусна ръцете ѝ и постави топла длан на бузата ѝ, повдигайки главата ѝ.

— Беше повече от това. Признавам, че бях огорчен, когато те видях отново. Може би съм искал и ти да усетиш мъничко от болката и унижението, които почувствах в нощта, когато ми пристана. Но преодолях този импулс в мига, когато те взех в обятията си, за да танцувам с теб. Въпреки изискания ти стил на живот и социалното ти положение, ти все още си моята сладка Дани. Красива, интелигентна, чаровна и секси, без да се опитваш да си такава. Изпробвах всички възможни начини да ти покажа какво изпитвам към теб, без да трябва да ти го казвам направо. Не разбра ли досега защо те исках в леглото си?

Тя обхвана лицето му с ръце и се наклони към него. Ръцете му се обвиха около нея.

— Мисля, че разбрах, но все пак искам да ми го кажеш направо, за да съм съвсем сигурна.

— За да си съвсем сигурна — прошепна той — обичам те, Даниел Елизабет Куин.

Тя произнесе с въздишка името му и ръцете ѝ се плъзнаха към врата му. Прегръдката му се стегна, когато зарови лице в шията ѝ.

— Ти беше неизменна част от мен, като треска, която съм носил в кожата си през всичките тези години. Не си спомням и един миг, през който да не съм те обичал — каза Логан.

Той потърка гърба ѝ, движейки ръце по кадифената плът под коприната, очертавайки всеки прешлен с връхчетата на пръстите. Ръцете му се плъзнаха покрай извивката на талията ѝ към заоблените бедра. Движеше ги бавно, с любов. За нищо на света не би рискувал отново да я изплаши.

— Нито пък аз, Логан. Обичам те от мига, когато влязох в часа по история на мис Притикин като нова ученичка и ти ми предложи чина си на първата редица.

Той повдигна глава и се взря в лицето ѝ.

— Още оттогава?

— Да. Бях като хипнотизирана.

Не прочете по лицето ѝ нищо, освен върховното щастие, напирало и в него. Сърцето му беше готово да избухне и ако искрящите ѝ очи и грейналата ѝ усмивка бяха някакво указание, Дани изпитваше същото чувство на освобождение и екстаз.

Устата му внимателно приближи нейната. Не настоя да отвори устните ѝ. Езикът му остана бездеен. Само докосна устата ѝ със своята, напред-назад, дишайки безшумно.

Миг-два по-късно тя вдигна глава. Пръстите ѝ се заровиха в косата му.

— Да не се притесняваш от мен?

— Не искам да те стресна.

Тя обожаваше копринено-къдравата му коса и сладострастно прокара пръсти през нея.

— Имаш позволениято ми.

— За какво? — попита с надебелял глас мъжът. Чувстваше се надебелял навсякъде. Пръстите му, езикът, слабините. Господи! Сигурно е някакво животно. Беше се добрал до прошката ѝ за това, че едва не я изнасили и се беше заклел, че никога няма да я нарани отново. А всичко, за което бе способен да мисли, бе сладкото освобождение, което тялото ѝ обещавахе за мъчение, натрупвало се у него от десет години. — Какво ми позволяваш да сторя?

— Да ме стреснеш. Ето така — тя лекичко духна между устните му. Те послушно се разтвориха и езикът ѝ лакомо заопипва мекото му влажно небце. Сетне, добивайки по-голяма увереност, се плъзна в устата му и се укроти там.

Ръцете му се разтвориха широко на гърба ѝ и той я поощри да продължи. Но това не бе достатъчно. Целуна я ненаситно. Езикът му жадно потъна в сладката пещера на устата ѝ. Наслаждаваше ѝ се, както някой би се наслаждавал на сочната, месеста, пълна с нектар сърцевина на най-вкусния плод.

Позволявайки им да си поемат дъх, той потърси с устни овала на брадичката ѝ. Главата ѝ се отпусна назад да го улесни.

— Желая те, Дани. Гола. Вземи ме в себе си, направи ме част от теб.

— Да, Логан, да — тя се притисна към него, обгръщайки с бедра болезнено втвърдената му мъжественост.

— Господи, убиваш ме. Не знам как ще стигна до къщата — простена той.

— Нека останем тук.

Бе успяла да го изтръгне от сексуална мъгла, толкова гъста, че си мислеше, че ще е невъзможно някога да вижда ясно отново.

Погледна я с пълно недоумение.

— Тук? В сеното?

Тя се засмя мелодично.

— Да. Добре е. Знам го. Моля те.

— Скъпа, точно сега можеш да правиш с мен каквото пожелаеш. Повярвай, в момента съм абсолютно податлив. Мисля само за теб. Сигурна ли си?

Тя се освободи от ръцете му и се обърна с гръб. Докато я наблюдаваше очарован, тя откачи перлите от врата си и ги остави на тесния перваз на прозореца. Останалите ѝ бижута ги последваха.

После започна да разпуска косите си. Те се разсипаха по гръба ѝ в гъсто изобилие и той усети почти неустоим импулс да зарови ръцете си в тях. Но това бе нейната роля и тя я играеше по своя воля. Той щеше да има достатъчно време да се запознае с всяка скъпоценна нишка коса по-късно.

Дани изрита обувките си и го погледна за един кратък миг през гората от мигли, преди да вдигне подгъва на полата си и да разкопчае чорапите си от жартиерите.

Логан Уебстър, разрушителят на женски сърца от Хардуик, загуби ума и дума. Струваше му се, че езикът му сигурно е увиснал до пъпа. Краката и ръцете му сякаш бяха станали огромни, да не говорим за друга част от тялото му, за която не си бе представял, че може да наедрее толкова. Сърцето му биеше ускорено. Очите му примигваха с честота на проблясващ светофар. Цялото му тяло гореше. Прелъстяваше го жена, изпълвала нощите му с фантазии. Чувстваше се прелъстен и му харесваше!

— Има ли някакво одеяло? — тихо попита Дани.

Той кимна и се насили да отиде в помещението за такъмите, където намери голям стар юрган. Постла го в едно от свободните нови отделения, където луната им осигуряваше светлина. Идвайки малко на себе си, протегна ръка към нея. Тя охотно го приближи. Мъжът я

притегли в обятията си и я целуна бавно и всепоглъщащо, наслаждавайки се на усещането от косите ѝ в ръцете си.

— Искаш ли да се съблека? — попита Дани.

— Искам аз да те съблека.

Тя се усмихна.

— Надявах се да го кажеш.

Седяха по средата на юргана, с лице един към друг. Обхващайки лицето ѝ с ръце, той я целуна по устата нежно, с едва доловим натиск на устните върху нейните. После шията ѝ бе дарена с леки ухапвания, оставящи влажна диря на екстаз по гърлото и ключицата ѝ.

— Ухаеш толкова хубаво. Имаш вкус на... — устата му легна върху цепката на триъгълното ѝ деколте. Той се изправи, погледна я дълбоко в очите и започна да разкопчава седемте копчета на дрехата.

Те бързо отстъпиха под ловките му пръсти, оставяйки двете страни на роклята ѝ свободно да я покриват. Погледът му се отдели от последното копче и постепенно достигна лицето ѝ.

— Защо внезапно ми се прииска да съм на задната седалка на шеви^[1] от шейсет и втора?

Тя се засмя заедно с него.

— Сега съм по-нервна, отколкото изобщо съм била някога на задната седалка в колата ти.

— И аз — призна той.

— Имаш ли представа защо?

— Защото сега означава повече. Искам да е идеално и за двама ни.

— Ще бъде.

Той плъзна ръце в деколтето ѝ, прокара ги през гърдите и раменете ѝ и надолу по ръцете, свличайки роклята от тялото ѝ. Тя изтегли ръце от ръкавите и го изчака да постави ръце на бедрата ѝ и да издърпа дрехата надолу. Грациозно, облягайки ръка на рамото му, младата жена се изхлузи от нея. Скъпата бутикова рокля бе небрежно захвърлена на сладко ухаещото сено.

Дъхът му изсвистя през зъбите.

— Великолепна си, Даниел Елизабет.

Не знаеше какво бе наименованието на бельото ѝ; знаеше само, че го харесва и че всяка жена в Америка трябва да носи такова. Служеше като сутиен, пликчета и колан с жартиери едновременно.

Сигурно бе направено от коприна, защото обгръщаше тялото ѝ като втора кожа. Топла, гъвкава втора кожа. Цветът на шампанско се сливаше със собствения ѝ тен и на слабата сребриста светлина той трудно можеше да различи къде свършва едното и започва другото.

Обви с длан талията ѝ. Да, определено коприна. Гърдите ѝ бяха обилна сочна тежест, която изпълни ръката му, когато си позволи да ги обхване. Задвижи палец и усети ответната ѝ реакция през чувствената тъкан. Виждаше как в резултат на милувката му зърното издува материята. Но сега не искаше да продължи с това.

Плъзна ръка надолу към нежния овал на бедрото, после към дантелата, която свършваше малко по-долу. Скосяваше се под формата на триъгълник. Той насила откъсна очи от тази хипнотизираща делта, за да ги впери в дългите ѝ стройни бедра. Дантелените жартиери съблазнително се полюшваха от гладката материя.

Взимайки един между пръстите си, той дръпна ластика към себе си, разтягайки го докрай, и я погледна с момчешка палавост.

— Ако го направиш, ще съжаляваш — предупреди тя.

— Какво ще направиш, за да ме накажеш?

Очите ѝ се стесниха до процепи.

— Ще смъкна всичките ти дрехи.

Жартиерът беше моментално освободен и изпляска в бедрото ѝ. Тя подскочи и нададе протестиращ вик.

— Е, добре. Предупредих те — каза дрезгаво.

На път за вкъщи мъжът беше свалил якето си, тъй че тя започна с ризата. Бави се точно толкова влудяващо дълго, колкото и той, докато бе свалил дрехите ѝ. Но най-сетне гърдите му бяха голи и ръцете ѝ се движеха отгоре им с нескромнен интерес.

— Харесва ми окосмяването ти. Усещането при допир е много приятно.

— Така ли? — той се задъхваше. — Радвам се, че го чувстваш по този начин. Ще се постарая да го увелича.

Необходимо му бе огромно усилие на волята, за да обуздава страстта си и да се отдава на тази любовна игра. Едната презрамка на бельото ѝ се бе изхлузила от рамото и лежеше изкусително около лакътя ѝ. Гърдите ѝ всячески се стараеха да прелеят от нежните чашки. Само щръкналите ѝ зърна оставаха скрити, озаптявайки порива му.

Тя се свлече на колене.

— Това ми е любимото нещо — промърмори.

— Кое? — ръцете ѝ галеха опънатите мускули на корема му.

— Джинси и нищо друго. Тогава мъжът е най-секси за мен. Обичам долната част от торса на мъжа.

— Сигурно си се възхищавала на доста торсове — дъхът му се блъскаше в гърдите. Тя беше разкопчала колана, освободила копчето и сега влудяващо бавно смъкваше ципа му.

— За жалост тя по-често се пренебрегва и я оставят да се скапе. Буквално. Но когато е твърда, плоска и посипана с фини косъмчета като твоите, това е най-доброто Божие творение.

Ръцете му бяха в косата ѝ, ровейки неуморно, безнадеждно търсейки да се заловят в нещо, за да се задържи на този свят.

— Моето мнение е различно, Дани. И поне половината население на земята няма да се съгласи с теб. Все пак ми е приятно, че ти доставя такова удоволствие да я гледаш.

— Виждала съм я и преди. Като онази вечер в топлата вана. Беше много неджентълменско и безсрамно от твоя страна.

Никога не би си помислил, че е възможно да се засмее при подобни обстоятелства, но прихна — с дълбок ехтящ смях, който по някакъв начин съответстваше на тихия бунт, изпълващ тялото му.

— Надявах се да получа цялото ти внимание.

— Успя. Гледах те.

— Но не ме докосна — прошепна той.

Тя се взря в него.

— Не тогава, не.

Той замръзна в няма паника, докато тя смъкваше джинсите и бельото му по бедрата. После, подобно на срамежливо цвете, приближило се прекалено близо до неговата топлина, ръката ѝ клюмна върху него. Беше толкова леко, толкова нежно, толкова скъпоценно докосване, вливащо в тялото му нарастваща сила. Ласката ѝ не беше егоистична, беше любяща. Сетне ръцете ѝ заобиколиха бедрата и дланите ѝ притиснаха стегнатото му дупе.

— Логан — дъхът ѝ го опари. Тя постави буза на твърдото му бедро. После устните си. Леки, ефирни, въздушни целувки. Три. Докато главата ѝ се движеше наляво-надясно, косата ѝ галеше кожата му. — Люби ме, люби ме. Логан. Люби ме.

Той я отстрани внимателно, но в начина, по който издърпа ботушите и чорапите и изрита останалите си дрехи, нямаше нищо деликатно. Когато падна на колене върху юргана, тя лежеше по гръб, с ръце високо над главата и напълно достъпно тяло. Краката ѝ бяха дълги, стройни и гладки на лунната светлина. Гърдите ѝ се надигаха и спускаха в страстна възбуда, която караше копринената им обвивка да трепти.

— Ти ще трябва да... — тя посочи към долната част на тялото си.

Кръвта се качи в главата му и накара мозъчните му капиляри да забучат, щом осъзна какво има предвид тя. Потърси скритите закопчалки и ги освободи, съсредоточавайки се с всички сили върху работата си. Успя да се справи.

Отстранявайки бельото, въздъхна:

— Господи, Дани! А ти мислеше, че аз съм красив — гледката от женската ѝ съкровищница го замая. Зрението му се размаза, което го разгневи, защото искаше да изпие всяка подробност — съвършенството на кожата ѝ, нежната съблазън на кафеникавите къдри долу.

Пъпът ѝ беше диамант, който проблясваше насреща му, докато той отмахваше фината материя отгоре. После гърдите ѝ, двойка еротични десерти, които умоляваха да бъдат вкусени, погълнати.

Тя се привдигна, колкото той да може да изхлузи коприната през главата ѝ. Косата ѝ се разпиля надолу по гърба. Той се поколеба, боейки се, че ако я притисне към юргана, тя може да върне спомените си за сутринта и да се свие в уплаха. Но ръцете ѝ се вдигнаха към раменете му и както лежеше долу, го привлече към себе си.

— Покрий ме, Логан. Закотви ме тук завинаги.

Настойчивите ѝ думи биха могли да го накарат да изгуби контрол. Вместо това, те проникнаха в него толкова сладостно, че бе изпълнен с безкрайно желание да закриля. Искаше тя да узнае колко много я боготвори.

Покри я, но бавно, постепенно, тъй че тя да не се почувства задушена. Остави тялото ѝ да погълне тежестта му, но се постара да не ѝ причини неудобство. Колкото до това да останат завинаги тук, той почувства, че това като нищо може да се случи. Знаеше, че никога не би искал да я остави. Не и когато устата ѝ му се отдаваше толкова

щедро, отворена като цвете за целувката му и бързото мушване на езика му.

Приюти се в топлата ѝ влага. Беше твърд, пулсиращ, горещ. Вдигна глава да види ефекта от присъствието си. Очите ѝ бяха унесени, ала излъчваха златисти пламъчета.

— Никога досега не са ме любили, Логан. Не истински. Покажи ми какво е да те любя — повдигайки леко глава, тя докосна трапчинката в брадичката му с език и той простена.

Остави диря от парещи целувки по гърлото и гърдите ѝ. Докато го наблюдаваше, опиянена от вълшебната сила на устата му, той я притисна към зърното ѝ и засмука.

Тя се отпусна назад с приглушен вик. Той продължи да я милва, с всяко движение на устните му тя чувстваше как желанието се навива в корема ѝ като стегната пружина. Краката ѝ несъзнателно се търкаха в твърдите му бедра. Къдравите косъмчета гъделичкаха вътрешността на нейните. Това бе една от милионите наелектризиращи разлики в голотата им, която ги караше да копнеят за сливане. Търсещите им ръце не можеха да се насладят на телата им, не можеха да регистрират и определят достатъчно бързо усещанията.

Макар мозъкът на Логан да пламтеше, докосването му бе нежно. Пръстите му се плъзнаха надолу по корема през пухкавата преграда, за да я открият. Тя беше топло кадифе. Беше влажна коприна. Беше жена, готова за мъж.

Той проникна на бавни тласъци, докато не се зарови напълно. Галейки я ритмично, мъжът се запозна с най-отдалечените ѝ пространства, най-дълбоките загадки на женствеността ѝ. Беше малка, стегната и гладка, фантазия, даваща живот.

И тези прекрасни малки спазми, които скоро я разтърсиха като отговори на всичките му молитви. Той се взря изучаващо в лицето ѝ и видя екстаза, излъчван през кожата ѝ.

Това беше жената. Това тяло, тази личност, тази душа. Този вкус, и аромат, и усещане. Това бе жената, създадена единствено, изключително, недвусмислено, необратимо, несъмнено, неоспоримо, категорично за него. Дори да претърсеше целия свят, нямаше да намери друга, която повече да му подхожда. Дали щеше да прекара остатъка от живота си с нея, или беше обречен навеки да живее без нея, той знаеше едно. Това беше неговата жена.

Достигна безкрайно навътре и остави животът му да се влее в нея. С него ѝ отдаваше всичко свое — мъжествеността си, сърцето и душата, възродения си дух.

— Дани, Дани — прошепна накъсано в ухото ѝ. — Толкова те обичам, моя любов! Скъпа моя любов.

— Наистина ли чу някакъв шум или това беше женска хитрост да ме прелъстиш?

Тя го плесна по ръката.

— Разбира се, че чух шум! А ти защо не включи осветлението — попита тя, посочвайки редиците лампи, разположени по дължината на тавана — вместо да взимаш някакъв си фенер с жалка батерия?

Беше топла нощ, но дори и да не бе, енергията, която бяха генерирали, щеше да ги държи топли. Лежаха, вплетени един в друг на мекия юрган, докосвайки се, изучавайки се. Бяха любовници, временно преситени, мързеливо играейки си един с друг.

Той се претърколи на една страна и я целуна.

— Винаги си била прекалено умна — пръстът му бавно се плъзна по гърдата ѝ, но веждите му се бяха смръщили. — Дани, защо ми каза, че досега не са те любили? — взря се въпросително в нея. — Ами съпругът ти?

— Пъхаш си носа в личните ми работи?

— Да — чистосърдечно каза той.

Въпреки сериозния му въпрос, тя се засмя.

— Това не беше любов, Логан. Аз все още те обичах. А Фил... Той никога няма да обича някого повече от себе си. Минахме през физическите упражнения на секса, но това никога не беше любене, никога нещо повече от обмяна на плът.

Мъжът я целуна леко по слепоочието и устните му останаха там, докато промърморваше:

— Виждате ли се?

— От време на време, но никога насаме. Щом се сблъскаме, казваме си „здравей“ като любезни познати. Раздялата ни беше горчива и окончателна — тя се обърна на една страна, за да го погледне. — Предпочитам да не говорим за него. Не искам никакви спомени за него

да помрачават настоящия миг. Просто разбери, че за първи път в живота си се любех сега.

— И аз също, Дани.

— Всичките други жени...

Той поклати глава.

— Физически упражнения по секс.

Тя зарови нос в космите на гърдите му.

— Е, наистина си добър.

— И ти не си лоша — той постави длан на дупето ѝ. — Готова ли си да влезем вътре? Там може да се поупражним още малко.

— Трябва ли да се обличам? — тя протестиращо проплака.

— В никакъв случай.

— Как ми предлагаш да стигна до къщата, запазвайки известно приличие?

Той се изправи и я дръпна след себе си.

— Ето — каза, хвърляйки ѝ свалената си риза. — А аз ще обуя джинсите. Особено като знам, че са любимото ти нещо — провлече той.

— Може да съм си променила мнението — каза тя прельстително.

Следващите ѝ действия го шокираха и очароваха. Тя го задържа, докато той простена:

— По дяволите, Дани! Ще ме оставиш ли да стигна до къщата или не?

Излязоха в меката нощ, шепнейки си палави, възхитителни закачки, пощипвайки се, смущвайки се, галейки се, докато буквално не се запрепъваха по двора.

— Внимавай за стъклата — предупреди я Логан точно навреме. Преведе я през бъркотията.

Дори в тъмнината тя можеше да забележи, че двете бутилки са счупени, а съдържанието им е изтекло. Почернели и смачкани, на земята лежах листенцата и стеблото на роза.

— Какво, за Бога! — възкликна тя.

— Аз... тъъ... бях изпаднал в лошо настроение — каза той засрамено.

Тя го погледна изумена, с широко отворени очи.

— Вчера, когато си тръгнах?

Той кимна.

— Съчиних няколко нови ругатни, които си заслужават да получат авторско право. Много са изразителни и образни.

— О, Логан! — тя обвини ръце около него и го притисна. Целуна го по гърдите. — Съжалявам. Виното, розата — за мен ли бяха?

— Не беше просто вино, беше шампанско от избрана реколта — каза той с нюанс на детска сприхавост, която я очарова. Чудесно разбираше, че в момента той има нужда да бъде глезен, успокояван.

Вдигайки глава, тя погали бузата му с една ръка, а гърдите с другата.

— Качи ме горе и ще ти се отплатя.

Телефонът извънтя късно сутринта.

Отгърсвайки се от дълбок, спокоен, лишен от сънища сън, Логан изруга и протегна дълга кафява ръка през Дани, за да достигне телефона, преди той да я събуди. Доближи слушалката до ухото си и изръмжа в нея:

— Надявам се да е въпрос на живот и смърт.

— Чудесен поздрав за един стар приятел.

— О, по дяволите! — изрече, отпусайки се рязко на възглавницата. Безполезно беше.

Дани се размърда до него, питайки през широка прозявка:

— Кой е?

— Спъд.

Дани се усмихна, сгушена в пухкавата топлина на мишницата му.

— Май не си сам и току-що си се сгодил — каза Спъд превзето.

— Позна.

— Дани?

— Право в целта.

— О! — изпищя тя. — Толкова се радвам! — после с приглушен глас предаде новината: — Дани е с него, Джери, и мисля, че ги улчихме в лош момент. Е, не за тях, разбира се...

— Спъд! — кресна Логан в слушалката. — Каква е целта на обаждането ти все пак? Имаш десет секунди.

— Да разбере дали става нещо.

— Определено става. Чао.

— Чакай! Искам да знам всички сензационни подробности. Като например за какво, по дяволите, беше всичко това вчера и как е губернаторът?

Логан вплете краката си с тези на Дани под завивките. Бедрата ѝ се разтвориха, за да му направят място. Ръката ѝ се уви около гърдите му. Той закрепил телефона между ухото и рамото си, за да освободи ръцете си, които прибраха косите ѝ от бузата и отметнаха чаршафа, за да могат очите му да се наслаждават на гледката. Видът на впримчените им тела беше толкова приятен, колкото и усещането за близостта им.

— Пресконференцията ли имаш предвид? Как разбра за нея?

— Защото бях там. Бях завела Полет на зъболекар и видях шумотевницата. И кой да се окаже в центъра ѝ? Моите две приятелчета — Логан и Дани. А после идва оня клоун от селския си вестник в Източен Тексас и ме пита дали мис Куин ми е гостувала. Казах „да“. Правилно ли съм постъпила?

— Добра работа си свършила, Спъд. Напомни ми да те поканя на обяд.

— Не мислиш ли, че първо трябваше да ме предупредиш?

— Нямах възможност да ти съобща подробностите. Ако беше там тогава, щеше да видиш, че ръцете ми са пълни.

— Значи ще ми кажеш сега.

— Не мога.

— Защо?

— Ръцете ми са пълни.

След леко ахване и кратка пауза Спъд рече:

— Няма да те питам с какво.

— Недей. Иначе може да се притесниш.

Спъд въздъхна театрално.

— Смяташ ли, че бихте могли да вдигнете мощите си към обяд? Можете ли още да ходите?

— Не съм сигурен, но ако не мога, си е струвало.

— Логан — раздражено изрече Спъд, — можете ли с Дани да дойдете на обяд или не? Джери ще пече ребра и ако се вредите от хлапетата, може и да се облажите с едно-две. Сигурна съм, че сте гладни — добави саркастично.

— Гладна ли си? — Логан попита Дани.

Тя отхапваше любовно от бицепса му.

— Като вълк — изръмжа любящо.

— Ще дойдем — каза той на телефона.

— Не ни позволявайте да прекъснем нещо.

— Няма. Чао! — той подаде телефона на Дани, макар че още можеха да чуят пискливия глас на Спъд, носещ се от слушалката. Дани се претърколи, за да я остави на вилката. — Май каза нещо за единайсет и половина — избъбри Логан. Устата му беше заровена в меката извивка на гърдите ѝ.

— Тогава да побързаме.

Ръката му се плъзна надолу по корема ѝ, в цепнатината между бедрата ѝ. Ръцете ѝ се сключиха около врата му и очите ѝ се притвориха под изкусните му ласки.

— Издаваш най-сладкия звук, когато те целувам тук — прошепна той.

Очите ѝ рязко се отвориха и червенина обагри бузите ѝ.

— Така ли?

— Тъхъ. Слушай внимателно и ще го чуеш.

Той слезе малко по-надолу.

— Логан — изпъшка тя с увеличаващо се удоволствие, — нямаме време.

— Разбира се, че имаме — сега езикът му си играеше с пъпа ѝ.

— Късо чукане? Така ли го наричахте вие, момчетата?

Устните му слязоха по-долу и мислите отстъпиха място на усещания.

Няколко минути по-късно той вдигна глава от ухаещата топлина на шията ѝ и изостави уютната ръкавица на тялото ѝ. Целуна я леко, игриво; натежалите ѝ клепачи се отвориха и тя видя дяволитото пламъче в очите му.

— Ние, момчетата, още го наричаме късо чукане.

---

[1] Съкратено за шевролет. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Какъв е тоя бъркоч, по дяволите? — възропта Логан. Бяха го хванали да храни най-малкото отроче на Спъд, докато тя и Дани пренасяха обяда от кухнята върху градинската маса в двора. — Хлапето не го понася. Оплю всичко наоколо.

Спъд не беше впечатлена нито от недоволството на Логан, нито от неохотата на бебето към пресованите зеленчуци.

— Полезен е за него.

Логан подозрително подуши лигавата каша.

— Много ми прилича на оная работа, с която беше покрит кокошарникът на баща ми.

— Логан! — тонът на Дани беше укорителен, но погледът ѝ бе изпълнен с абсолютно обожание. Разроши косата му, докато се навеждаше да го целуне по бузата. Оставяйки бебето да ближе пръстите му, Логан се извъртя на пейката, разтвори колене и притегли Дани между двамата. Зарови глава в корема ѝ и започна да ръмжи и безсрамно да я гъделичка.

— Спъд, другата храна готова ли е? — извика Джери откъм грила. — Ребрата се опекоха.

— Донеси ги тогава, какво чакаш? Ако Дани и Логан продължават в същия дух, ще трябва да пратим децата вътре.

Обядът беше цяло преживяване. Децата се пресягаха, бърбеха и плюеха. Дани и Логан, седнали колкото може по-близо един до друг, често си подаваха хапки храна и се целуваха между хапките.

— Искаше ми се вие двамата най-сетне да се съберете, но не си представях, че ще превъртите чак толкова — констатира Спъд.

Бебето блъскаше по пластмасовата табла пред столчето си с една чаша. Другите деца се бяха пръснали да играят. Дани и Логан бяха изключили напълно, отдадени на милувките си.

— Остави ги на мира — каза Джери на жена си.

— Аха, остави ни на мира — повтори Логан като ехо. — Какво толкова е станало? И преди сте ни виждали така.

— Тогава бяхме луди, безразсъдни хлапета. Пък и не се намираме в автокино. Посред бял ден е. Не може ли да се държите като зрели хора?

— Това, за което си мисля сега, е много зряло. По-зряло от това — здраве му кажи!

Джери се изкикоти.

— Карай я по-леко, Спъд. Такива известни личности са удостоили с посещението си скромния ни дом.

Логан, въздъхвайки доволно, докато се взираше в очите на Дани, най-сетне се обърна към приятеля си.

— Известни личности? Ние? Хайде стига!

— Във вечерния брой на вчерашния вестник имаше пълна информация за пресконференцията. Не сте ли го чели? — попита Джери.

Лицето на Дани за пореден път омайваше Логан.

— Не, вчера не си губехме времето да четем вестници.

— Не ставай глупак, Джери — рече Спъд. — Разбира се, че не са чели вестника.

— Е, в случай че се интересувате — продължи Джери, нехаен към забележката на жена си, — изкарали са те цял Карнеги^[1], да си раздаваш земята така.

— Не е чак толкова много — избъбри Логан с очарователна скромност.

— Как ли пък не! — присмя се Джери. — Във вестника пише, че организацията на Дани е предлагала да я закупи от теб.

Пръстът на Дани проследи веждата на Логан, изглаждайки я, докато говореше унесено:

— Да, защо ни я даде, Логан? Заради онова, което стана вчера сутринта?

— Какво е станало вчера сутринта? — Спъд се наклони през масата към тях с подновен интерес. Беше безнадеждна романтичка. Интригите я очароваха.

— Не, Дани — прошепна Логан. — Не купувах опрощението ти. Не беше тази причината.

— Опрощение за какво? — попита Спъд също толкова озадачения Джери. — За какво трябва да му прощава? — Джери вдигна рамене.

— Тогава защо? — попита тихо Дани.

— Защото ти ме помоли — прошепна Логан. Взимайки ръката ѝ, той я поднесе към устните си и обсипа с леки целувки пръстите ѝ. — Бях решил да ти дам земята още преди да... преди да...

— Преди какво? — настояваше Спъд.

— Дори още когато сключвах сделката с теб...

— Каква сделка?

— ... вече бях решил да ти дам земята.

— Защо? — очите на Дани плуваха в сълзи. Любовта ѝ бе толкова поглъщаща, че трябваше да намери отдушник.

— Защото ти я искаше. А аз имах възможността да ти я дам. Винаги трябваше да се примиряваш с черешов сок, докато другите момчета купуваха на момичетата си кола. И вечно ти подарявах карамфили, вместо орхидеите, които смятах, че заслужаваш. Сега имах нещо, което ти искаше. Знаеш ли колко щастлив бях, че ще мога да ти го дам?

— Защото ме обичаш?

— Точно.

Целунаха се нежно след това признание и откъснаха устни едва когато чуха тихите хлипащи звуци. Погледнаха през масата към Спъд. Тя безрезултатно попиваше пороя сълзи с книжна салфетка.

Джери я потупваше по тресящите се рамене.

— Спъд, за Бога...

— Просто толкова е х-ху-хубаво.

Те усмихнато я изчакаха да се наплаче. После, някак притеснена от сантименталността си, тя се изправи и започна да събира остатъците от обяда.

— Толкова съм щастлива за вас двамата. Трябваше да сте заедно през последните десет години. Сега вече се събрахте и на мен ми е толкова приятно.

Другите станаха да ѝ помогнат. Логан потупа Дани по облеченото с джинси дупе и изръмжа в ухото ѝ:

— И на мен — целувайки я нежно, той побърза да помогне на Джери да избута грила, за да се освободи място за започналата игра на софтбоул^[2], докато Спъд четеше на децата лекция за опасностите от размахването на бейзболни бухалки един срещу друг.

Никой не забеляза покрусеното изражение на Дани. Сякаш току-що я бяха събудили от великолепен сън, поливайки я с кофа студена вода.

— Ще ми кажеш ли какво има?

Чувствителността на Логан към настроението ѝ я изненада. Беше се постарала да скрие внезапно обзелото я отчаяние от всички, докато си взимаха довиждане със Спъд и Джери. Сега минаваше през входната врата, която той държеше отворена за нея, и метна чантата си на един от диваните във всекидневната му. Отивайки до широките прозорци, тя скръсти ръце на кръста и обхвана лактите си.

— Защо мислиш, че има нещо?

— Защото след обяда много се умълча. А и очите ти вече не блестят така. И защото не си ме целунала в продължение точно на двайсет и две минути и шест секунди. Чувствам се изоставен, а ти дори не забелязваш.

Тя обърна глава и му се усмихна.

— Ще поправа пропуска си.

Целуваха се ненаситно. После, обвивайки я с ръце изотзад и облягайки брадичка върху главата ѝ, той се присъедини към разглеждането на зеленината отвън.

— Тази целувка ще ми държи влага известно време, но въпреки това бих искал да ми кажеш какво те тревожи.

Тя се облегна на силните му гърди, наслаждавайки се на усещането от стегнатото му тяло зад нея, наслаждавайки се на усещането от ръцете му, познаващи всяка чувствителна част от тялото ѝ, наслаждавайки се на ниския тембър на гласа му, въздействащ ѝ като милувка, наслаждавайки се на обятията му и на мекотата на дъха му в косите си.

— Може би просто съм уморена. Изглежда, миналата нощ си казва думата.

— И аз съм уморен — ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ. С удоволствие установи, че не носеше сутиен под плетената памучна блузка. Захапа ухото ѝ с търсеци устни. — Искаш ли да се качим горе да се гушкаме?

— Чудесно звучи — каза тя, докато пръстите му се заиграха с втвърдените ѝ зърна. — Може би по-късно.

Логан тутакси отпусна ръце и я обърна с лице към себе си.

— Какво има, Дани?

Тя храбро вдигна очи към него. Както и да подхванеше този разговор, нямаше да е лесен. Чувстваше го. Подсказваше го инстинктът ѝ, който с всяка изминала секунда все повече стягаше стомаха ѝ.

— Как ни виждаш оттук насетне, Логан? Какви планове имаш за бъдещия ни живот заедно?

Той прокара ръка през косата си.

— Ами — изсмя се късо — мислех си утре да идем на гости на моите старци. Обадиха се сутринта, докато ти беше под душа. Прочели са вестника и искат да те видят.

— И на мен ще ми е приятно да ги видя — тя се обърна с гръб към него. — Но нямах точно това предвид. Имах предвид като цяло. Изобщо.

— Като цяло и изобщо смятам да се оженим или всъщност отново да се оженим — колкото може по-бързо. Смятам да живеем тук и да отглеждаме деца, и да се любим всяка вечер и толкова утрини и следобеди, колкото успеем да откопчим, и най-сетне да остареем, изживявайки дните си заедно. А ти какво смяташ?

В гласа му се прокрадваше едва забележима ожесточеност, която затвърди интуицията на Дани. Нямаше да е лесно. Никак.

— Ако... ако това се бе случило...

— Би ли се обърнала с лице към мен, докато говориш, Дани? — прекъсна я той.

Не ѝ се щеше. Ако го стори, може да бие отбой, да направи компромис, да се предаде, а не биваше. Но зачете молбата му, макар погледът ѝ така и да не се спря на него.

— Ако през цялото това време бяхме женени, може би щеше да стане точно така и щеше да е прекрасно. Но не стана така, Логан. Вече не сме хората, които бяхме тогава.

— Аз съм си същият. Още те обичам и те желая по същия начин. Дори повече.

— Е, добре — каза тя твърдо. — Аз обаче се промених. Проумях, че животът невинаги се оказва такъв, какъвто бихме искали. Случват се разни неща. Непредвидени неща. Намесва се съдбата.

— Накъде биеш с тази философия?

— Че вече не вярвам в хепиенда.

— А аз още вярвам.

— Искам да кажа, че не мога да престана току-тъй да бъда това, което съм в момента, и изведнъж да се превърна в онова, което ти очакваш от мен.

— Мисля, че имам нужда да пийна нещо — той отиде до мокрия бар, сипа си скоч в една чаша и я пресуши на един дъх. — Онова, което се опитваш евфемистично да ми кажеш, е, че няма да си щастлива като моя съпруга, живеейки тук с мен.

— Ще съм неизказано щастлива, Логан — каза тя с жар. Върху миглите ѝ проблесна първата от напирещите сълзи.

— Тогава за какво спорим? Ние спорим, нали? Защото на мен ми прилича на спор.

— Не искам да споря. Просто имам отговорности, от които не мога да избягам.

Логан кръстоса глезените и ръцете си, докато се облягаше на бара.

— Преди десет години ти избяга от мен. Защо сега ти е толкова трудно да избягаш и да обърнеш гръб на други неща?

Тя го погледна гневно, опитвайки се отчаяно да възпре надигания се яд.

— Упрекваш ме несправедливо, Логан. Тогава не можех да се омъжа за теб, не мога и сега. По различни причини, но не по-малко съществени.

Той преброи наум до десет — неговият начин да се пребори със собствения си яд. На езика му бяха няколко доста неприлични думички, но се задоволи само да я прониза с пламналия си поглед.

— Отново те питам, накъде биеш?

— Ами двамата да продължаваме, както досега. Да се виждаме, когато можем.

— Да бъдем приятели и любовници, но да не живеем заедно? Това ли е същината?

Тя не хареса непочтителния му тон, нито измамно спокойното му изражение, но бързо облиза устни и каза:

— Нещо подобно.

— Няма начин — той категорично разтвори ръце, обърна се да си налее още уиски и го глътна наведнъж. — Искам да бъдеш моя жена,

Дани, не случайна любовница, която да виждам по няколко часа всяка седмица, като някакво хоби! Ако исках това, щях да се заловя с голф.

— Всичко или нищо? Така ли?

— Винаги е било така — каза той с принудено спокойствие.

— Проявяваш излишно твърдоглавие — обвини го тя. — Мога да идвам често. Ти можеш да идваш с твоя шикозен самолет в Далас и...

— И да си разменям сладки приказки с хайлайфните ти приятелчета? Да се омешвам с хора като бившия ти съпруг? Няма да стане, любима. Би трябвало да ме познаваш по-добре, Дани. Какъвто и да е размерът на банковата ми сметка сега, аз не съм се променил. Все още принадлежа на тази земя, на този град, на хора като Джери и Спъд — обикновени, трудолюбиви, от средната класа, гръбнакът на американския народ.

— Това няма нищо общо с хората. Или социалните прослойки. Има общо само с мен — тя разтвори ръка върху гърдите си за по-голяма убедителност. — Имам задължения, Логан, отговорности.

— Толкова много ли означава за теб да организираш всичките тези партита, балове и обеда?

— За теб може да са само партита, Логан. Но парите, които идват от тях, са жизнено необходими.

— Признавам това. И ако е толкова важно за теб, ще се гордея да вършиш такава работа тук.

— Но аз вече съм се заела с работа, която не е довършена.

— И тя има предимство пред мен? Пред любовта ни? Пред живота ни заедно?

Погледът ѝ не можа да устои на изгарящата сила на неговия. Тя смаяно видя, че ръцете ѝ треперят. Не беше в състояние да спре сълзите и ги остави да капят.

Защо се получи така? Обичаше Логан с всяка частица от тялото си, с всяка мисъл, с всеки удар на сърцето. Но преди една година бе поела задължение. И то беше задължение по любов, макар и различна. Трябваше ли да избира между двете?

Логан никога няма да разбере. Ще се опита да промени решението ѝ, да я убеди да направи компромис. Не можеше. Беше се зарекла да доведе нещата докрай. Тогава значи наистина нямаше избор.

Пое си дълбоко дъх, който прониза душата ѝ и всъщност сложи край на всяка възможност за живот с Логан. Не биваше да мисли за това прекалено, иначе нямаше да може да произнесе думите. Насили се да ги изговори:

— Благотворителната ми работа има предимство.

Той остави чашата си на бара. Очите му внимателно проследиха движението на ръката, докато я сваляше. Вдигна ръката си, стискайки чашата за един дълъг миг, и не я пусна, докато пръстите му не побеляха. Когато се обърна към нея, презрителният му поглед изпепели вътрешностите ѝ.

— Трябва да го повторим след десет години. Чудесно беше.

— Ама наистина, Дани, много си разсеяна — смъмри я мисис Менефи, разклащайки възмутено двойната си брадичка и сребристосините си къдрици.

Дани се намръщи в стола си.

— Мислех си... Какво попитахте?

— Попитах колко автобуса ще отидат следващата седмица в Кемп Уебстър за откриването му?

— Два, мисля, макар че доста семейства ще дойдат с колите си.

— Колко хора очакваме горе-долу?

— Около двеста и петдесет. Приблизително.

Председателката се обърна към друг член на комитета.

— Можеш ли да осигуриш достатъчно храна за толкова? Без престараване. Бисквити и пунш.

Временно оставена на мира, Дани отново даде воля на мислите си. Изглеждаше невъзможно да са изминали почти два месеца, откак си бе тръгнала от дома на Логан оня ден. Как може болката да продължи толкова дълго и да е все още тъй остра, тъй мъчителна? Очакваше всеки миг да умре от нея, но успяваше да се държи. Изтощителната работа, в която се хвърляше през последните седмици, не можа да ѝ донесе забрава и облекчение.

— Наистина е прекрасен човек, прекрасен. Не си ли съгласна, Дани?

Въпросът на мисис Менефи експлодира като снаряд в мозъка ѝ.

— Какво? Кой?

— Мистър Уебстър, разбира се — за да им стане ясно и на другите, тя продължи: — Заложил е сърцето и душата си в този проект. Лично наблюдава възстановяването на сградите, дори върши част от дърводелската работа. Когато говорих с него по телефона, ме увери, че до следващата седмица всичко ще е тип-топ. Дани, уведоми ли всички телевизионни станции и вестниците?

— Съмнявам се, че телевизията ще се появи, мисис Менефи — разумно прецени тя, — но съм дала официално съобщение в печата.

— Добре — тя набързо закри съвещанието, но успя да хване Дани, преди да избяга. — Изненадана съм, че си оставила повечето работа да се върши в Кемп Уебстър, Дани.

Дани вече си беше получила порцията критика, която можеше да понесе от мисис Менефи. Жената приличаше на сладка малка старица, но имаше упоритостта на парен локомотив и език като рапира. Можеше да те промуши и да прокървиш, преди още да си се усетил, че те е пронизала.

— Бях заета с други проекти — каза Дани хладно. Онова, което не каза, но даде да се разбере, бе, че ако на бабишкерата не й харесва, може да върви по най-кратката процедура на майната си.

— Разбира се, скъпа — рече мисис Менефи и потупа Дани по ръката. — Нямах предвид, че бездействаш.

— Как ли пък не, по дяволите!

Измъкна се, преди дъртата злоба да успее да се възстанови от шока, предизвикан от ругатнята ѝ. Ръцете ѝ трепереха, докато пъхаше ключа за запалване на колата. Подкара към къщи механично, скърцайки гневно със зъби. Ядът, стегнал стомаха ѝ, беше добре дошъл. Беше силно, истинско чувство след седмици стерилна апатия.

Мисис Менефи имаше известно основание да я критикува. Щом се върна с нотариалния акт за земята на Логан в ръка, Дани бе прехвърлила повечето работа на други доброволци. Особено когато научи, че „Приятели на децата“ искат да открият лагера, преди времето да се влоши.

Дани тенденциозно се бе оттеглила настрана. Чула беше, че Логан участва активно в проекта и не искаше да рискува да попадне на него на някое съвещание в Далас или на обекта. Определи други хора за тази работа.

Но нямаше как да си спести ходенето там следващата седмица. Децата осъзнаваха, че ще се случи нещо голямо. Бяха възбудени като родителите си. Не можеше да ги разочарова.

Ала как щеше да изтърпи дозата презрение от страна на Логан? Не можеше да му каже причината, поради която бе така силно свързана с тази дейност. Би могъл да си помисли, че търси съжалението му, а тя не се нуждаеше от ничие съжаление. И дали щеше някога да разбере необходимостта от подобен ангажимент? Собственият ѝ съпруг, родителите ѝ не бяха.

Това ѝ припомни майка ѝ при срещата им миналата седмица.

— Дани, изглеждаш бледа, скъпа. Да не си болна?

— Не мога да спя.

— Кофеин. Трябва да намалиш кафето, колите и чая. Е, не веднага.

Майка ѝ ѝ подаде чаша възтопъл чай, който тя ненавиждаше. Но винаги щом дойдеше на задължителното посещение, трябваше да понесе чаша чай във всекидневната — стая толкова официална, че я задушаваше.

Мисис Куин отпи от чая си и критично прецени дъщеря си над ръба на чашата.

— Откак се върна от пътуването до онова проклето градче, не си същата. Не те виня. Мразех мястото от деня, когато баща ти ни премести там. Никога няма да му го простя.

— Бях много щастлива там. Градчето ми харесваше.

— Там дори нямаше частно училище.

— На мен ми хареса държавното. Това бяха най-щастливите ми две години в училище.

— Предполагам, че си го видяла.

Беше един от онези малки коментари, които майка ѝ често подхвърляше по време на разговор. Определено имаха за цел да накарат другия човек да започне да се оправдава.

— Да, видях го — каза Дани, оставяйки чашата си и поглеждайки майка си, без да мигне. — По-красив е от всякога. Зашеметяващ. Неустоим. И аз все още отчаяно го обичам.

— Не се дръж като идиотка, Даниел! — сопна ѝ се майка ѝ. — Двамата с баща ти направихме онова, което беше най-добре за теб.

— Не, не е вярно. Направихте онова, което беше най-добре за вас. Никога не съм преставала да го обичам, майко. Той е единственият мъж, когото съм обичала.

— Той продължава да е толкова нахален и недодялан, колкото си беше. О, да, четох за него. Сега, като се е видял с малко пари, ги пръска наоколо като глупак. Отвратително. Презирам подобно вулгарно парадирание с материални възможности.

Дани се огледа из всекидневната. Беше премебелирана три пъти през последните четири години.

— Да, виждам, че е така — каза тя сухо, знаейки, че майка ѝ е глуха за сарказъм.

— Е, сега, като си го видяла отново и все още таиш тази смешна любов, трябва ли да се опасявам, че мога пак да налетя на него? Баща ти ще получи удар.

— Не, майко. Можете да бъдете спокойни. Този път окончателно скъсахме.

— Като имам предвид колко търсен е станал напоследък, сигурно не ти е обърнал кой знае какво внимание.

— Колкото до това — каза Дани, надигайки се, — помоли ме отново да се омъжа за него.

— И ти му отказа? Защо?

Тя се втренчи в майка си и съжали, че винаги се разминават толкова, че винаги се бяха разминавали и винаги щяха да се разминават.

— Не биваше да ми задаваш този въпрос, майко.

Майка ѝ замълча, отпивайки от чая си.

— Двамата с баща ти ще посетим Кемп Уебстър по покана на мисис Менефи. Обади се днес — това бе друга малка бомба, хвърлена с намерението да предизвика неприятен втори шок.

И бе успяла да стори точно това, припомни си Дани, докато вкарваше колата в гаража до жилището си. Фактът, че родителите ѝ ще бъдат в Кемп Уебстър в деня на откриването, беше потискаща новина.

Но всъщност Дани не биваше да се изненадва, че бяха приели поканата на мисис Менефи. Никога не биха пропуснали възможност да видят колко нахален, недодялан и богат беше Логан в действителност.

Той я зърна в момента, когато слизаше от автобуса. Защо беше пътувала с автобус? Не беше от модерните луксозни возила. Беше стар училищен автобус, чиято ярка нова боя не можеше да замаскира липсата на удобства.

Изглеждаше красива, макар и малко уморена и поотслабнала. Върху бежова рокля бе облякла блейзер с цвят на карамел. Косата ѝ бе прибрана назад, което донякъде подсилваше отсечеността на чертите ѝ. Държеше за ръката едно дете и го водеше по стълбите на автобуса. Момчето беше ненормално. Когато видя ярките знамена и издутите балони, когато чу музиката и видя другите деца да играят щастливо на тревата, то се усмихна на Дани, сякаш тя бе някаква богиня, изпълнила най-съкровено му желание. След като чу няколко окуражителни думи от нея, изтича да се присъедини към останалите на бюфета.

Логан стоеше, скрит зад дърветата, за да може да я наблюдава незабелязано.

Дани беше поздравена и приветствана както от богатите, тъй и от бедните, от дарителите и облагодетелстваните. Тя прегръщаше децата поред, а много от родителите прегръщаха нея. Докато обясняваше преимуществата на лагера, те поглъщаха всяка нейна дума. Явно беше, че я боготворят.

Във възбудата си едно от децата, без да иска, изсипа чаша червен пунш върху красивата рокля на Дани и избухна в сълзи от огорчение. Дани взе една книжна салфетка от бюфета и коленичи, но не за да попие увеличаващото се петно върху роклята си. Започна да бърше сълзите на детето, докато то отново се усмихна.

Това ли бе хайлайфната кокетка?

Изведнъж го изпълни някакво предчувствие. Постепенно то се превърна в чудовищна сигурност, която впи зъби в съвестта му.

Той беше сбъркал!

Още един автобус се появи и паркира под дърветата. Имаше механичен асансьор, по който спуснаха инвалидна количка. Детето в количката беше жалка гледка. Краката му бяха извити, тялото — деформирано. Неспособно да държи главата си изправена, то сякаш се криеше страхливо от света, в който се бе озовало. Но щом Дани приближи момиченцето и се наведе към него, една изкривена костелива ръчичка посегна да докосне златистата корона от коси на Дани. Безпомощните му пръстчета издърпаха няколко кичурчета и

развалиха прическата. Дани, изглежда, не забеляза. Беше погълната от разговора с малкото момиченце.

Дани посегна към джоба на блейзера си и извади носна кърпа. Логан я наблюдаваше как попива олигавената уста на детето. Направи го спонтанно, естествено, обичливо, без колебание. Не се погнуси от неприятната задача. Всъщност, изглежда, не я възприемаше като такава. Изглежда, изобщо не се замисли върху това. Просто го направи, докато продължаваше да говори и да се смее с детето.

Едно семейство, стеснително и несигурно в нещастията си, слезе от автобуса. Дани сърдечно поздрави и посочи към сградите, които смяташе, че трябва да видят. Бащата забута натам количката. Детето продължаваше да се усмихва и да прави храбри опити да помаха на Дани за довиждане.

Лицето на Дани сияеше, сякаш тя намираще огромна радост в нещо толкова безрадостно, сякаш имаше някакъв таен източник на щастие. Сякаш...

О, Боже! — изкрещя умът му.

Дългите му крака не смогваха да преминат разстоянието помежду им достатъчно бързо.

---

[1] Андрю Карнеги — известен американски индустриалец и филантроп (1835–1919) — Б.пр. ↑

[2] Подобна на бейзбола игра, при която се използва по-голяма и по-мека топка. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Дани.

Не биваше да се шокира, чувайки гласа му. Знаеше, че той ще е тук. Но все още не беше готова да го види отново. И никога нямаше да бъде. Както и да е, беше неизбежно. Тя се обърна с лице към него.

— Здравей, Логан.

Той се взираше в нея с настойчивост, която я объркваше. Очите му изпитателно я пронизваха. Беше напрегнат, почти настръхнал от някакво накипяло чувство, което тя не успяваше да определи. Не беше гняв или враждебност, както бе очаквала. Беше... Не знаеше какво беше.

Ръцете ѝ нервно се затърсиха на кръста и овлажнели, се вплетоха една в друга.

— Много ти благодаря, Логан. Всичко изглежда прекрасно. Направили сте чудеса. Децата са...

— И ти имаш такова, нали?

Дробовете ѝ се задъхаха, сякаш ѝ бяха нанесли удар с ковашки чук. Въздухът изсвистя през устните ѝ и беше невъзможно отново да го поеме. Никога не ѝ бе минавало през ума да излъже или да отговори уклончиво. Поведението му, очите му, гласът му изискваха абсолютната истина.

— Да. Имах — тихо каза тя. — Тя почина.

Той стисна плътно очи и разкриви устни в ужасна гримаса. Напрежението бавно се оттече от него. Най-напред вратът, после раменете и най-накрая ръцете му се отпуснаха. Когато отново отвори очи, каза:

— Разкажи ми.

Сега, когато той вече знаеше, ѝ се прииска да сподели с него цялата история. Беше отключено здраво затворено отделение в сърцето ѝ. Какво облекчение ще е най-сетне да се довери на Логан — нещо, което се бе изкушавала да направи толкова пъти през последните няколко години. Не обсъждаше причината за всеотдайността си с

никого. Не беше някаква ужасяваща мания, но не бе и нещо, което би искала да забрави.

Хващайки го за ръка, тя го поведе към един от откритите павилиони, предназначени за различни лагерни занимания. Седна на крайчеца на една пейка. Той седна в другия край.

— Моето момиченце — Манди — се роди сагато и умствено изостанало — започна тя без предисловие. — Да, двойно ограбено от природата, колкото и да е жестоко. Цяло чудо е, че изобщо оцеля след раждането.

— Никога не съм знаел, че си имала дете.

Тя тъжно се усмихна.

— Малцина знаеха. Бях очарована, когато забременях и прекратих всички социални задължения, за които успях да получа разрешение от Фил. Когато Манди се роди, Фил беше ужасен от нея, както и моите, и неговите родители. Те я наричаха — тя си пое дъх на пресекулки — с отвратителни имена. Фил дори не искаше да я донесе въкъщи от болницата. Искаше веднага да я даде в някой дом, да се отърве от нея, да скрие съществуването ѝ.

Очите ѝ се изпълниха с болка при тези спомени. Логан виждаше побелелите кокалчета на крехките ѝ ръце. Бяха бели като тебешир, но той устоя на импулса да ги покрие със своите. Копнееше за друго — да увие пръстите си около гърлото на онзи негодник Фил.

— Те всички бяха против мен. Трябваше да започна битка дори за да взема детето си у дома — тя вдигна влажните си очи към него. — Обичах я, Логан. Не беше красива, в никакъв случай. Но беше толкова безпомощна и толкова отчаяно се нуждаеше от любов. Беше моя. И аз я обичах.

— Продължавай — пресипнало изрече той.

— Нещата ставаха от лоши по-лоши. Напуснах обществото, за да се грижа за Манди. Това вбеси Фил. Най-накрая ми постави ултиматум — или тя, или той — засмя се тъжно. — Не знаеше какво облекчение почувствах, когато поиска развод. Не можех да го гледам, знаейки какво изпитва към собствената си дъщеря.

Тя подръпна подгъва на полата си. Червеният пунш бе оставил лепкаво петно. Никой от двамата не го забеляза.

— Фил ме осигури добре — плащане в брой и къщата. Родителите ми не ми говореха цели месеци след развода, но това не ме

притесняваше. Имах си други проблеми. Манди не вървеше на добре. Вече беше станала на две. Бяха я оперирали три пъти за една година. Няма да те отегчавам с подробности...

— Искам подробностите — тихо каза той.

Тя го погледна в очите за един дълъг, изпълнен с чувство миг, преди да продължи.

— Така и не успях да платя за хоспитализирането ѝ. Родителите ми не искаха да плащат за лечението ѝ — очите ѝ отново заплуваха в сълзи. Тя ги обърса с ръка. — Искаха да умре, та да не се срамуват повече от нея. Както и Фил. Продадох къщата, повечето си бижута, всичко, с което можех да се разделя, за да плащам сметките за болницата, но... — гласът ѝ заглъхна и тя с мъка преглътна. — Лекарите не можеха да направят нищо, за да я спасят. Една нощ, в съня си, тя просто престана да диша.

Потънаха в тягостна тишина. Шумното веселие наоколо сякаш бе отдалечено на милион мили. Накрая Дани каза:

— В деня на погребението ѝ обещах пред Бога да работя с подобни деца. Обещах да дам на другите грижите, любовта и помощта, които не успях да дам на Манди. Това е обет за цял живот, Логан. И не го дадох с лекота.

Логан стана от пейката и отиде до един от кедровите стълбове, подпирани покрива на павилиона. Облегна се на него и се загледа невидящо в гората, която се простираше отвъд.

— Съжалявам, Дани. Съжалявам за всичко — изруга едва чуто и удари с юмрук стълба. — Господи, само като си помисля за нещата, които ти наговорих! Презрителния начин, по който те преценявах. Обвинявах те, че си лекомислена, разглезена...

— Не би могъл да знаеш, Логан.

— Но трябваше да знам, трябваше — извика той, обръщайки се рязко към нея. — Как можах да съм толкова сляп за човека, когото обичам? Сигурно ме мразиш за нещата, които ти наговорих.

— Да те мразя? О, Логан, не.

— А би трябвало.

— Защо?

— Защо ли? Защото съм проклет идиот, затова.

— Изобщо не си такъв — опроверга го тя буйно и тръгна към него. — Обичам те. Как бих могла да обичам един проклет идиот?

— Дани — само с две крачки той стигна до нея. Притисна я с всички сили към себе си и наведе главата си ниско над нея. — Защо, скъпа, защо? Защо не дойде при мен? Само като си помисля, че си преживяла всичко това с Манди сама. Защо не ми позволи да облекча болката ти?

Изтласквайки го от себе си, тя безмълвно се взря в него.

— Искаш да кажеш, че... че би я споделил?

— Да, за Бога, да — каза той, прегръщайки я силно. — Защо не ми каза?

— Искаше ми се — въздъхна тя, опряна в гърдите му. — Толкова пъти не знаех към кого да се обърна. Нуждаех се от теб. Все още те обичах, но не знаех ти какво изпитваш към мен. Бях те оставила на милостта на шерифа, не помниш ли? Имах всички основания да мисля, че ме мразиш.

— Добре, разбирам. Макар че трябваше да ме познаваш по-добре. Но си имала достатъчно възможности да ми го кажеш по-късно. Оня ден, когато ти се подигравах за хайлайфните ти партита например. Защо не се защити и не ми каза за обета си?

— Това е моята голгота. Не можех да искам от теб или от когото и да било подобен ангажимент. Не можех да очаквам, че ти ще се чувстваш по същия начин като мен.

— Аз никога няма да изпитам същото като теб, Дани, защото не познавам толкова непосредствено болката — меко каза той. — Но мога да я разбера. С радост ще споделя голготата ти. Щях да го сторя още преди седмици, години, ако ме беше помолила.

— Боях се, че ще се опитваш да ме убеждаваш да се откажа.

— Никога. При никакви обстоятелства и особено ако знаех причината за посвещението ти.

— Освен това не желяех да ме съжаляваш.

— Не те съжалявам. Обичам те.

— И аз. Знаеш го. Но ти искаш да се оженим. Искаш да имаме деца. Ако знаеше за Манди, може би нямаше да искаш да рискуваш...

Той постави пръст на устните й.

— Дори не си го помисляй. Ако се омъжиш за мен, ще си имаме бебе, Дани. И аз ще го обичам, независимо как изглежда, защото ще сме го създали двамата с теб.

Силните чувства, които задръстваха гърлото ѝ, ѝ пречеха да говори.

— Ако вече не те обичах толкова, щях да те заобичам само заради тези думи.

— Наистина го мисля — той я прегърна още по-силно. — Прости ми за всичките ужасни неща, които си помислих за теб и ти ги наговорих.

— Прощавам ти. Знам източника им. Основавайки се на фактите, с които разполагаше, ти имаше пълно право да си засегнат — тя постави длани на гърдите му и го загледа сериозно. — Искам да знаеш, че когато дойдох тук, не възнамерявах да ти разказвам всичко това. Искан само да те видя още веднъж, да се уверя, че си жив и здрав и щастлив.

— Не съм бил щастлив от вечерта, когато се разделихме.

— Нито пък аз.

— Сигурно ти е бил необходим изключителен кураж да се върнеш, знаейки колко студено щях да се отнеса към теб.

Тя го изгледа кисело.

— Това е много меко казано.

Мъжът тихо се засмя.

— Дори и когато се държах като кретен, аз те обичах до болка. Колкото повече те обичах, толкова по-зле се държах. Съжалявам.

Той я целуна с нежна страст. Терзанията, оковавали я в продължение на седмици, се смъкнаха от нея като стара кожа. Вълшебството на целувката му я възроди.

— Омъжи се за мен, Дани.

— Искам, о, как искам — повтори тя с тих шепот, притисната в бузата му.

— Тогава да го направим.

— Безкрайно те обичам, но съм ангажирана с работата си.

— А аз съм ангажиран с теб. С всичко, което представляваш. Какво те кара да мислиш, че посвещаването ти на тези деца ще бъде изключено от нашата любов? Не бих те обичал толкова, ако се откажеше заради мен или когото и да било друг.

— Ще се налага често да ходя до Далас. Ще трябва да го приемеш.

— Ще те карам дотам със самолета. Помисли си само колко ще ни е удобно да наблюдаваме как вървят нещата в Кемп Уебстър — с пръст под брадичката ѝ, той повдигна главата ѝ нагоре. — Е, чакам да чуя — ще се омъжиш ли за мен или не?

Тя притисна бузите му между дланите си и притегли устата му към своята.

— Ще се омъжа за теб, вече ти го казах преди десет години.

— Този път ще гледам да не се отметнеш.

Целунаха се отново. Прегръдката ги сгорещи и той я отстрани от себе си, простенвайки.

— По-добре да се връщаме при другите, преди да съм загубил контрол. Имаме да изпълняваме задължения.

— А задълженията, които имаме към себе си?

Той лекичко стисна талията ѝ.

— Определено смятам да ги изпълня по-късно.

Излязоха от павилиона и се озоваха лице в лице с родителите ѝ. Явно бяха станали свидетели на прегръдката. И двамата имаха хладен, непреклонен вид.

— Здравейте, майко, татко — спокойно рече Дани. — Чудех се дали сте пристигнали. Помните Логан, нали?

— Мисис Куин, мистър Куин — каза Логан учтиво, но безразлично.

— Може да ни поздравите първи. Логан и аз ще се женим. Отново.

Последва миг смразяваща тишина, преди мистър Куин да каже:

— Сигурно го правите, за да ни върнете за онова, което се случи преди десет години.

— Точно обратното, татко. Правим го по същата причина, както и тогава. Ние се обичаме.

— Той знае ли за детето ти? — попита майка ѝ.

Тялото на Дани се стегна от отвращение. Разбира се, че щяха да паднат толкова ниско, да опитат всичко, за да я разделят от Логан, и то не защото не беше от тяхната черга, а просто за да не се признаят за победени.

— Да. Знае. Знае също, че Манди ми даде смелост да разтрогна един брак, който така и не ми беше по сърце, да се измъкна от вечната ви опека и да мога сега да ви се противопоставя. Логан и аз ще се

оженим и вие не сте в състояние да направите нищо. И този път не си правете труда да изпращате подире ни шерифа. Логан е приятел на губернатора.

— Дани — тихо я смъмри той. Обгърна с ръка раменете ѝ и това имаше моментален успокоителен ефект. Тя доверчиво се облегна на него. Разбираше гневния ѝ изблик, но единственото, което той изпитваше към родителите ѝ, беше съжаление. Те не познаваха любовта и радостта. Всичко в живота им се измерваше с аршина на парите. Слава богу, че Дани не бе успяла да усвои този урок от тях. — Ще ви известим за деня на сватбата. Дани и аз бихме искали да присъствате. А сега ни извинете. Мисис Менефи ни маха сред тълпата репортери.

— Не ми е ясно за какво беше цялата тази олелия — каза Джери Пъркинс, разхлабвайки вратовръзката и вдигайки крака на масичката за кафе. Отпи от чашата си с изстудено шампанско.

Спъд се бе сгушила в ъгъла на дивана и също отпиваше шампанско. Обувките ѝ бяха захвърлени встрани и седеше със свити под тялото крака.

— Може би защото трябваше да се оженят — подигра го тя, поглеждайки към прегърнатата двойка на отсрещния диван. Когато не ухапаха вдицата ѝ, тя изведнъж се престори на смаяна. — Всъщност оженихте ли се или не?

Логан откъсна поглед от лицето на булката и се обърна към Спъд.

— Не, не се оженихме — после, поглеждайки към Дани, попита: — Оженихме ли се?

Тя се засмя и зарови нос в ямката на шията му, оголила се под разхлабената вратовръзка и няколкото разкопчани копчета на ризата му.

— Не. Но ми се искаше да бяхме го сторили. Нямам търпение да ти родя едно бебче.

Той допря устни до нейните и прошепна:

— Ще се постарая максимално да ти помогна.

Сватбата се бе състояла едва три дни след откриването на Кемп Уебстър. Бяха изтощителни дни, през които Дани и Логан бяха

преместили багажа ѝ от Далас в неговата къща. Решиха да запазят апартамента за удобство, когато щяха да посещават Далас.

Церемонията се извърши късно следобед. На църковната служба бяха поканени само неколцина приятели, макар че целият град не говореше за нищо друго. После всички бяха поканени в дома на младоженците за лека вечеря. Спъд и Джери щедро бяха предложили помощта си на икономката на Логан за необходимите приготовления.

Булката, облечена в копринена рокля с цвят на кехлибар, който подходеше на очите ѝ, изглеждаше приятно уморена, докато се гушеше в ласкавите обятия на съпруга си. Той бе освободил косата ѝ от фибите и сега ръката му се ровеше в дългите лъскави кичури.

— Е, изядохме ви храната, замразихме остатъците, изпихме шампанското, изхвърлихме боклука — каза Спъд. — Можем ли да направим нещо друго за вас?

— Да — измърмори Логан, докато хапеше лекичко връхчетата на пръстите на Дани. — Можете да си тръгнете.

Спъд се изправи рязко на дивана.

— Каква грубост!

— Хайде, скъпа — каза Джери, оставяйки чашата с шампанско и смъквайки дългнестото си тяло от дивана. — Мисля, че сега е моментът да си ходим — той повдигна Спъд от възглавниците. — Да не си забравиш обувките.

— Ей, къде се разбързахте? Нямах предвид това — мило рече Логан.

— Не сме се разбързали — Джери се усмихваше като сатир. — Всичките тия приказки за сватби и бебета ме настроиха романтично.

— Ти винаги си настроен романтично — сухо каза Спъд, облягайки се на подадената му ръка, за да запази равновесие, докато напъхваше крака в обувките. — И зарежи тия гениални идеи за бебета. Ако пак забременея, ще те убия. Или нещо още по-лошо.

— Ами, ще ме убиеш — провлече той. — После кой ще те обича като мен? — целуна я звучно и Спъд се изкикоти. Сбогуваха се набързо и си тръгнаха прегърнати.

— След всичките тези години още са щастливи заедно — тихо каза Дани, щом вратата се затвори след приятелите им.

— Не повече от мен — Логан залепи една целувка на слепоочието ѝ. — Никой не е по-щастлив от мен.

— И от мен — каза тя, обръщайки се към него. — Толкова ми е хубаво тази вечер, че искам целият свят да е щастлив.

Улавяйки с шепи от косата ѝ, той притегли лицето ѝ към своето за целувка. Езикът му се плъзна между устните ѝ с предизвикателно сладострастие, докато устата му се впиваше в нейната. Накланяше главата си в различни посоки. Зъбите му лекичко хапеха устните ѝ. Езикът му пируваше. Когато най-сетне се отделиха един от друг, тя бездиханно се свлече отгоре му, поставяйки ръка на бедрото му и глава на гърдите му.

— Уморена ли си? — той прибра встрани тежките кичури коса и я погали по шията. Пръстите му умееха да превръщат и най-обикновената милувка в еротична.

— Просто замаяна от щастие.

— Твърде уморена да се движиш?

— Зависи какво имаш предвид — отговори тя закачливо, подръпвайки златистите косъмчета на гърдите му.

— Имам предвид, че и да си, това няма никакво значение за мен. Цял живот копнея да те катурна върху дивана във всекидневната.

Смеейки се, тя повдигна глава достатъчно високо, за да го погледне.

— Шегуваш се! Защо?

— Помниш ли всичките онези пъти, когато нарочно вдигахме шум до Бога, когато те изпращах вкъщи, за да сме сигурни, че родителите ти са чули? Ти се качваше горе и десет минути по-късно се промъкваше обратно във всекидневната, където аз те очаквах.

— Как изобщо си успявал да ме придумаш? Не мога да повярвам, че съм се осмелявала да го правя.

— Осмелявала си се? Ами какво да кажем за мен? Те дори не искаха да се срещаме, да не говорим за натискане върху дивана във всекидневната им. Ако ни бяха хванали, можеха да ме застрелят — той я погали по бузата. — Чудя се как ли се чувстват сега, когато най-накрая и най-безапелационно им станах зет?

— Срамувам се да го призная, но сигурно ще се преструват на много доволни. Макар и те самите да не мислят така, всички останали ни слагат в тяхната социална прослойка. А онова, което мислят всички останали, е от голямо значение за тях.

— Не ги съди толкова строго, Дани.

— Май трябва да смятам присъствието им на сватбата като гигантска стъпка в правилната посока. Просто ми се искаше да знам, че искрено се радват за нас, както се радват твоите родители.

— Ще омекнат. Ще ги омая с чара си.

— А ако не омекнат?

Той погали косата ѝ и тихо каза:

— Няма да се безпокоим за това — целувката му беше нежна, сладостна. — Но ти ме отклони от темата. Говорехме си за всичките ония боричкания върху дивана във всекидневната. Ако ме бяха застреляли, щеше да си струва всяка минута.

— Щеше ли?

— Хммм — той я притисна към меките възглавници и се намести отгоре ѝ, безразличен към опустошенията, които нанасяше на дрехите им. — Не знам как съм се сдържал да не те взема още тогава.

— Съпротивата нямаше да е кой знае каква — тя разкопча ризата му, докато той се подпираше над нея на лакти.

— И ми го казва чак сега — с една ръка ловко разкопча роклята ѝ и освободи сутиена ѝ. Издърпвайки дрехите встрани, започна да се любува на гледката. Бавно се сниши над нея, докато устните им ненаситно се сляха. Целувката и езиците им бяха лакоми и смели. — Ох, Дани, обичам да те вкусвам.

Ласките му ставаха все по-нежни. Обхващайки с длан гърдата ѝ, той започна лекичко да я масажира. Крайчетата на пръстите му превърнаха зърното ѝ в стегнато малко връхче. Той пое пъпката с вкус на мляко в устата си и я загали с език.

Дани цялата потръпна. Притисна се в него, вкопчи се в косата му, изви бедра към неговите.

— Не ме карай да чакам, Логан.

Той простена и ръката му се зарови под полата ѝ и се плъзна нагоре, милвайки атлазената мекота на бедрото ѝ. Откри края на чорапа ѝ и продължи внимателно пътя си. Пликчетата ѝ бяха толкова ефирни, почти невидими. Той бързо ги издърпа и отново се намести. Тя го прегърна нежно, увивайки се около него.

— Дани — мъжът потъна дълбоко в сочната ѝ загадъчност. Устата му намери ухото ѝ и словата, които зашептя в него, бяха поетични и възбуждащи. Тя се опиваше от тях, сякаш бяха тайни послания на някой бог.

За един дълъг миг останаха да лежат неподвижни. Времето сякаш спря. Превърнаха се в едно тяло.

После той започна да се движи и летаргията, лишила я от всичките ѝ сили само допреди секунди, изчезна. Почувства нов прилив на енергия — източникът беше Логан. Когато той ускори тласъците и извика в екстаз, тя заедно с него потъна в черното кадифе на забравата, чиято наслада бе позволена само на любовници, отдаващи се напълно един на друг.

Минаха дълги минути, преди Дани да се размърда под него.

— Тежа ли ти? — попита той.

— Малко.

Той се повдигна и седна. Очите ѝ се разшириха.

— Логан, ти още си...

— Ти си виновна, безсрамна изкусителке.

Необузdana преди броени мигове, сега тя се изчерви, както подхожда на булка.

— Съжалявам.

Той се изсмя високо.

— А аз не съжалявам. Пълен съм с идеи.

Дрехите им лежаха разхвърляни на купчини наоколо. Наслаждавайки се на голотата си, те лежаха, вплели тела на дивана, толкова близо един до друг, че ударите на сърцето на единия отекваха в тялото на другия.

— Струва ми се, че една почтена булка би трябвало по някое време да отведе жениха си в спалнята — мързеливо произнесе Логан, докато пръстите му също толкова мързеливо галеха гърба ѝ.

— Всяка почтена булка би сторила точно това.

— Е, аз поне винаги съм се смятал за достатъчно почтен — каза той, освобождавайки се от прегръдката ѝ и помагайки ѝ да стане от дивана. — Хайде да вървим.

Прегърнати през кръста, те бавно се заизкачваха по стълбите.

— Нямам търпение да се събудя утре сутринта — каза той. — Десет години чаках да се събудя с жена ми, спяща до мен — любящо я целуна по главата.

— Това означава ли, че брачната ни нощ приключи?

Той спря поразен и я погледна.

— А не е ли? Не си ли уморена?

Тя му се усмихна с престорена стеснителност, докато ръката ѝ, плъзгаща се по корема му и по-ниско, изобличаваше невинното ѝ изражение.

— Само ако ти си уморен.

Изпъшквайки, той се обърна и тръгна надолу.

— Къде отиваш? — попита тя.

— Да си взема една опаковка витамини.

— Витамини?

— Или още една бутилка шампанско — което намеря най-напред.

Облягайки се на стената, тя тихо се засмя. Наблюдаваше го как се отдалечава, вперила влюбен поглед в стройния му гръб, в начина, по който мускулите му се гънеха под кожата, в прибраната му талия, в тесните стегнати бедра, в силните му крака. Обичаше голотата му. Обичаше полюшващата му се каубойска походка. Обичаше мъжа, скрит зад този динамичен, съвършен външен вид.

Обичаше го, обичаше го, обичаше го...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.